

GECE YARISI SERİSİ II

Siyahlara bürünmüş yabancı ona geldiğinde neredeyse ölmek üzeredir, bedeni kurşunlardan delik deşik olmuştur ve hızla kan kaybetmektedir. Veteriner Tess Culver onu kurtarmak için mücadele ederken, ne adamın adının Dante olduğundan ne de korkunç bir çarpışmanın ön cephesinde mücadele eden Soylu bir vampir olduğundan haberdardır. Tek bir haz dolu dakika Tess'in adamın dünyasına sivrulmasına yeter. Bu tehlikeli dünyada, Issız vampir sürüleri geceleri sinsice karanlıklarda hareket edip terör estirmektedir.

Karanlık geleceğinden imgeler gören Dante her zaman yarını yokmuşçasına savaşmakta ve yaşamaktadır. Tess onun için bir diğer can sıkıcı sorundan fazlası değildir ama şimdi, birlik saldırı altındadır ve hem Tess'i hem de kendisini gittikçe yaklaşmakta olan tehditten korumak onun görevidir. Sadece bir tanecik düşüncesiz öpücük, genç kızı onun yeraltı diyarının ayrılmaz bir parçası haline getirmiştir... ve dokunuşu Tess'in içindeki gizli yetenekleri, tutkuları ve asla sahip olduğunu bilmediği açlığın uyanmasına yeter. Kanla bağlanmışlardır, Dante ve Tess tehlikeli düşmanlarından beraber çalışarak kurtulmak zorundadır. Yaşamın sınırlarını aşacak bir tutkuyu keşfetseler bile bunu yapmalıdırlar...

"Karanlık ve erotik bir olay örgüsüne sahip."

Romance Reviews Today

"Harika bir anlatımı var, paranormal türünü sevenler bu kitabı asla kaçırmak istemeyecektir."

Fallen Angels

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

KIZIL ÖPÜCÜK

LARA
ADRIAN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

KIZIL ÖPÜCÜK

LARA ADRIAN

epsilon®

dylann

GECE YARISI SERİSİ I

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

GECE YARISI ÖPÜCÜĞÜ

LARA ADRIAN

epsilon

“*Gece Yarısı Öpücüğü* karanlık, sınırlarda gezen ve tutku dolu bir vampir hikâyesi.”

Chicago Tribune

“Seksi, zekâ dolu ve zorlayıcı... bunların hepsi *Gece Yarısı Öpücüğü*’nü tanımlıyor.”

Fresh Fiction

KIZIL ÖPÜCÜK

dylann

KIZIL ÖPÜCÜK

Orijinal Adı: Kiss of Crimson
Yazarı: Lara Adrian
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Banu Belgi
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Nisan 2011

ISBN: 978 9944 82-408-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Lara Adrian

© Türkçe Yayın Hakkı: Anatoliait Ajans aracılığıyla
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KIZIL ÖPÜCÜK

LARA ADRIAN

Çeviri
Banu Belgi

©epsilon®

dylann

Benim gezici halkla ilişkiler takımım ve en sevdiğim
ponpon kızlar olan Cappy ve Sue Pratt için.
Tüm sevginiz desteğiniz ve sayısız güzel zamanlar adına.
Karayiplerin çağrısını tekrar duyacağıma inanıyorum...

BÖLÜM 1

Dante başparmağını dişinin tatlı cildinde gezdirdikten sonra, insanların nabzının en kuvvetle attığı şahdamarının üzerine gelince biraz oyalandı. Kadının narin beyaz teninin hemen altında akan kanı hissedince kendi nabızı da hızlanmaya başladı. Başını yana eğerek o yumuşak noktayı öperken, dilini de kadının kalp atışlarına uyumlu biçimde gezdirmeye devam ediyordu.

“Söyle bana.” Dudaklarını sıcak tende gezdirirken mırıldanışları, gece kulübündeki müziğin içinde boğuk bir homurdanma gibiydi. “Söyle bana, sen iyi bir cadı mısın yoksa kötü bir cadı mı?”

Kadın kucığında kıpırdanırken file çoraplı bacakları Dante’yi sarıyor, siyah dantelli korsesini dolduran göğüsleri erkeğin çenesinin altına destek oluyordu. Bir parmağını başındaki parlak mor peruğa dolayıp tahrik edici bir şekilde Kelt haçı dövmesinin üzerinden dolgun dekoltesine doğru indirdi. “Ben çok... hem de çok kötü bir cadıyım.”

Dante homurdanarak, “Tam da sevdiğim gibi,” dedi.

Kadının sarhoş bakışlarına doğru gülümserken, uzamış köpek dişlerini gizlemeye uğraşmıyordu. Boston’daki

bu gece kulübünde Cadılar Bayramı'nı kutlayan bir sürü vampirin arasındaydı. Gerçi bunların çoğu sahte vampirlerdi. Plastik diş takmış, sahte kan sürmüş ve çeşitli gülünç kıyafetler giymiş olan bir sürü insan. Ama diğer birkaçı - kendisi ve dans pistinin etrafında dolanan ve vampir ırkının barınaklarından gelmiş olan az sayıdaki erkek - gerçeğin ta kendisiydi. Dante ve diğerleri, insanların birbirlerine anlattıkları efsanelerdeki o bembeyaz suratlı gotik vampirlerine hiç benzemeyen Soylulardandı. Onlar ne yaşayan ölü ne de şeytan tohumuydu; onlar, insan ırkıyla çiftleşmiş olan ölümcül dış dünyalıların evlatlarıydılar. Soyluların ataları, bin küsur sene önce dünyaya gelmiş ve çoktan yok olup gitmiş olan uzaylı istilacılardı. Bu istilacılar, insan dişilerle çiftleşmiş ve çocuklarına kendi ilkel ihtiyaçları olan kana susamayı aşlamışlardı.

Bu uzaylı genler, Soylulara hem olağanüstü güçler bahşetmiş, hem de beraberinde korkunç zayıflıklar getirmişti. Sadece ölümlü annelerinden gelen insancıl tarafları Soyluları bir nebze olsun medeni ve düzene bağlı kılabilmişti. Ama buna rağmen bazı Soylular, vahşi taraflarına yenik düşerek çılgınlık ve kanla dolu olan o çıkmaz sokağa, yani Issızlığa kucak açıyorlardı.

Dante kendi neslindeki bu zayıflıktan tiksiniyordu ve savaşçı sınıfının bir üyesi olarak görevi, Issıza dönüşen ırkdaşlarını yakaladığı yerde yok etmektir. Sevdiği şeyleri yapmaktan zevk alan bir adam olarak, hangisini daha çok tercih ettiğini bilemiyordu; dudaklarının altında bir dişinin sıcak ve ıslak damarının getirdiği keyif mi, yoksa düşmanlarını dilim dilim doğrayıp tozlarını sokağa savururken elinde tutmakta olduğu titanyumlu çelik bıçakların verdiği haz mı?

"Dokunabilir miyim?" Kucağındaki mor saçlı cadı büyülenmiş gibi gözlerini Dante'nin ağzına dikmişti. "Tanrım, bu senin köpek dişlerin acayip gerçek duruyor! Onlara dokunmam lazım."

Kadın parmaklarını ağzına götürürken Dante, "Dikkat et, ısırırım," dedi.

"Sahiden mi?" Kadın kıkırdarken bakışları daha da dalgınlaşmıştı. "Eminim yaparsın canım."

Dante genç kadının parmağını ağzına alıp emerken bir yandan da onu en kısa zaman da nasıl yatağa atabileceğini düşünüyordu. Beslenmeye ihtiyacı vardı ama bu arada biraz sekse de asla itiraz etmezdi - hangisinin önce olacağı önemli değildi. Onun açısından ikisi de makbuldü.

İçinden gelen ani bir güdüyle sonra diye karar verdi ve kadın elini ağzından çekmeye hazırlanırken, parmağının etli ucunu köpek dişiyle ısırıp hafifçe deldi. Tutmakta olduğu eli bırakmayarak küçük yaradan hafifçe emerken, genç kadın heyecanla içini çekti. Küçük de olsa almış olduğu kan tadı Dante'nin içini ısıtmış ve altın sarısı irislerinin ortasındaki göz bebeklerini birer dikey çizgi haline dönüştürmüştü. Bir anda hissettiği bu ihtiras dalgası erkekliğini kabartmış, siyah deri pantolonunu zorlanmaya başlamıştı.

Kucağındaki dişi gözlerini kapayıp inlerken beli bir kedi gibi kıvrıldı. Dante kadının parmağını bırakarak elini onun başının arkasına götürdü ve boynunu kendine doğru çekti. Halka açık yerlerde bir Konaktan beslenmek pek onun tarzı değildi fakat can sıkıntısından ne yapacağını bilemiyordu ve bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Kaldı ki bu gece, kulüp aleni şehvet örnekleriyle böylesine dolup taşarken kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyordu. Kucağındaki

dişiyse, Dante ihtiyacını karşılarken bundan sadece zevk alacaktı. Daha sonra da erkekle ilgili hafızası silinecek ve olup biteni hatırlamayacaktı.

Dişinin başını yana eğip ona doğru yaklaşıırken Dante'nin ağzı sulanmıştı. Dudaklarını kadının boynuna yapıştırmadan önce onun arkasına bir göz attı ve iki barınak vampirinin kendisini birkaç metre öteden izlediklerini gördü. İkisi de genç çocuklardı, şüphesiz yeni nesillerdi. Belli ki Dante'nin savaşçı sınıfından biri olduğunu anlamışlar, aralarında fısıldaşıp onun yanına gelme konusunda karar vermeye çalışıyorlardı.

Dante onların yönüne doğru bakarken, 'toz olun' diye düşünüp dudaklarını araladı ve avcundaki dişinin şah damarını açmaya hazırlandı. Ama genç vampirler onun ters bakışını umursamamışlardı. Uzun boylu, kamuflaj pantolonlu, motorcu çizmeli ve siyah tişört giymiş sarışın olanla bol blucinli, Lakers basketbol takımı kazaklı arkadaşı Dante'ye yaklaştılar.

"Kahretsin." Dante ara sıra patavatsız davranışlarda bulunsa da burnunun dibinde seyircileri varken beslenecek değildi.

Kendini kadından geriye çekerken Konak, "Ne oldu?" diye mızızlandı.

"Birşey yok tatlım." Avcunu kadının alnına dayayıp son yarım saati onun aklından sildi. "Şimdi git arkadaşlarına katıl."

Genç kadın uysalca Dante'nin kucğından kalkıp dans pistini doldurmuş olan vücutların arasında kayboldu. İki barınak vampiri kadına bakmadan Dante'nin masasına geldiler.

"Bir şey mi var beyler?" Dante bu sözleriyle sohbet etmeye niyeti olmadığını belli etmişti.

Kamuflaj pantolonlu sarışın delikanlı başıyla Dante'yi selamlarken adaleli kollarını göğsünün üstünde birleştirmiş poz vermeye çalışıyordu. Genç teninin üstünde tek bir *dermaglif* gözükmüyordu. Kesinlikle Yeni Nesil Soy-lusu. Herhalde daha yirmilerini bile bitirmemiş. "Yarıda kestiğimiz için üzgünüz ama sana söylemeden edemedik adamım, bu birkaç ay önce Issızlara vurduğunuz darbe müthişti. Herkes hâlâ birliğin bir gecede bir ordu dolusu pisliği nasıl yok ettiğini konuşuyor. Koca binayı nasıl havaya uçurduğunuz. Gerçekten müthiş adamım."

"Evet." Arkadaşı da söze karıştı. "Biz de merak ediyorduk... yani birliğin yeni adamlar aradığını duyduk."

"Yaa öyle mi?"

Dante can sıkıntısıyla içini çekerken iskemlesinde arkasına yaslandı. Savaşçılara katılmak isteyen barınak vampirlerinin kendisine yaklaşımları yeni birşey değildi. Issızların yuvalandığı o eski akıl hastanesine geçen yaz yaptıkları baskından sonra, bir zamanlar gizli bir birlik olan Soylu savaşçıları istemedikleri kadar ün kazanmışlardı. Hatta birer şöhrat olmuşlardı.

Ancak işin aslı, bütün bunlar son derece can sıkıcıydı.

Dante iskemlesini geriye doğru tekmeleyerek masadan kalktı. Ümitle bekleyen iki gence dönerek, "Bu hususta konuşulacak adam ben değilim. Kaldı ki birliğe yeni adam alınması yalnızca davetle oluyor. Kusura bakmayın," dedi.

Yanlarından ayrılırken ceketinin cebindeki telefonun titreşimini hissederek rahatladı. Çıkarıp Soyluların yerleşim biriminden gelen çağrıyı cevapladı.

"Evet."

“Ne var ne yok?” Arayan savaşçı sınıfının dâhisi Gideon’du. “Yukarda bildirmeye degecek bir hareket var mı?”

“Fazla bir şey yok. Şimdilik etraf oldukça sakin.” Dante telefonda konuşurken bir yandan da kalabalık gece kulübünü gözleriyle taniyordu. İki vampirin uzaklaşmakta olduklarını fark etti. Yanlarında iki kostümlü insan dışıyla birlikte çıkış kapısına doğru gidiyorlardı. “Henüz etrafta bir tane bile Issız yok. Ne kadar can sıkıcı değil mi? Canım fena halde hareket istiyor.”

Gideon eğlendiği sesinden belli olarak, “Sıkma canını, saat daha erken,” dedi.

Dante bir kahkaha attı. “Lucan’a söyle, onu birliğe girmek isteyen iki meraklıdan daha kurtardım. Biliyor musun, bizden korktukları zamanlarda her şey çok daha iyiydi. Lucan bu arada yeni adam bulma işini ilerletiyor mu, yoksa o güzel Soy Eşiyle çok mu meşgul?”

Gideon, “İkisine de evet,” diye cevap verdi. “Yeni adamlardan bahsetmişken, yakında New York’tan gelecek olan bir adayımız var. Nikolai da Detroit’teki bazı bağlantılarından haber almış. Yeni gelenler için denemeler ayarlamamız gerekiyor. Bilirsin işte, aramıza almadan önce gezdirmek gibi.”

“Herhalde, onları servis tabağına koyup kim üstlerine üşüşecek, onu denememiz lazım demek istiyorsun.”

“Başka yolu var mı?”

Dante kulübün kapısına doğru ilerlemeye başlayarak kelimeleri yaya yaya, “O halde ben varım,” dedi.

Yüzlerini boyamış ve zombilere benzemek için hırpani kıyafetler giymiş bir grup insanın yanından geçip gecenin içine karışarak sokağa çıktı. Keskin duyma yeteneği saye-

sinde kulakları bir sürü ses algılıyordu - caddeyi, kaldırımları kaplamış ve Cadılar Bayramı’nı kutlayan sarhoşların kahkahalarıyla, trafiğin gürültüsüne kadar her şeyi.

O esnada bir şey daha duydu.

Savaşçı duyularını alarma geçiren bir şey.

Hattın diğer ucundaki Gideon’a, “Gitmem gerek,” dedi, “kan emicilerden biri yolumun üstünde. Galiba bu akşam tam anlamıyla bir ziyan değil.”

“Adamı toza çevirdikten sonra bana geri dön.”

“Tamam.” Dante konuşmayı sonlandırarak telefonu cebine attı.

Ara sokaklardan birine girerek, alçak homurdanma seslerini ve etrafı kolaçan ederken bir yandan da avına gizlice sokulan Issızın çürük kokusunu takip etmeye başladı. Birliğin diğer Savaşçıları gibi, Dante de Issıza dönüşmüş olan bütün Soylulara karşı derin bir nefret besliyordu. Her vampir susardı ve her vampir yaşamak için beslenmek - hatta bazen öldürmek - zorunda kalırdı. Ama her biri, ihtiyaçla oburluğun arasındaki ince çizginin bilincindeydi ve bu farkın çok az miktarda kandan oluştuğunu bilirdi. Eğer bir vampir, çok fazla kan tüketirse veya çok sık aralıklarla beslenirse, bağımlılık riskini artırır ve ‘susuzluk’ olarak bilinen açlığın kurbanı olurdu. Nihayetinde bu hastalığa yenik düşerek Issıza dönüşür ve bir sonraki avını elde etmek için her şeyi yapabilecek azılı bir müptela haline gelirdi.

Issızların bu gaddarlığı ve öngörüsüzlüğü, bütün Soyluların varlığının insan ırkı tarafından fark edilme tehlikesini körüklüyordu ve bu tehdit, Dante’nin veya birliğin diğer üyelerinin tahammül edebileceği bir şey değildi. Birkaç ay önce, Issızların sayıca artarak organize oldukları ve savaşla

sonuçlanacağı kesinlikle belli olan bir şekilde toplu hareket ettikleri anlaşılmıştı. Eğer durdurulmazlarsa - hem de çok kısa bir süre içinde durdurulmazlarsa - hem insan ırkının, hem de Soyluların kendilerini cehennemden çıkma kanlı bir savaşın ortasında bulacaklarına hiç şüphe yoktu. Bu da en kötü mahşer günü senaryolarından bile daha kanlı bir çarpışma anlamına gelmekteydi.

Birlik Issızların yeni liderinin nerede konuşlandığını bulmaya çalışırken, savaşçıların görevi basitti: Mümkün olabildiğince çok sayıda Issız avla ve yok et. Hamamböcekleri gibi köklerini kurut. Bu Dante'nin keyifle yerine getirdiği bir görevdi ve evindeyken bile, elinde silahlarıyla sokağa çıkıp çarpışmak için harekete geçtiğindeki gibi iyi hissetmiyordu. Görevinin onu canlı tuttuğundan emindi ve dahası, içindeki şeytanların en karanlık taraflarını dizginlemesine yaradığını da biliyordu.

Bir köşeyi döndü ve iki eski binanın arasında uzanan daracık sokağa yöneldi. İlerisinde bir yerlerden bir dişinin çılgınlığını duydu. Hızla harekete geçerek sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Ve aradan bir saniye bile geçmeden hedefine ulaştı.

Issız, biraz önce Dante'nin yanına gelen iki barınak vampirinin ve onların dişi Konaklarının peşine düşmüştü. Üzerindeki uzun, siyah trençkotun ve gotik tarzı kıyafetinin altında çok genç görünüyordu. Ama ne kadar genç olursa olsun, çok iri ve güçlüydü, açlıkla kıvrandığı da belliydi. Kadınlardan birini ölümcül bir hamleyle kavrayıp boğazına yapışmış bir haldeyken, sözde geleceğin Savaşçıları, oldukları yerde dehşetle kalmış dikiliyorlardı.

Dante beline takılı kılıfından bir hançer çıkartarak Issız'a doğru fırlattı. Bıçak sertçe Issızın omuzlarının arasına

gömüldü. Silah özel bir şekilde titanyum ve çeliğin karışımından yapılmıştı. Bu karışım, Issızların çürümüş kan dolaşım sistemleriyle organlarında korkunç bir zehir etkisi yapıyordu. Issızlar bu ölümcül bıçağın öpücüğünü tadar tatmaz, inanılmaz bir hızla içten dışa çürümeye başlıyorlardı.

Karşısındaki Issız hariç.

Kan emici Dante'ye vahşi bir bakış atmış, gözleri amber gibi parlayarak kanlı dişlerini ortaya çıkararak uyarırcasına tıslamıştı. Ancak Dante'nin saldırısına aldırış etmeksizin avını sımsıkı kavrayıp başını yana savurmuş ve daha da büyük bir açlıkla beslenmeye devam etmişti.

Lanet olsun, neler oluyordu?

Dante eline bir başka bıçağı alıp beslenen vampire doğru koşarak yaklaştı. Bir saniye bile kaybetmeden bu sefer vampirin boynunu hedef alarak kafasını tamamiyle kesmeye hazırlandı. Bıçak derine saplanmıştı ama Dante işini bitiremeden kan emici bu saldırıdan kendini kurtardı. Acı içinde kükreyerek dişiği bıraktı ve bütün öfkesini Dante'ye yöneltti.

"Dişileri götürün buradan!" Dante yerdeki kadını kaldırarak diğerlerine doğru iteklerken, "Kıpırdayın, hemen!" diye bağırdı. "Bunu temizleyin, hafızalarını silin ve hemen toz olun buradan!"

İki genç bu uyarıyla harekete geçti. Çılgık çılgına bağırarak kadınları oradan çekip götürürlerken, Dante de şahit olduklarının ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Karşısındaki vampir, Dante'nin ona sunduğu çifte titanyum çeliğinden toza dönüşmemişti. Demek ki av peşinde koşmasına ve en berbat haldeki kan bağımlıları gibi beslenmesine rağmen bir Issız değildi.

Gözlerinin önündeki dönüşmüş surata, uzamış köpek dişlerine ve ateş gibi parlayan irislerin içinde yüzen elips şeklindeki gözbebeklerine dikkatle baktı. Vampirin ağzının kenarındaki kurumuş bir parça pembe renkli salyanın kokusu, Dante'nin midesini bulandıracak kadar kuvvetliydi.

Gördüklerinden rahatsız olmuştu. Bir-iki adım geriye çekilirken, karşısındaki vampirin biraz önceki barınak gençleriyle aşağı yukarı aynı yaşta olduğuna karar verdi. Lanet olsun, sadece bir çocuk. Vampir boynundaki derin kesigi umursamayarak arkasına uzandı ve Dante'nin hançerini sırtından çıkarttı. Bunu yaparken korkunç sesler çıkartarak homurdanıyor, burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu.

Ama bir an sonra kaçmaya başladı.

Kan emici şehrin derinliklerine doğru zikzaklar çizerek hızla koşarken, trençkotunun etekleri arkasında bir yelken gibi savruluyordu. Dante zaman kaybetmeksizin peşine düştü. Sokak sokak arkasından koşarak vampirin peşinde önce dar aralara, sonra merkezden uzaklaşarak Boston'ın dışındaki boş fabrikaların ve eski iş makinelerinin, halsiz nöbetçiler gibi dizilmiş olduğu nehir kenarında bulunan iskelelere ulaştı. Binalardan birinden gelen müzik sesi ve kısa aralıklarla yanıp sönen spot ışıkları, içeride çılgın bir partinin cereyan ettiğini gösteriyordu.

Elli altmış metre önündeki vampir, iskelelerden birinin üzerinde hızla koşarak köhne bir kayıkhaneye varmıştı. Artık kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Kan emici ağzından salyalar saçarak ve Dante'ye çılgınlar gibi kükreyerek saldırıya geçti. Dişiye yaptığı korkunç saldırıdan kalan taze kan, trençkotunun önünü sırlıslam etmişti. Dante'ye

yaklaşarak pençeleriyle ona hücum etmeye çalışırken, kocaman dişlerinden salyalar damlıyor ve açık olan ağzından, o iğrenç kokulu pembe köpük sızmaya devam ediyordu. Amber renkli gözleri kötülükle ıslıl ıslıl parlıyordu.

Dante kendisinin de o an değişmeye başladığını hissetti; çarpışmanın verdiği öfke, damarlarında hızla akıyor ve onu karşısındaki yaratıktan çok da farklı olmayan bir şekle dönüştürüyordu. Hırlayarak kan emiciyi iskelenin ahşap kalaslarının üzerine fırlattı. Bir dizini rakibinin göğsüne bastırırken, bir yandan da çiftte *malebranche* hançerlerini çekti. Ay ışığında parlayan kavisli bıçaklar, ölümcül bir güzelliğe sahipti. Titanyum fayda etmemişse bir vampiri öldürmenin başka yolları vardı. Issız olsun veya olmasın. Bıçakları kan emiciye doğru salladı. Önce birini, sonra da diğerini çıldırmış vampirin boynuna saplayarak kafasını vücudundan tamamıyla ayırdı.

Vampirden geriye kalanları iskelenin üzerinden ayağıyla iterek suya attı. Karanlık nehir, cesedi sabaha kadar gizleyecek, daha sonra da doğan güneşin ultraviyole ışınları, gerisinin icabına bakacaktı.

Aniden nehirden kendine doğru esmeye başlayan rüzgâr, endüstri atıklarının pis kokusunu ve... başka bir şeyi daha ona taşımıştı. Dante yakınlarda bir hareketlenme duydu fakat bacağına parçalanan etinin yanmasını hissedene kadar, başka bir saldırıya maruz kaldığını fark edemedi. İkinci kurşun da hedefini buldu. Bu seferki gövdesine isabet etmişti.

Tanrı aşkına!

Birisi, eski fabrikanın yakınlarında, arka taraftan üzerine ateş açmıştı. Silahın sesinden susturuculu olduğu anlaşılacak kadar otomatik bir tüfek olduğu yanılgıya yer bırakmayacak kadar belliydi.

Sıkıcı geçeceğini sandığı gece bir anda fazlasıyla ilginçleşmişti.

Başka bir kurşun yanından ısıklık çalarak geçip nehrin sularına saplanırken kendini yere attı. Keskin nişancı bir kaç el daha ateş ederken, kayıkhaneyi siper edinebilmek için oraya doğru yuvarlandı. Kurşunlardan biri harap binanın köşesine isabet ederek eskimiş kalaslardan birini ramparça etti. Dante'nin de bir tabancası vardı; bıçaklarına destek olarak taşımayı tercih ettiği 9mm'lik bir otomatik. Silahı eline aldı ama bu uzaklıktan yapacağı bir atışın faydasız olacağını da bilincindeydi. Kayıkhaneye doğru kurşunlar yağmaya devam ediyordu ve içlerinden biri, saldırganı görmeye çalışmak için başını binanın kenarından uzattığında yanağını sıyrıp geçti.

Bu iyiye işaret değildi.

Dört karanlık silüet, fabrikanın arazisindeki meyilli toprak yoldan kendisine doğru yaklaşıyordu ve hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Soylu vampirler yüzlerce sene yaşayabilmelerine ve çok ciddi yaralanmalardan kurtulabilmelerine rağmen, neticede onlar da et ve kemikten oluşuyorlardı. Yeterince kurşun yerlerse ya da belli başlı atardamarları koparılsa - veya daha da kötüsü başları gövdelerinden ayrılırsa - onlar da yaşayan bütün canlılar gibi ölürlerd.

Ama ölümüne bir mücadele vermeden asla.

Başını öne eğerek gelenlerin atış menziline girmelerini bekledi. Yeterince yaklaştıklarında, üstlerine ateş etmeye başlayarak birinin bacağına, bir diğerrinin de kafasına birer kurşun isabet ettirdi. Karşısındakilerin Issız olduklarını görmüş ve tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. Özel olarak titanyumdan yapılmış kurşunlar vücutlarına girer girmez hücrel erimeleri başlamıştı.

Diğer iki Issız karşı ateş açtığında, Dante kayıkhane tarafına geri çekilerek havada uçuşan kurşunları zar zor savuşturabildi. Lanet olsun! Siper almak demek, saldırı pozisyonundan feragat etmek demektir. Kaldı ki bu durumda, yaklaşmakta olan düşmanlarının hareketlerini takip edebilmesine imkân da kalmıyordu. Gelenlerin çıkardığı sesleri dinlerken, bir yandan da tabancasına yeni bir şarjör taktı.

Ama sonra sesler kesildi.

Dante birkaç saniye duraklayarak gözleriyle etrafını tıradı.

Havada uçan ve kurşundan çok daha büyük bir şey kayıkhaneye doğru geliyordu. Sert bir sesle iskelenin kalaslarına çarptı ve yuvarlanarak kayıkhanenin yakınlarında durdu.

Ulu Tanrım!

Herifler ona lanet olası bir el bombası fırlatmışlardı.

Patlama gerçekleşip kayıkhane ve iskelenin yarısını duman, alev ve şarapnel parçalarıyla havaya uçurmadan sadece bir saniye önce, nefesini tutarak kendini nehrin karanlık sularına attı. Bulanık su, sanki bir ses bombası atılmış gibi titreşti. Dante bütün vücudunun dayanılmaz bir basınçla sarsıldığını ve başının geriye savrulduğunu hissetti. Yukarıda atık parçaları, gözleri kör eden turuncu renkli bir alev topu halinde yağmur gibi suyun üstüne dökülüyorlardı.

Maruz kaldığı sarsıntı onu derinlere çekerken görüşü bulanıklaştı. Akıntının güçlü çekimine kapılıp gitgide derinlere doğru gidiyordu.

Kanlar içinde ve bilinci kapalı bir halde akıntıyla beraber sürüklenirken, nehre karşı koyması imkânsızdı.

BÖLÜM 2

“Doktor Tess Culver’a özel teslimat.”

Tess hasta dosyasından başını kaldırarak yorgunluğuna ve geç saate rağmen gülümsedi. “Günün birinde sana hayır demeyi öğreneceğim.”

“Belki biraz daha pratik yapman gerekiyordur. Sana yeniden evlenme teklif etsem ne dersin?”

Genç kadın derin bir nefes alıp kendisine çevrilmiş parlak mavi gözlere ve Amerikan cazibesinin kusursuz bir örneği olan gülümsemeye karşı koyarcasına başını iki yana salladı. “Bizden bahsetmiyordum, Ben. Peki hani sekizde gelecektin? Tanrı aşkına, gece yarısına çeyrek var.”

“Yoksa gece yarısında balkabağına mı dönüşeceksin?” Erkek kapıyı iterek kapadı ve ofise girdi. Eğilerek genç kadının yanağını öptü. “Geciktiğim için özür dilerim. Maa- lesef bu tip şeyler pek saate bağlı olmuyor.”

“Peki. O nerede?”

“Arkada, arabanın içinde.”

Tess ayağa kalkarak bileğindeki lastiği çıkarıp saçlarını topladı. Sarıya çalan açık kahve bukleler, yeni şekillendirilmiş olmalarına rağmen dağınık duruyorlardı. Klinikteki

on altı saatlik vardiyasının sonunda, genç kadın tam anlamıyla darmadağınktı. Gözüne gelen bir tutam saç geriye üfleyerek eski erkek arkadaşının yanından geçti ve koridora çıktı.

“Nora, benim için bir ketamin-xylazin iğnesi hazırlar mısın? Ve muayene odasını da hazır hale getir lütfen. Geniş olanı.”

Asistanı, “Hemen. Selam, Ben. Cadılar Bayramın kutlu olsun,” diye bıcırdadı.

Adamın kıza yönelttiği çarpık gülümseme ve göz kırpması, her kadının dizlerinin bağını çözebilecek etkiye sahipti. “Kostümün güzelmış, Nora. Saç örgüsü ve geleneksel Alman kısa pantolonu sana çok yakışmış.”

“*Danke schön*,” diye cevap veren genç kız, dikkatini çekebilmiş olmaktan mutlu bir şekilde resepsiyon masasından kalkarak kliniğin ecza odasına yöneldi.

“Senin kostümün nerede, Tess?”

“Üzerimdekiler.” Yarım düzine uyuklayan köpeğin ve kafeslerinden onlara tedirgin bir şekilde bakan kedilerin bulunduğu hayvanlar bölümünden geçerlerken, Tess adama doğru bakıp gözlerini devirdi. “Bu kostümün adı, muhtemelen tutuklanacak süper veteriner.”

“Bugüne kadar seni hiç belaya bulaştırmadım, değil mi?”

“Peki ya sen ne olacaksın?” Genç kadın küçük kliniğin arka tarafındaki deponun kapısını açarak adamla beraber dışarı çıktı. “Tehlikeli bir işin içindesin, Ben. Ve çok fazla risk alıyorsun.”

“Benim için endişeleniyor musun, doktor?”

“Tabii endişeleniyorum. Seni seviyorum ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

“Evet.” Erkeğin suratı asılmıştı. “Bir kardeş gibi.”
Binanın arka kapısı dar bir sokağa açılıyordu ve nehre yakın bu ara sokağı, hayvan hastanesinin duvarının dibinde uyuklayan bir-iki evsiz barksızdan başka kimse kullanmazdı. Ben’in siyah Volkswagen pikabı orada park edilmiş duruyordu. Arabanın içinden homurdanmalar hırıltılar geliyor ve araba, sanki içinde büyük bir yaratık volta atıyormuş gibi hafifçe sallanıyordu.

Gerçekten de içeride büyük bir yaratık vardı.

“Kafesin içinde, değil mi?”

“Evet. Merak etme. Kaldı ki küçük bir kedi kadar uysal, yemin ederim.”

Tess beton kaldırımından yola adımını atıp pikabın arka kapısına doğru giderken, şüphe dolu bir bakış attı. “Bunu nereden aldığını bilmeli miyim?”

“Bilmesen daha iyi olur.”

Ben Sullivan yaklaşık beş yıldır, işkenceye maruz kalan egzotik hayvanların sağlıklarını ve korunmalarını üstlenmişti. Önce gizli bir devlet ajanı gibi, kurtarma operasyonlarının her birini teker teker araştırır, sonra da tek kişilik bir kurtarma timi gibi harekete geçer ve kötü davranılmış, eziyet edilmiş, yasal olmayan yollarla edinilmiş ve hayatı tehlikede olan hayvanları sahiplerinden kurtararak onları, bu yaratıklara doğru dürüst bakabilecek donanıma sahip resmi barınaklara teslim ederdi. Bazen hayvanlar acil müdahaleye ihtiyaç duyuyorlarsa Tess’in kliniğine uğrardı.

Zaten iki yıl önce tanışmaları da böyle olmuştu. Ben kliniğe, bağırsakları düğümlenmiş bir yabani Afrika kedisi getirmişti. Küçük egzotik kedi, bir uyuşturucu satıcısının evinden kurtarılmadan önce, plastikten oyuncak bir köpeği yutmuştu ve acilen cerrahi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Ameliyat çok uzun ve zor geçmiş ama Ben, bütün bu süre zarfında hayvanın yanından ayrılmamıştı. Ondan sonra da daha Tess ne olup bittiğini anlayamadan çıkmaya başlamışlardı.

Genç kadın, ilişkilerinin flörtten aşka nasıl dönüştüğünü kesin olarak bilemiyordu fakat bu bir şekilde gerçekleşmişti. En azından Ben için. Tess de onu seviyordu - aslında hisleri aşktan çok hayranlıktı - ancak aralarındaki ilişkinin zaman zaman beraber yatan iki iyi arkadaştan ileriye gidebileceğini sanmıyordu. Sevişmeleri bile son zamanlarda Tess’in isteği doğrultusunda bitmişti.

Ben’e dönerek, “Açılışı sen yapmak ister misin?” diye sordu.

Adam uzanarak arka kapının kolunu yakaladı ve çevirerek açtı.

Tess nefesini tutarken huşu içinde, “Tanrım.” diye mırıldandı.

Arabanın içindeki Bengal kaplanı, aklıktan bir deri bir kemik kalmış olmasına, muhtemelen bacağına takılmış bir kelepçenin yol açtığı yaranın çirkin akıntısına ve bütün bitkinliğine rağmen, genç kadının bugüne kadar gördüğü en muhteşem yaratıktı. Onlara ağzı açık, dili dışarıda ve sert bir şekilde soluyarak bakarken simsiyah gözbebekleri, hissettiği korkuyla kocaman olmuştu. Homurdanarak başını Ben’in kafesinin demirlerine dayadı.

Tess hayvana yaklaşırken dikkatle hareket ediyordu. “Zavallı yavrum. Biliyorum, çok daha iyi günler gördün, değil mi?”

Genç kadın, gözleri hayvanın ön pençelerine takılınca parmakların biçimsizliğini fark ederek kaşlarını çatı. Ben’e dönerek, “Tırnaklarını mı sökmüşler?” diye sorarken sesindeki hiddeti gizleyemiyordu.

"Evet. Hem tırnaklarını, hem de dişlerini."
"Tanrım! Bu kadar güzel bir hayvana sahip olmak istemişlerse, neden onu böylesine sakatlama gereği duymuşlar ki?"

"Reklam maskotlarının müşterilerini veya onların küçük veletlerini paramparça etmesine izin vereceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

Tess erkeğe sert bir bakış attı. "Reklam maskotu mu? Yoksa sen şu silah dükkânını mı- " Cümlesini tamamlayarak başını iki yana salladı. "Neyse boş ver. Gerçekten bilmek istemiyorum. Hadi bu büyük kediye içeri götürelim de muayene edeyim."

Ben pikabın arkasından özel olarak yapılmış bir rampayı aşağıya çekti. "Atla içeri de kafesin arkasını tut. Ben de önden tutayım, çünkü aşağı indirirken en ağır kısmı önüdür."

Tess genç adamın dediğini yaparak onun tekerlekli kafesi pikaptan indirmesine yardımcı oldu. Kliniğin kapısına vardıklarında, Nora orada onları bekliyordu. Kaplanı görünce heyecanla nefesini tuttu, sonra da hayranlık dolu bakışlarını Ben'e çevirdi.

"Aman Tanrım! Bu Shiva, değil mi? Yıllardır zavallı hayvanın oradan kaçıp kurtulmasını umuyordum. Görüyorum ki en sonunda Shiva'yı kurtarmışsın."

Ben sırtıttı. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum, canım. Bu başıboş dolaşan kediciği akşam kapımın önünde buldum. İyi bir yuva bulmadan önce Süper Doktor'un ona biraz bakım yapabileceğini düşündüm."

"Ahh, çok kötüsün, Ben Sullivan! Ve şu anda en büyük kahramanımsın."

Tess, büyülenmişcesine konuşan asistanına kafesi işaret

ederek, "Nora, şu tarafından tutar mısın lütfen? Eşikten yukarı kaldırmamız lazım," dedi.

Nora Tess'in yanına geldi ve üçü beraberce kafesi kaldırarak kliniğe soktular. Kaplanı hazırlanmış olan muayene odasına götürdüler. İçeride Ben'in sayesinde yaptırılmış olan büyük, hidrolik kaldıraçlı bir masa vardı. Bu, Tess'in kendi imkânlarıyla sahip olamayacağı bir lükstü. Küçük ve kendisine bağlı bir müşteri çevresi olsa da şehrin zengin bir mahallesinde çalışmıyordu. Kâr elde etmektense bir fark yaratmanın çok daha önemli olduğu inancıyla, fiyatlarını bulunduğu bölge için bile olması gerekenin altında tutuyordu.

Maalesef, mal sahibi ve tedarikçileri genç kadının bu fikrine katılmıyorlardı. Masasının üzeri, ödeme günü geçmiş ve daha fazla erteleyemeyeceği bir sürü faturayla doluydu. Bunları ödemek için kendi şahsi birikimini kullanmak zorunda kalacaktı ve zaten azıcık olan bu birikim de bitince...

Nora genç kadının düşüncelerini bölerek, "Sakinleştirici tezgahın üzerinde," dedi.

"Teşekkürler." Tess ucu plastik kapaklı iğneyi laboratuvar önlüğünün cebine koyarken, hayvanın uysallığını ve genel bitkinliğini göz önüne alarak muhtemelen buna ihtiyacı olmayacağını düşünüyordu. Kaldı ki bu akşam, sadece gözlem yapmakla yetinecek ve yeni evine gönderilmeden önce, neler yapılması gerektiğini tespit etmek için hayvanın genel durumunu gösteren birkaç not alacaktı.

Kafesin kilitleriyle uğraşan Ben'e dönerek, "Sence Shiva'yı kendi isteğiyle masaya çıkartabilir miyiz, yoksa hidrolik kaldırıcı mı kullanalım?" diye sordu.

"Bence bir deneyelim. Gel bakalım koca adam."

Kaplan parlak bir şekilde aydınlatılmış muayene odasının ışıklarından gözlerini kaçırmak istercesine başını öne eğmişti ve bir an için durakladı. Ama sonra Ben'in teşviğiyle kafesinden dışarı çıktı ve seri bir hamleyle madeni masanın üstüne sıçradı. Tess yumuşacık bir sesle konuşup kocaman başını okşarken, kaplan da Sfenks heykeli gibi masanın üzerinde oturmuş, bir ev kedisi gibi uysal ve sabırla bekliyordu.

Nora, "Peki, başka bir şeye ihtiyacınız var mı, yoksa ben gidebilir miyim?" diye sordu.

Tess başını salladı. "Tabii gidebilirsin. Bu saate kadar kaldığın için çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Mühim değil. Zaten gideceğim parti gece yarısından önce başlamıyor." Başını sallayarak uzun sarı saç örgülerini omzunun arkasına attı. "Tamamdır, o halde ben gidiyorum. Çıkarken kapıyı kilitlerim. İyi geceler çocuklar."

İkisi bir ağızdan, "İyi geceler," diye cevap verdiler.

Nora çıktıktan sonra Ben, "Gerçekten harika bir çocuk," dedi.

"Nora en iyisidir." Genç kadın bir yandan da parmaklarını Shiva'nın kalın tüylerinin arasında gezdirerek kesikleri, şişkinlikleri, deri lezyonlarını ve olası sorunları araştırıyordu. "Ve unutma ki o bir çocuk değil Ben. Yirmi bir yaşında ve üniversitedeki son dönemini bitirir bitirmez, veterinerlik dalında uzmanlığını yapmaya başlayacak. Eminim ki harika bir doktor olacaktır."

"Kimse senin kadar iyi olamaz. Senin sihirli bir dokunuşun var, doktor."

Tess duyduğu iltifata omuz silkti ama bu sözlerde gizli olan gerçeğin de farkındaydı. Kendi kendine, acaba Ben

bu söylediğinin ne kadar doğru olduğunu biliyor mu, diye düşündü. Kendisi bile, bu gerçeği anlamakta zorluk çekiyordu ve anladığı kadarını da tamamıyla kafasından silmek istiyordu. Sıkılğan bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek ellerini sakladı.

"Senin de kalmana gerek yok, Ben. Shiva'yı- " Boğazını temizleyerek bir kaşını havaya kaldırdı. "Yani hastamı, bu akşamlik gözetim için burada alıkoymak istiyorum. Yarına kadar herhangi bir tedaviye başlamayacağım ve bir şey yapmadan önce seni arayıp bulduklarımı bildireceğim."

"Beni hemen sepetliyor musun? Ben de seni, beraber yemek yemeye ikna edebilirim sanıyordum."

"Ben akşam yemeğimi saatler önce yedim."

"Öyleyse kahvaltı. Sende veya benim evde, sen karar ver."

Yanına yaklaşıp yanağını okşadığında, Tess hafifçe geriye çekilerek, "Ben," dedi. Adamın dokunuşu sıcak, yumuşak ve keyif verici bir şekilde tanıdıktı. "Biz bu yollardan geçtik. Hem de defalarca. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

Adam inleyerek boğuk ve ihtiraslı bir ses çıkardı. Geçmişte bu ses, genç kadının iradesini tereyağı gibi eritmeye yeterdi fakat bu akşam işe yaramadı. Sadece bu akşam da değil, hiçbir zaman. Ben'in ondan veremeyeceği şeyleri istediğini bile bile adamla aynı yatağı paylaşmak genç kadına yanlış görünüyordu.

Ben geri adım attığını belirtircesine, "İstersen etrafı toplayana kadar bekleyebilirim," diye teklif etti. "Burada tek başına kalman hiç hoşuma gitmiyor. Şehrin bu kısmı pek de güvenli sayılmaz."

“Beni merak etme. Muayene etmeyi bitirip birkaç evrak dolduracağım, sonra da çıkarım. Büyütecek bir şey yok.”

Ben karşı çıkmaya hazırlanırken, genç kadının içini çekerek ona bakışını görüp fikrini değiştirdi. Tess’in bu bakışla ne demek istediğini çok iyi anladığını biliyordu, çünkü iki senelik beraberlikleri boyunca, bu bakışlara daha önce de pek çok kez şahit olmuştu. En sonunda, “Peki,” diyerek genç kadının sözlerini onayladığını belirtti. “Ama sen de fazla geç kalma. Ve sabah ilk iş beni arıyorsun, söz mü?”

“Söz.”

“Shiva’yla başa çıkabileceğinden emin misin?”

Tess bakışlarını, elini yaklaştırır yaklaştırmaz yalamaya başlayan bakımsız hayvana çevirerek, “Sanırım onunlayken güvendeyim,” dedi.

“Ne demiştin doktor? Sihirli dokunuş. Görünüşe göre çoktan sana âşık oldu bile.” Ben parmaklarını altın sarısı saçlarının arasından geçirerek yüzünde yenilmiş bir ifadeyle genç kadına baktı. “Sanırım senin kalbini kazanabilmek için tüylerimi ve dişlerimi uzatmalıyım.”

Tess gözlerini devirerek gülümsedi. “Evine git, Ben. Seni yarın ararım.”

BÖLÜM 3

Tess irkilerek uyandı.

Lanet olsun. Ne kadar zamandır uyukluyordu? Ofisinde, yanağı Shiva’nın açık dosyasına yaslanmış bir şekilde uyuyakalmıştı. En son hatırladığı, aç bırakılmış kaplanı besleyip tekrar kafesine koyduğu ve teşhislerini yazmak için masasına döndüğüydü. Bütün bunlar... saatine baktı, iki buçuk saat önce mi olmuştu? Saat şimdi sabahın üçüydü ve sabah yedide tekrar çalışmaya başlaması gerekiyordu.

Esnedi ve tutulmuş kollarını uzatarak esnetti.

İyi ki Nora gelmeden önce uyanmıştı, aksi halde onun dırdırının sonu-

Kliniğin arka tarafında bir yerlerden gürültülü bir ses geldi.

Bu ses de ne?

Yoksa birkaç dakika önce uykusundan da buna benzer bir ses yüzünden mi sıçrayıp uyanmıştı?

Tabii ya. Ben geri gelmiş ve kliniğin ışıklarının açık olduğunu görmüş olmalıydı. Onu kontrol etmek için geç saatlerde buraya gelmesi yeni bir şey değildi. Şu anda, gece bu saatlere kadar klinikte çalışması veya bağımsızlığına

düşkün olmasıyla ilgili nasihat dinleyebilecek durumda değildi.

Aynı ses tekrar duyuldu ve hemen arkasından, sanki raftan bir şey düşürülmüş gibi metalik bir gürültü daha geldi.

Demek ki arka depoda biri vardı.

Masasından kalkarak ofisin kapısına doğru tereddüt içinde ilerlerken, duyabileceği herhangi bir sese karşı dikkat kesilmişti. Resepsiyonun arkasındaki hayvanlar bölümünde, ameliyat sonrası bakımda olan kediler ve köpekler de huzursuzluk belirtileri gösteriyorlardı. Bazıları inliyor, bazılarıysa onu uyarmak istercesine boğuk boğuk homurdanıyordu.

Tess karanlığa doğru, "Heey?" diye seslendi. "Kim var orada? Sen misin Ben? Nora?"

Cevap gelmedi. Ve duyduğu sesler de kesilmişti.

Harika. Üstüne üstlük bir de soyguncuya burada olduğunu bildirmişti. Çok zekice Culver. Gerçekten son derece zekice.

Hızla kendini yatıştırmaya çalıştı. Belki de sadece evsiz barksız biri, arka sokaktan bir şekilde kliniğe sızmıştı. Belki de gelen soyguncu değildi. Tehlikeli bir durum yoktu.

Öyle mi? O zaman niye ensesindeki tüyler korkudan diken diken olmuştu?

Kendini gayet savunmasız hissederek ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. Tükenmez kaleminin parmağına değdiğini hissetti. Cebinde başka bir şey daha vardı.

Tabii ya. Sakinleştirici iğne, hem de 200 kiloluk bir hayvanı yere yıkacak kadar kuvvetli bir uyuşturucu içeren cinsten.

Sesinin sakin çıkması için uğraşarak, "Orada biri mi var?" diye seslendi. Resepsiyon masasına yaklaşarak telefona uzandı. Lanet olası şey kablosuz değildi - indirimden ucuza almıştı - ve telefonun ahizesi kulağına zorlukla erişebiliyordu. U şeklindeki büyük masanın etrafını dolaşırken asabi bir şekilde omzunun üzerinden çevresine bakıyordu. 911'i çevirirken bir yandan da karanlığa doğru bağırdı. "Hemen gitsen iyi olur çünkü polisi arıyorum."

"Hayır... lütfen... korkmana gerek yok..."

Boğuk ses o kadar alçaktı ki kulaklarına ulaşamaması lazımdı ama yine de başarmıştı. Kelimeleri sanki kulağının dibinde fısıldanıyormuş gibi duyabilmişti. Hatta sanki *kafasının içindeydi.*

Arkadaki depodan geldiği iyice kesinleşen, kuru bir boğaz temizleme sesi ve bir öksürük duyuldu. Ve sesin sahibi her kimse acı çektiği belliydi; ölüm kalım savaşı veriyordu.

"Lanet olsun."

Nefesini tutan genç kadın, bağlantı sağlanamadan ahizeyi yerine bıraktı. Kliniğin arka tarafına doğru tedirgin adımlarla ilerlerken, orada ne bulacağından emin değildi ve ayakları geri geri gidiyordu.

Kapıyı açıp içeri girerken, "Heey? Burada ne yapıyorsunuz? Yaralı mısınız?" diye seslendi. İçeride zorlukla alınıp verilen solukların arasından, nehir suyu ve duman kokularını almıştı. Genç kadın burnuna kan kokusunun da geldiğini hissetti. Hem de çok miktarda kan.

Işığın düğmesini çevirdi.

Tavandaki büyük floresan lambaları vızıltıyla çalışmaya başladığında, keskin beyaz ışınlar, duvardaki malzeme raflarının birinin yanına yere yığılmış olan yaralı bir adamı aydınlattı. Adam gotik bir kâbustan fırlamışçasına siyahla-

ra bürünmüştü - siyah deri ceket, tişört, arazi pantolonu ve ordu tipi siyah botlar. Saçları bile simsiyahtı ve ıslak tamlar halinde kafasına yapışmış, yere dönük olan yüzünü örtüyorlardı. Yerde, arka kapıdan başlayıp adamın yattığı yere doğru kan ve nehir suyu karışımından oluşan pis bir iz vardı. Anlaşılan yürüyemeyecek haldeydi ve bedenini sürükleyerek ancak oraya kadar getirebilmişti.

Eğer genç kadın bugüne kadar şahit olduğu sayısız araba kazasına, dayak izine ve baktığı hayvanlardaki vücut zedelenmelerine alışık olmasa, bu adamın görüntüsü karşısında kusabilirdi.

Hâlbuki bunun yerine beyni, ele geçirildiği panik duygusundan mesleği olan doktorluğun profesyonel düşünme şekline geçti. Profesyonel, sakın ve hastasıyla ilgili.

“Ne oldu sana?”

Adam homurdanarak sanki ona bir açıklama yapmak istemiyormuş gibi esmer başını belli belirsiz iki yana salladı. Belki de konuşacak mecali yoktu.

“Her tarafın yanık ve yaralarla dolu. Tanrım, ne kadar da çok. Başına bir kaza mı geldi?” Bakışları, adamın eliyle bastırmakta olduğu karnına kaydı. Parmaklarının arasından kan sızıyor ve altından derin bir yara görünüyordu. “Karnından çok kan geliyor... bacağından da. Tanrı aşkına, yoksa vuruldun mu?”

“Kan... lazım...”

Kesinlikle haklıydı. Odaya girdiğinden beri kaybettiği kanla bile, yerde koyu renk ve kaygan bir göl oluşmuştu. Muhtemelen buraya gelmeden önce de bir hayli kan kaybetmişti. Vücudunun görünen her yerinde bir sürü kesik vardı - yüzünde, boynunda, ellerinde, kısaca Tess'in görebildiği her yerde. Yanakları ve ağzı bembeyaz kesilmişti.

“Bir ambulansa ihtiyacın var.” Adamı paniğe sokmak istemiyordu fakat lanet olsun, durumu gerçekten kötüydü. “Sen hiç kımıldama. Ben hemen acil servisi arıyorum.”

“Hayır!” İrkilerek yığıldığı yerden doğrulmaya çalışıp telaşla elini genç kadına uzattı. “Hastane olmaz! Ben... oraya... gidemem... onlar bana... yardım etmezler... edemezler...”

Adamın itirazlarına rağmen, Tess arka odadaki telefona doğru koşmaya başladı. Ama tam o esnada muayene odasındaki kapının sahiplerinden çalınarak oraya getirilmiş olduğu aklına geldi. Acilden gelen ekibe - veya Tanrı korusun polise - bunu izah etmek pek kolay olmayacaktı. Silah dükkânı muhtemelen şimdiye kadar hayvanın çalındığını bildirmişti veya sabah kepenkleri açtıklarında - ki bu sadece birkaç saat sonra demektir - hırsızlığın farkına vararak polise başvuracaklardı.

Kliniğini bir mezbahaya çevirmiş olan iri yapılı adam, “Lütfen...” diye fısıldadı, “doktor istemem.”

Tess duraklayarak onu sessizce inceledi. Yardıma ihtiyacı vardı, hem de derhal. Ve maalesef, şu an ona yardım edebilecek tek insan kendisiydi. Onun için tam anlamıyla ne yapabileceğini bilemiyordu ama en azından geçici olarak yaralarını sarar, onu ayağa kaldırır ve kliniğinden defolup gitmesini sağlayabilirdi.

“Tamam. Şimdilik ambulans yok. Dinle, ben... aslında ben de doktorum. Yani aşağı yukarı. Burası benim veteriner kliniğim. Senin yanına gelip yaralarına bakmamın bir sakıncası var mı?”

Adamın dudaklarının kıvrılmasını ve kesik kesik verdiği soluğu, evet olarak algıladı.

Yanına yavaşça çömeldi. Oda'nın diğer ucundan bakıldığında adam iriyarı gözüküyordu ancak şimdi yanında diz çökünce, onun en az iki metre boyunda ve yüz kilonun üzerinde, kas yığımından oluşmuş devasa bir yaratık olduğunu fark etti. Acaba vücut geliştirmeye mi uğraşıyordu? Hani şu hayatlarını spor salonunda harcayan, et kafalı macolardan biri miydi? Ama nedense, erkekle ilgili bir şey onlardan biri olmadığını hissettiriyordu. Yüzünün keskin hatlarına bakılırsa bu adam, o spor salonu bağımlılarını çıplak dişleriyle paramparça edebilecek gibi görünüyordu.

Ellerini yavaşça adamın yüzünde gezdirerek, bir travma durumu olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kafatası zedelенmemiş gibi görünüyordu ama genç kadın parmaklarının değmesiyle, adamın hafif çapta bir beyin sarsıntısı geçirmiş olduğunu anlamıştı. Muhtemelen hâlâ şoktaydı.

"Gözlerini kontrol edeceğim," diyerek nazikçe adamı bilgilendirdikten sonra, gözkapaklarından birini kaldırdı.

Lanet olsun!

Bir çizgi haline gelmiş gözbebeğinin, parlak amber rengindeki irisin ortasını kesercesine yerleşmiş olması, genç kadını dehşete düşürmüştü. Bu beklenmedik manzara karşısında korkuyla irkilerek geriye sıçradı.

"Bu da neyin- "

Tam o esnada, gördüğünün ne kadar basit bir izahı olduğunu anlayarak soğukkanlılığını kaybettiği için aptal gibi hissetti.

Cadılar Bayramı için takılmış kontak lensler.

Sakin ol, dedi içinden. Gereksiz yere heyecanlanmıştı. Adam herhalde çığırından çıkmış olan bir Cadılar Bayramı partisinden geliyordu. Ama bu saçma sapan lensleri

taktığı müddetçe, gözlerinden bir şey anlaması mümkün olmayacaktı.

Belki de bu partiye katılanlar tehlikeli tiplerdi; adamın kendi de bir çeteye üyeymişçesine iriyarı ve tehlikeli görünüyordu. Eğer bu akşam gangsterlerle takılmış olsa bile, genç kadın onda uyuşturucu aldığına dair bir emare görememişti. Ayrıca alkol de kokmuyordu. Sadece ağır bir duman kokusu - hem de sigara dumanı olmayan bir koku.

Adam sanki alevlerin içinde yürümüş gibi kokuyordu. Tabii büyük ihtimalle nehre atlamadan hemen önce.

"Kollarını ve bacaklarını oynatabiliyor musun?" diye sorduğunda, bir yandan da vücudunu yoklamaya devam ediyordu. "Acaba kırık kemiğin var mı?"

Ellerini adamın kalın kollarında gezdirdiğinde, görünen bir kırık olmadığını fark etti. Bacakları da sağlam durumdaydı, sol baldırındaki kurşun yarasından başka ciddi bir hasar yok gibiydi. Görünüşe göre, kurşun temiz bir şekilde girip çıkmıştı. Gövdesine isabet eden de öyle. Şanslıydı.

"Seni muayene odalarından birine götürmek istiyorum. Eğer kalkmana yardım edersem yürüyebilecek gibi misin?"

"Kan..." Adam fısıldarcasına konuşabiliyordu. "Kan... lazım... şimdi..."

"Üzgünüm ama o konuda sana yardımcı olamayacağım. Bunun için hastaneye gitmen gerekiyor. Şu an yapmamız gereken şey seni oradan kaldırmak ve kıyafetlerinden kurtulmanı sağlamak. Nehir suyundan ne tip bakteriler kapmıştı ise ancak Tanrı bilir."

Ellerini adamın koltukaltından geçirerek ayağa kalkması için ona yardımcı olmaya çalıştı. Adam derin ve hayvani bir şekilde homurdandı. Bu ses ağzından çıkarken, Tess'in

gözleri, adamın kıvrılmış dudaklarının arasındaki dişlerine takıldı.

Bu ne tuhaf bir görüntü böyle.

O kocaman dişler... köpek dişi miydi?

Adam, sanki genç kadının tedirginliğini hissetmişçesine gözlerini araladı. Tess bir anda, parlak amber renkli delici bakışların ve kıvılcımlar saçan irislerin göğsüne birer mızrak gibi saplandığını hissederek paniğe kapıldı. Bu lanet olası şeyler kesinlikle kontak lens değildi.

Tanrı aşkına! Bu herifte acayip olan bir şeyler var.

Adam Tess'in kollarını kavradı. Genç kadın dehşet içinde bir çığlık attı. Adamdan kurtulmaya çalıştı ama çok kuvvetliydi. Birer demir cendere gibi olan elleri, kollarını sımsıkı kavrayarak genç kadını kendisine yaklaştırdı. Adam onu göğsüne doğru çekerken Tess gözleri kocaman açılmış ve korkudan donmuş bir halde bağırıyordu.

"Ahh, Tanrım! Hayır!"

Adam kanlar içinde ve paramparça görünen yüzünü Tess'in boğazına yaklaştırdı ve sert bir nefes alarak dudaklarını genç kadının tenine değdirdi.

Adam acı çektiğini belli eden boğuk bir sesle konuşurken, genç kadın ılık havanın boynunu yaladığını hissediyordu. "Senin... canını... yakmayacağım... Söz veriyorum..."

Tess söylenenleri anlamıştı.

Ve duyduklarına neredeyse inanıyordu.

Ta ki adam dudaklarını aralayıp dişlerini onun etine geçirdiği o dehşet dolu ana kadar.

BÖLÜM 4

Kan, dişinin boynundaki iki delikten Dante'nin ağzına basınçla akıyordu. Kadının kanını hızlı ve uzun çekişlerle içerken, içindeki ümitsiz ihtiyaçtan başka bir şey bilmeyen yabani tarafına engel olamıyordu. Dilinin ucunda nabız gibi atan hayat, kuru boğazından ipek gibi kayıyor ve arkasında tarçın tadında bir sıcaklık bırakıyordu.

Belki de kanın bu kadar lezzetli ve tarif edilemeyecek kadar mükemmel olmasının sebebi, şu anda ona duyduğu ihtiyacın böylesine hayati olmasıydı. Sebep ne olursa olsun umrunda değildi. İliklerine kadar donmuşken, kadının sıcaklığına ihtiyacı vardı. İçmeye devam etti.

"Tanrım, hayır!" Genç kadının sesi duyduğu dehşetle kısılmıştı. "Lütfen! Bırak beni!"

Kadın farkında olmadan erkeğin omuzlarına yapışmış, parmaklarını onun kaslarına geçirmişti. Ama vücudunun geri kalan kısmı, Dante'nin ısırığının sersemletici gücüyle yavaş yavaş bir trans haline girerek onun kollarında gitgide hareketsizleşmeye başlamıştı. Dante onu yere yatırarak kendisine fena halde lazım olan beslenme ihtiyacını giderirken, kadın derin bir nefes alarak vücudunu salıvermişti.

Keskin dişlerinin yarattığı bir anlık acının haricinde, kadının acı çekmediğini biliyordu. Şu anda tek acı çeken Dante'ydi. Vücudu geçirdiği travmanın etkisiyle titriyor, başı beyin sarsıntısı yüzünden çatlayacak gibi ağrıyor ve sayılamayacak kadar çok olan yara bere yüzünden parçalanıyor gibi hissediyordu.

Endişelenecek bir şey yok. Korkma.

Güvendesin. Söz veriyorum.

Kadını kollarında sımsıkı tutarak boğazındaki kesikten kanını içmeye devam ederken, bir yandan onun beynine bu güven dolu telkinleri gönderiyordu.

Susuzluğunun bütün şiddetine ve yaralarının ciddiyeti yüzünden artmış olan açlığına rağmen, Dante bu telkinlerinde hakikati yansıtıyordu. Onu korkutan o ilk ısırığın haricinde, dişiye bir zarar verme niyetinde değildi.

Sadece ihtiyacım olduğu kadarını alacağım. Ve gittiğim zaman, benimle ilgili her şeyi unutmuş olacaksın.

Gücü şimdiden geri gelmeye başlamıştı. Parçalanmış eti içten dışa doğru iyileşiyor, kurşun ve şarapnel yaraları düzeliyordu.

Yanıklar serinliyor ve acısı azalıyordu.

Kadının tadı ne kadar tahrik edici olursa olsun, kendini frenlemeye çalışarak içişini yavaşlattı. Daha ilk yudumunda dişinin kanındaki kokunun ne kadar çekici ve egzotik olduğunu anlamıştı, şimdiyse vücudu yeniden canlanıyor ve duyuları bütün gücüyle geri geliyordu ve Dante, isteksiz kurbanının muhteşem kanının tadını çıkartma isteğine karşı koyamıyordu.

Ve vücudunun.

O şekilsiz beyaz laboratuvar önlüğünün altındaki vücut ince, zarif ve endamlıydı. Her kıvrımı, tam da Dante'nin

isteyebileceği gibiydi. Yattıkları yerde bacakları birbirlerine dolaşmıştı ve deponun zeminine bastırmakta olduğu kadının diri göğüslerinin kendi vücuduna yaslandığını hissedebiliyordu. Kadının elleri hala sımsıkı bir şekilde omuzlarını tutuyordu ama son yudumunu içerken, bu kavrayış onu itmek istercesine değil, aksine kendine doğru çeker gibiydi.

Tanrım, kadın o kadar lezzetliydi ki bütün gece içmeye devam edebilirdi.

Şaşırarak erkekliğinin şahlandığını hissettiğinde, gece boyunca kanını içmekten daha farklı şeyler de yapabileceğini fark etmişti. Ona bu kadar yakında olmak Dante'ye iyi hissettiriyordu. Genç kadın bu rolü mecburen üstlenmiş olsa da onun kurtarıcı meleği idi.

Dante onun baharatlı ve tatlı kokusunu içine çekerken, hayata dönmek için kendisine ikinci bir şans tanımış olan kadının boynuna nazik bir öpücük kondurdu.

Sıcacık ve kadife gibi yumuşak tenine doğru fısıldayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Hayatımı kurtardın."

Dilini küçük deliklerin üzerinde gezdirerek kesikleri kapattı ve ısırığının bütün izlerini sildi. Dişi inleyerek geçici esaretinden kurtuluyormuşçasına kıpırdanmaya başlamıştı. Erkeğin altındaki vücudunun bu güçsüz hareketleri, Dante'nin onun içinde olma arzusunu daha da körüklemişti.

Ama bu gece kadından yeterince istifade etmişti. Her ne kadar olup biteni sonradan hatırlamayacaksa da böylesine fena bir haldeyken kadını baştan çıkarmak, asilce bir davranış olamazdı. Üstelik bir hayvan gibi boynundan beslendikten hemen sonra.

Hafifçe kendini geriye çekerek sağ elini kadının yüzüne

yaklaştırdı. Genç kadın korkuyla irkildi. Gözleri açılmıştı. deniz mavisinin hâkim olduğu büyüleyici gözler.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldarken, bu sözleri daha önce de birçok kişiye karşı kullanmış olduğunu ancak hiç bir zaman, şu an olduğu kadar içinden gelerek söylememiş olduğunu fark etti.

Kadın, "Lütfen..." diye fısıldadı, "lütfen canımı yakma."

Dante nazik bir sesle, "Hayır, canını yakmayacağım. Sadece gözlerini kapat meleğim. Neredeyse bitti," dedi.

Avcunu kadının kaşlarının arasına hafifçe bastırdığında, kadın onu tamamıyla unutmuş olacaktı.

Dante, "Her şey yolunda," diye fısıldarken, genç kadın yerde büzülmüş ve sanki erkek kendisine vuracaktı gibi gözlerini ona dikmişti. Adeta meydan okurcasına. Dante bir aşığın şefkatiyle onun saçını geriye doğru iterken, kadının gerginliğinin arttığını hissetti. "Rahat ol. Bana güvenebi- "

Tam o esnada sivri bir şeyin bacağına batırıldığını hissetti.

Korkunç bir hırlamayla kadından uzaklaştı. "Lanet olsun, bu da ne?"

Asit gibi bir sıcaklık, iğnenin battığı noktadan yukarıya doğru yükseliyordu. Boğazında bir kuruluk ve acı bir tat oluşurken, görüşü bulanıklaşmaya başladı. Doğrulamaya çalıştı fakat sanki vücudunu kontrol edemiyormuşçasına tekrar yere yığıldı.

Dante'nin kurtarıcı meleği, kesik kesik soluyarak ve o parlak, mavi-yeşil gözleri korkuyla kocaman açılmış bir halde ona bakıyordu. Kadının güzel yüzü yavaş yavaş netliğini kaybetti. Zarif ellerinden birini Dante'nin ısırılmış ol-

duğu boynuna bastırdı, diğeriniyse omzu hizasında havaya kaldırdı, eklemeleri sımsıkı tuttuğu boş şırınga yüzünden bembeyaz olmuştu.

Aman Tanrım.

Kadın uyuşturucu vermişti.

Ama bu kötü haberden çok daha kötü olan bir şeyin farkına varmıştı; kendisine bir darbe indirmeyi becermiş olan bu küçücük elde, bulanık görüşünün izin verdiği kadarıyla bakmaya çalışırken küçücük bir şey görmüştü. Kadının baş ve işaret parmakları arasındaki o yumuşak ve etli kısımda, ufacık bir doğum lekesi vardı.

Koyu kırmızı, bir bozuk paradan daha küçük çaplı ve hilal şeklindeki ayın beşiğine düşmekte olan bir gözyaşı damlası, bayılmak üzere olan Dante'nin beynini dağlamıştı.

Çok ender bulunan bu işaret, dişinin Dante'nin türü için kutsal olduğunu gösteren genetik bir damgaydı.

Kadın bir Soy Eşiydi.

Ve şu anda kanı onun damarlarında akmakta olduğundan, Dante farkında olmaksızın çok kutsal bir bağın yarısını tamamlamış bulunuyordu.

Vampir kanunlarına göre, kadın artık ona aitti.

Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Sonsuza dek.

Yani, isteyebileceği veya ihtiyacı olan son şey.

Dante beyninin içinde kükredi ama kulaklarına gelen tek ses, boğuk ve anlamsız bir homurdanmadan ibaretti. Donuk gözlerini kırpıştırarak kadına doğru uzandı ama mesafeyi kestiremediği için ona dokunamadı. Kolları sanki demirler bağlanmış gibi iki yanına sarktı. Gözkapakları aralayamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Biraz önce kendisini

kurtarmış olan kadının yüz hatları gözlerinin önünde git-
gide bulanıklaşırken tek yapabildiği inlemektir.

Kadın gözlerini ona çevirmişti ve konuşmaya başladı.
ğında, sesinden ne kadar öfkeli olduğu anlaşılabilirdi.
"İyi uykular, psikopat herif!"

Tess kendini saldırgandan geriye doğru çektiğinde, ke-
sik kesik soluk alıp veriyordu. Biraz önce olanlara inana-
mıyordu. Özellikle bu çılgın saldırganın elinden kurtula-
bildiğine.

Cebindeki şırıngayı hatırlayabilecek kadar aklını to-
parlayabildiği için Tanrıya şükreliyordu. Tabii ki şırıngayı
kullanma şansını elde ettiği için de. Hâlâ sımsıkı tutmakta
olduğu boş iğneye bakarken farkında olmaksızın irkildi.

Lanet olsun! Adama ilacın tamamını vermişti.

Adamın bir çuval gibi yere yığılmasına şaşmamak gere-
kiyordu. Kolay kolay uyanacağını da hiç sanmıyordu. 1800
miligramlık sakinleştirici, onun gibi iri yarı bir adam için
bile uzun bir iyi geceler öpücüğü anlamına geliyordu.

O esnada bir endişe dalgası onu sardı.

Ya adamı öldürmüştü?

Daha birkaç dakika önce, boğazını dişleriyle parampar-
ça etmeye niyetli bir adamın sağlığıyla niye bu kadar ilgi-
lendiğini kendisine bile izah edememesine rağmen, usulca
adamın yığılmış olduğu yere yaklaştı.

Kıpırdamıyordu.

Ama nefes aldığını görünce biraz rahatladı.

Adam, kaslı kolları yerde iki yanına açılmış biçimde sır-
tüstü yatıyordu. Elleri - genç kadına saldırdığı zaman onu
bir mengene gibi kavramış olan o güçlü pençeler - şimdi

gevşek ve hareketsizlerdi. Daha önce dağınık siyah saçla-
rının örttüğü yakışıklı yüzü, şimdi açığa çıkmış ve huzur
içinde görünüyordu.

Hayır, yakışıklı denemezdi, çünkü yüz hatları keskin ve
köşeli bir görünüme sahipti. Düz siyah kaşları, kapalı göz-
lerinin üzerinde birer kesik gibi duruyordu. Yüzüne yaba-
ni bir ifade veren elmacık kemikleri de aynı keskin hatlara
sahipti. Belki burnu bir zamanlar mükemmeldi ama yara
izlerinden eskiden kırılmış olduğu anlaşılıyordu. Belki de
defalarca.

Bu adamı daha önce hiç görmediğinden emin olsa bile,
erkekte tuhaf bir biçimde ilgisini uyandıran bir şeyler var-
dı. Kesinlikle dışarıda görüşeceği tipte bir adam değildi.
Kaldı ki böyle bir adamın kliniğe gelip evcil hayvanına ba-
kım isteyebileceğini düşünmek bile çok saçmaydı.

Hayır, bu adamı daha önce kesinlikle görmemişti. Ve şu
anda tek dileği, polisleri çağırıp adamı götürmelerini sağla-
dıktan sonra da onu bir daha asla görmemektir.

Adama bakarken sırsıklam ceketinin altında saklı olan
metalin parıltısı gözüne çarptı. Deri ceket kenara doğru
çektiğinde, adamın koltuk altındaki kılıfta duran kavisli
çelik bıçağı görünce heyecanla nefesini tuttu. Öbür kol-
tukaltındaki boş bir kılıf ise yerine konulmamış bir taban-
caya işaret ediyordu. Belindeki siyah kemerin etrafına da
bunlara benzer yakın dövüş aletleri takılıydı.

Bu adamın ayaklı bir bela olduğuna şüphe yoktu. Şeh-
rin bu kötü semtindeki kabadayıları bile filmlerde oynayan
figüranlar gibi gösterebilecek kadar tehlikeli hem de. Bu
adam belli ki çok sert ve ölümcüldü, etrafına bir terör dal-
gası yayıyordu.

Yüzünde bu sertliği yansıtmayan tek yer olan ağzı, geniş

ve şehvetli, baygınken aralanmış olan dolgun dudakları ise son derece etkileyiciydi. Hem de bir kadını hangi açıdan bakarsa baksın çılgına çevirebilecek kadar.

Tabii bu açılardan hiçbiri Tess'in umrunda değildi.

Üstelik o kâbus gibi köpek dişlerini de henüz unutmamıştı.

Adamın damarlarında dolaşmakta olan uyuşturucunun yüksek dozuna rağmen, tedirginliği henüz geçmemiş olan Tess, onun yanına duraksayarak yaklaştı ve onu ısırarak dişleri daha iyi görebilmek için üst dudağını kaldırdı.

Köpek dişleri yoktu.

Bir dizi inci gibi bembeyaz diş. Şayet genç kadına saldırdığında, ağızındakiler Cadılar Bayramı'na özel şu takma dişlerden biriye son derece inandırıcıydılar. Öyle olmalıydılar, çünkü o kocaman köpek dişleri uçup gitmişti.

İzah edilmesi güç bir durumdu.

Etrafa çabucak göz gezdirdiğinde bir şey bulamadı. Bu durumda takma dişleri oralara bir yere atmış olamazdı. Ancak onların kendi hayal gücünün bir ürünü olmadığından da emindi.

Başka türlü nasıl boğazını bir konserve kutusu gibi açmış olabilirdi ki? Genç kadın elini boynundaki ısırık izine götürdü. Parmaklarının değdiği yerde cildi pürüzsüzdü. Ortada ne sızan kan vardı, ne de şahdamarını ısırarak açmış olduğu delikler. Boynunun her yerini parmaklarıyla yokladı. Hiç acı hissetmemişti.

"Bu imkânsız."

Genç kadın ayağa kalkarak en yakın muayene odasına gitti ve bütün ışıkları açtı. Saçlarını geriye atarak duvardaki kâğıt havluya doğru yürüdü ve cilalanmış paslanmaz çeliğin yansımasında boynunu inceledi. Teninde bir iz yoktu.

Sanki o dehşet verici saldırı hiç gerçekleşmemiş gibi.

Karşısındaki çarpıtılmış yansımasına, "İnanamıyorum, bu nasıl olur?" dedi.

Büyük bir şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı.

Kafası fena halde karışmıştı.

Daha yarım saat önce, kliniğin arka kapısının hemen dibinde tepeden tırnağa silahlı ve siyahlar içinde baygın bulduğu yabancı tarafından, kanının boynundan kurutulurcasına emildiğini hisseden kendisi değil miydi?

Bütün bunlar gerçektir.

Peki o zaman nasıl olmuştu da teninde bu saldırının en ufak bir izi bile kalmamıştı?

Muayene odasından çıkıp tekrar depoya doğru giderken, ayakları adeta vücudundan bağımsız hareket ediyordu. Adam ona her ne yapmışsa, açtığı yaraları bir şekilde gizlemeyi başaramamıştı ama yine de Tess onun tutuklandığını ve hüküm giydiğini görmek istiyordu.

Deponun açık kapısının önüne geldiğinde aniden donakaldı.

Muşamba kaplı zeminin büyük bir kısmı, saldırganın beraberinde getirdiği nehir suyu ve kanla kaplıydı. Bu manzarayı görmek, Tess'in midesinin düğümlenmesine yetiyordu fakat içinde büyüyen buz gibi bir dehşet dalgasının sebebi bu değildi.

Depo boştu.

Saldırgan gitmişti.

Bir gorili bile yere yıkacak dozda uyuşturucuya rağmen, adam bir şekilde kalkıp gidebilmişti.

"Beni mi arıyordun, meleğim?"

Tess arkasını dönerken acı bir çığlık attı.

BÖLÜM 5

Damarlarına dolan adrenalin, genç kadının hızla harekete geçmesine sebep oldu. Yerinden fırlayıp koridora koşarken, düşünceleri beyinde sanki birbirleriyle yarış halindeydiler.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Cüzdanını, cep telefonunu ve parasını alıp oradan hemen çıkması gerekiyordu.

"Konuşmamız gerekiyor."

İşte yine oradaydı - genç kadının önünde dikilmiş, ofise giden yolu kapamıştı.

Adam sanki biraz önce durduğu yerden yok olmuş ve genç kadının, şu anda geçmek zorunda olduğu kapının önünde birden belirivermişti.

Tess içinde büyüyen bir panik dalgasıyla olduğu yerde döndü ve kendini resepsiyon masasına doğru attı. Masadaki telefonu kavrayarak hızlı arama tuşlarından birine bastı.

"Bunlar gerçek değil. Bunlar gerçek değil," diye kendi kendine fısıldarken, sanki yeterince tekrarlarsa bütün bu olanların hiç gerçekleşmemiş gibi bir anda kaybolacağını umuyordu.

Hattın diğer ucundaki telefon çalmaya başladı.

Hadi, hadi cevap ver!

"Telefonu yerine koy, dişi."

Tess korkudan titreyerek arkasına döndü. Saldırgan, çevik ve yırtıcı bir hayvanın zarafetiyle ağır ağır avına yaklaşır gibi yanına doğru geliyordu. Dudaklarındaki haşin gülümseme dişlerini gözler önüne seriyordu.

"Lütfen. Koy onu yerine."

Tess başını iki yana salladı. "Cehennem ol!"

Ahize bir anda genç kadının isteği dışında elinin kavrayışından kurtuldu. Yanındaki masaya çarptığında, genç kadın hattın diğer ucundaki Ben'in sesini duydu. "Alo? Tess... sen misin tatlım? Tanrı aşkına, saat sabaha karşı üç. Hâlâ klinikte ne- "

Tam o anda, sanki görünmeyen eller telefonun kablo-sunu duvardan kopartmışçasına bir çatırtı duyuldu. Bunu duyan Tess olduğu yerde sıçradı; oluşan sessizlik, genç kadının karnında korku dalgalarının büyümesine sebep olmuştu.

"Ciddi bir problemimiz var, Tess."

Ahh, Tanrım!

Adamın kızgın olduğu belliydi ve artık adını da biliyordu.

Genç kadın zihninin derinlerinde, karşısındaki adamın bilinci açık bir şekilde karşısında durmasının yanı sıra, yaralarının da mucizevî bir şekilde iyileşmiş olduğunu fark etmişti. Kir ve külün oluşturduğu isle kaplanmış teninin altındaki yaraları ve sıyrıkları geçmişti. Simsiyah kıyafeti hâlâ paramparçaydı ve bacağındaki yaradan dolayı kanla kaplıydı ama kanaması devam etmiyordu. Karnındaki kurşun yarası da artık kanamıyordu. Tess adamın siyah göm-

leğindeki yırtıktan, sadece pürüzsüz kaslarını ve kusursuz zeytuni tenini görebiliyordu.

Bütün bu olup bitenler hastalıklı bir Cadılar Bayramı şakası mıydı?

Hiç sanmıyordu. Ve bu adamın karşısında, bir saniye için bile gardını indirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Erkek arkadaşım burada olduğumu biliyor. Büyük ihtimalle çoktan yola çıkmıştır. Hatta polisi bile aramış ola-”

“Elinde bir işaret var.”

“Ne?”

Adamın sesi suçlayıcı bir tondaydı ve şimdi de genç kadının boğazına götürdüğü titreyen elini işaret ediyordu.

“Sen bir Soy Eşisin. Bu akşamdan itibaren de bana ait-sin.”

Adam bunları söylerken, sanki ağzından dökülen kelimelerden hiç hoşlanmıyormuşçasına dudak bükmüştü. Genç kadın da onun ses tonundan hoşlanmamıştı. Geri geri uzaklaşmaya çalışırken, adamın onun her hareketini takip etmesi Tess’in kanını beynine sıçratmıştı.

“Bak, burada neler oluyor bilmiyorum. Sana bu akşam ne olduğunu veya yolunun benim kliniğime nasıl düştüğünü de bilmiyorum. Hele sana verdiğim onca uyuşturucudan sonra, hâlâ karşımda nasıl ayakta durabildiğini hiç bilmiyorum çünkü o doz insanı-”

“Ben insan değilim, Tess. Ben... başka bir şeyim.”

Eğer adamın sesi bu kadar ciddi olmasaydı, genç kadın alaycı bir kahkaha patlatabilirdi. Ya da adam bu kadar soğukkanlı görünmeseydi.

Karşısındaki bir deliydi.

Evet. Kesinlikle deliydi.

Zincirlerinden kurtulmuş, kafadan çatlak, çılgının biri.

Gözleri fal taşı gibi açılmış adama bakarken ve aralarındaki mesafeyi kapatıp kocaman gövdesi ve gücüyle genç kadını duvarın kenarına kadar geriletirken, aklına gelen tek mantıklı açıklama buydu.

“Benim hayatımı kurtardın, Tess. Sana seçme şansı vermedim biliyorum fakat beni iyileştiren senin kanındı.”

Tess başını iki yana salladı. “Ben seni iyileştirmedim. Hatta yaralarının gerçek olup olmadığından bile emin değilim. Belki sen gerçek olduklarını düşünüyorsun ama-”

“Gerçeklerdi.” Erkeğin sesinde belli belirsiz bir aksan fark ediliyordu. “Senin kanın olmasa, aldığım yaralar beni öldürebilirdi. Ama kanını içerek, sana bir şey yapmış oldum. Geriye alamayacağım bir şey.”

“Ahh, Tanrım!” Tess midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu. “HIV virüsünden mi bahsediyorsun? Lütfen bana AIDS olduğunu söyleme...”

Erkek kibirli bir sesle, “Onlar insanlara özgü hastalıklar. Benim hepsine karşı bağışıklığım var. Senin de var Tess,” dedi.

Bu kaçıkça sözler, genç kadına hiç umut vermiyordu. “Adımı söylemeyi kes. Benim hakkımda bir şeyler biliyor-muş gibi davranmayı da-”

“Bütün bunların senin için kolay olmasını beklemiyorum. Olabildiğince nazıkçe açıklamaya çalışıyorum. Sana o kadarını borçluyum. Sen bir Soy Eşisin Tess. Bu benim türüm için çok özeldir.”

“Senin türün?” Genç kadın bu oyundan yorulmuştu. “Tamam, pes ediyorum. Neymiş bu senin türün?”

“Ben bir Savaşçıyım. Soylulardanım.”

“Peki, bir Savaşçı. Ve Soylu... ne tür bir soylu?”
Erkek sanki vereceği cevabı tartıyormuşçasına uzun bir süre genç kadına baktı. En sonunda, “Vampir türü Tess,” diye cevap verdi.

Kaykay süren kutsal Musa... Bu adam deliden de öteydi.

Aklı başında insanlar, ortalıkta dolaşp kan emici yaratıklar olduklarını iddia etmezlerdi - hatta daha da kötüsü, bu herifin kendisine yaptığı gibi sapıkça fantezilerini hayata geçirmezlerdi.

Tabii ortada bir gerçek vardı. Her ne kadar bu adamın, keskin dişlerini boğazına geçirerek kanını emdiğinden fazlasıyla emin olsa da boynunda, bu saldırıya dair hiçbir iz yoktu.

Bir de adamın, normalde herhangi bir insanı bir hafta ayağa kalkamayacak hale getiren dozda uyuşturucu almış olmasına rağmen, karşısında dimdik durup konuşabildiği ve yürüyebildiği gerçeği vardı.

Bunların açıklaması ne olabilirdi ki?

Uzaktan duyulmaya başlayan siren seslerinin gitgide artması, polis arabasının kliniğe doğru yaklaştığını gösteriyordu. Genç kadın, kendisini rehin almış bu manyak adamın da sesleri duyduğunu fark etmişti. Adam viski rengi gözlerini bir an için bile ondan ayırmaksızın başını yana eğdi. Geniş ağzını yayarak alaycı bir şekilde gülümsedi ve yavaşça bir küfür savurdu.

“Görünen o ki erkek arkadaşın yardım çağırmış.”

Tess buna cevap veremeyecek kadar endişeliydi ve adam artık yetkililerin yolda olduğunu bildiğinden, onu neyin kışkırtacağından emin değildi.

Erkek sanki kendi kendine konuşurcasına, “Geceyi mahvetmek için harika bir yol,” diye söylendi. “Aramızda

olanları bu şekilde yarım bırakmak hiç iyi değil ancak başka şansım yok gibi görünüyor.”

Ve sonra elini Tess’in yüzüne yaklaştırdı. Genç kadın erkeğin ona vuracağını düşünerek bu dokunuştan kaçınmaya çalıştı. Ama tek hissettiği, alnına yaslanan kocaman avcun sıcak teması oldu. Erkek ona doğru eğildiğinde, genç kadın onun bir tüy kadar yumuşak olan dudaklarının yanağına değdiğini hissetti.

Erkek, “Gözlerini kapa,” diye mırıldandı.

Ve Tess karanlığa gömüldü.

“Burada şüpheli hiçbir şey yok çocuklar. Binanın çevresindeki bütün giriş noktalarını kontrol ettik ve her şey yolunda gözüküyor.”

“Teşekkürler memur bey.” Tess gecenin bu saatinde, daha doğrusu sabahın bu saatinde, ortalığı velveleye verdiği için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Ben ofisinde yanında durmuş, kollarını korumacı bir şekilde genç kadının omzuna atmıştı. Ben kısa bir süre önce, daha doğrusu Tess polis arabalarının siren sesleriyle garip uykusundan uyandıktan kısa bir süre sonra gelmişti. Belli ki geç saate kadar çalışmış ve masasında uyuya kalmıştı. Her nasıl olmuşa çarpıp telefonu düşürmüş ve hızlı aramadan Ben’in numarası çevrilmişti. Ben kliniğin numarasını cep telefonunda gördüğünde endişelenmiş ve genç kadının başının dertte olduğunu düşünmüştü.

Hemen 911’i aramış ve devriye gezen iki polis memurunun kliniğe gönderilmesini sağlamıştı.

Polisler hırsızlık ya da haneye tecavüz izine rastlamamışlar ancak Shiva’yı görmüşlerdi. Polislerden biri kaplanın nereden ve ne zaman getirildiği konusunda onları sor-

guladığında, Ben hayvanı çalmadığını ve bulduğunu ifade etmişti. Polis oldukça şüpheli bir ifadeyle onu dinlemiş ama Cadılar Bayramı dolayısıyla, reklam maskotlarının yeni yetmelerin haylazlıklarında yaygın biçimde kullanıldığını söylediğinde, Ben hemen Shiva'nın durumunun da böyle olmaması için böyle yaptığını ifade etmişti.

Ben ellerine kelepçeler takılarak oradan çıkarılmadığı için şanslıydı. Görünüşe göre yalnızca bir uyarıyla paçayı kurtarmış ancak birileri durumu yanlış anlayıp suç duyurusunda bulunmadan önce, sabah ilk iş kaplanı silah dükkânına iade etmesine dair sert bir tavsiye almıştı.

Tess Ben'in kolunun altından kayarak elini polis memuruna uzattı.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Size kahve ya da çay ikram edebilir miyim? İkisi de var. Hazırlamam yalnızca bir iki dakika alır."

"Hayır hanımefendi, teşekkürler." Polisin telsizinden, kısa bir sinyalin ardından merkezden gelen kodlanmış yeni talimatlar geldi. Polis memuru yakasına iliştilmiş mikrofona eğilerek, veteriner kliniğinde her şeyin yolunda olduğunu bildirdi.

"Buradaki işimiz bitti. Kendinize dikkat edin. Ve Bay Sullivan kaplanı ait olduğu yere götüreceğiniz konusunda size güveniyorum."

Ben gergin bir biçimde gülümseyerek, "Elbette memur bey," dedi ve memurun uzattığı eli hafifçe sıktı.

Polisleri kapıya kadar geçirerek devriye arabasının sessiz sokakta ilerleyişini izlediler.

Gittiklerinde Ben kliniğin kapısını kapadı ve Tess'e döndü. "İyi olduğuna emin misin?"

Tess derin bir nefes vererek başını salladı. "Evet, gayet

iyiyim. Seni korkuttuğum için özür dilerim, Ben. Herhalde uyuya kaldım ve elim telefona çarptı."

"Zaten bu kadar geç saatlere kadar çalışman hiç iyi değil Tess. Biliyorsun, burası şehrin en iyi semti değil."

"Burayla ilgili hiç problem yaşamadım ki."

Ben sırtarak, "Ama her şeyin bir ilki vardır. Hadi gel seni eve bırakayım," dedi.

"Hiç zahmet etme. Taksiye binerim ben."

Ben, "Bu gece kesinlikle olmaz," diyerek Tess'in çantasını aldı. "Tamamen ayıldım artık ve arabam da hemen kapının önünde. Hadi bakalım Uyuyan Güzel gidiyoruz."

BÖLÜM 6

Dante Soylu Savaşçıların yerleşim birimindeki asansörden inerken, gerçekten de hissettiği kadar berbat görünüyor ve kokuyordu. Boston'ın en zengin muhitlerinden birinde, en yüksek korumalı kapılar ardında bulunan birliğe ait malikânenin doksan metre altına inen asansör yolculuğu boyunca öfkeden köpürüyordu. En çok da kendine kızgındı. Şafak şehrin üzerinde söktüğünde, güneş ışığına duyarlı derisini tost ekmeği gibi kızartmaya başlamadan sadece birkaç dakika önce içeri girmeyi başarabilmişti.

Bir de vaktinde yetişemeseydi, geçirdiği berbat geceye süper bir final olurdu. Dante iç içe geçmiş bembeyaz koridorlardan dönerek, labirent misali karargahın merkezine doğru ilerledi. Tek ihtiyacı olan şey, kapalı gözlerle aldığı sıcak bir duş sonrasında odasında tek başına güneş batana kadar uyumaktı. Belki de bu gece, sebep olduğu karmaşanın sonuçlarıyla karşılaşmamak için gelecek yirmi yıl boyunca uyumalıydı.

“Selam D!”

Dante koridorun diğer ucundan sesi duyduğunda usulca küfretti. Seslenen, birliğin saygıdeğer lideri Lucan'ın sağ

kolu ve grubun dâhisi Gideon'du. Muhtemelen karargahın içi ve dışındaki her yere yerleştirdiği kameralar sayesinde, malikâneye adım attığı saniyede onu görmüştü.

“Nerelerdeydin adamım? Bir saat önce gelip durum raporu vermen gerekiyordu.”

Dante uzun koridorda yavaşça arkasını dönerek, “Sarıyorum durumumun biraz dağılmış olduğunu görebiliyosun!” dedi.

Diğer vampir kare şeklindeki açık mavi güneş gözlüklerinin üzerinden keskin bir bakış attı ve sırtarak, “Ciddenden adamım,” dedi. Kıkırdarken sarı saçları sallanıyordu. “Dostum berbat görünüyorsun. Ve lağım çukuruna düşmüş gibi kokuyorsun. Neler oldu?”

Dante üzerindeki kanlı, paramparça ve ıslak kıyafetlerine baktı. “Uzun hikâye. Daha sonra herkese her şeyi anlattım ama şu anda duş almaya ihtiyacım var!”

Gideon, “Kesinlikle destekliyorum fakat temizlik biraz beklemek zorunda. Laboratuvarında bir misafirimiz var.”

Dante'nin iyice keyfi kaçmıştı. “Ne misafiri bu?”

Gideon, “Ahh, kesinlikle bayılacaksın,” dedi ve başıyla işaret etti. “Hadi gel! Lucan senin de orada olmanı istiyor.”

Dante derin bir nefes alarak Gideon'un yanına gitti. Birlikte dolambaçlı koridorlardan ilerlemeye başladılar. Gözlem ve takip merkezi olan teknik laboratuvara gidiyorlardı. Savaşçıların toplantılarının çoğunu orada yapardı. Nihayet laboratuvarın cam duvarı karşısına çıktığında, Dante artık bir nevi akraba gibi hissettiği diğer üç vampir Savaşçıyı gördü. Birliğin esmer lideri Lucan, grubun elektronik dahisi Nikolai, Lucan'dan sonra en kıdemli ve Dante'nin tanıdığı en ölümcül kişi olan Tegan.

Birlik son zamanlarda iki savaşçısını kaybetmişti. Rio, birkaç ay önce Issızların bir saldırısında ciddi biçimde yaralanmış ve hâlâ karargâhtaki bakım ünitesinde tedavi görüyordu. Conlan da aynı dönemde, metroda yine Issızların sebep olduğu bir patlamada öldürülmüştü.

Dante gözleriyle savaşçıları tararken bakışları tanımadığı bir yüzün üzerinde durdu. Görünüşe göre Gideon'un bahsettiği misafir buydu. Erkek vampir tepeden tırnağa koyu renk takım elbisesi, beyaz gömleği, boğazına kadar çektiği gri kravatı ve parlak siyah ayakkabılarıyla görünüş itibarıyla tam bir muhasebeciyi andırıyordu. Sarı-kahve kısa saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Tüm o süs ve cila içinde oldukça yapılı gözükse de reklam ilanlarında ünlü markaların ya da pahalı parfümlerin modelliğini yapan güzel erkek çocuklarını hatırlatıyordu.

Dante suratını asarak başını salladı. "Sakın bana yeni Savaşçı adaylarımızdan biri olduğunu söyleme."

Gideon, "Karşıdaki Boston Barınağı'ndan Ajan Sterling Chase," dedi

Barınaktan gelen bir kanun adamıydı demek. Bu durum karşısındaki manzarayı biraz da olsun açıklıyordu. En azından, vampirin düğmeleri boğazına kadar ilikli ve işe yaramaz bürokrat görüntüsünü.

"Bizden ne istiyor peki?"

"Bilgi. Anladığım kadarıyla bir tür işbirliği peşinde. Barınak birlikten yardım istemek için onu göndermiş."

Dante, "Bizim yardımımız yani," diyerek şüpheyle kaşlarını çatı.

"Kafa mı buluyorsun benimle? Daha kısa bir süre öncesine kadar, barınaktakiler bizi kanunsuz vahşi zorbalılar olarak görüyordu."

Dante'nin yanında yürüyen Gideon sırtarak ona baktı.

"Sanırım vadesini doldurmuş ve soyu tükenmesi gereken dinazorlar gibi daha kibar ifadeler kullanıyorlardı."

Bu barınaklarda yaşayan vampirlerin, Savaşçıların durdurak vermeden Issızlarla mücadele etmesi sayesinde varlıklarını sürdürdükleri düşünülürse tavırları garipti. İnsanoğlunun karanlık dönemlerinden beri - yani Dante'nin İtalya'da doğduğu 18. yüzyılın çok öncelerinden bu yana - birlik, vampir ırkının tek koruyucusu olarak çalışıyordu. O zamanlar birliğin üyelerine kahraman gözüyle bakılır, saygı duyulurdu. O tarihten bu yana, Savaşçılar tüm dünyada Issızları avlayıp yok ediyordu. En ufak Issız ayaklanmalarını bile kök salmalarına zaman vermeden bastırıyor, barınaktakilerin her şeyden bihaber güvenli yaşamlarını sürdürmelerini sağlıyorlardı. Modern çağlarda, Issızlar sayıca azalmışlardı ama tekrar toparlanmaya başlıyorlardı.

Bu arada, barınaktakiler Issızları sıradan suçlular gibi görerek çeşitli kanunlar ve düzenlemeler yapmışlardı. Gayet aptalca bir tavırla, Issızların tutuklanıp rehabilite edilmesinin sorunu çözebileceğine inanmaya başlamışlardı.

Savaşçılar ise durumun bundan ibaret olmadığını biliyordu. Barınaktaki vampirler güvende oldukları yanılsamasıyla gayet rahat bir şekilde hayatlarına devam ederken, Savaşçılar yapılan katliamları yakından ve bizzat görüyorlardı. Dante ve birliğin diğer üyeleri Soyluların tek gerçek savunucularıydı ve - bazılarının gayet etkili gördüğü - işe yaramaz barınak kanunlarından bağımsız hareket ediyorlardı.

"Şimdi yardımımızı mı istiyorlarmış?" Dante'nin iki yanına sarkan elleri yumruk halini almıştı. Barınak yasalarıyla da onları uygulayan salaklarla da uğraşacak halde değildi.

“Umarım Lucan bizim gerçekten vahşi olduğumuzu ve lanet elçilerini öldürdüğümüzü göstermek için bu toplantıyı kabul etmiştir.”

Laboratuvarın açılan cam kapılarından girdiklerinde, Gideon hâlâ bu lafa gülüyordu.

“Ajan Chase’i korkudan öldürmeden önce, buraya tam olarak neden geldiğini açıklaması için bir şans ver tamam mı?”

Kontrol odasına girdiklerinde, başını saygıyla eğerek Lucan’a ve diğer kardeşlerine kısa bir selam verdi. Dante gözlerini barınak ajanına çevirip bakışlarını üzerinde tuttuğunda sivil vampir, toplantı masasındaki sandalyesinden kalktı ve pek gizleyemediği bir rahatsızlıkla Savaşçının mahvolmuş, kanlı kıyafetlerine baktı.

Dante artık toplantıya gelmeden önce temizlenmediğine memnundu. Daha fazla rahatsızlık vermek umuduyla ajana doğru gitti ve berbat haldeki elini uzattı.

Barınak temsilcisi eğitilmiş ve kısık bir ses tonuyla, “Savaşçı Dante olmalısınız,” dedi.

Dante’nin uzattığı eli aldı ve kibarca sıktı. Ajan Dante’den yayılan kokuyu alınca burun delikleri hafifçe genişlemiş, belli belirsiz soluğunu tutmuştu.

“Sizinle tanışmak bir ayrıcalıktır. Ben Boston Barınağı’ndan Özel Ajan Sterling Chase. Aslında *kıdemli* özel soruşturma ajanı,” diye ekleyerek gülümsedi. “Ancak seremoniden hiç hoşlanmam, o yüzden lütfen hepimiz bana istediğiniz gibi hitap etmekte özgür olduğunuzu bilin.”

Dante dilinin ucuna kadar gelen hitap seçimini yutar-ken boğazından neredeyse bir hırıltı çıkmıştı. Hiçbir şey söylemeden ajanın yanındaki sandalyeye oturdu ve buz gibi bir bakışla göz kırpmadan onu incelemeye başladı.

Lucan boğazını temizledi. Toplantıyı başlatma görevi Soyluların en kıdemlisine düşüyordu.

“Artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz. Ajan Chase bize Boston Barınağı’ndan çok rahatsız edici haberler getirdi. Son zamanlarda ortadan kaybolan genç vampirlerle ilgili bir haber bu. Ajan Chase, bu genç vampirlerin bulunmasıyla ilgili birliğin yardımını istiyor. Ben de yardım edeceğimizi söyledim.”

Savaşçıların masasından tartışma mırıltıları yükselmeye başlarken Dante, “Arama kurtarma bizim işimiz değil,” dedi.

Nikolai, “Evet, katılıyorum,” dedi, “biz daha çok paketle ve kaldır işlerine bakıyoruz.” Rus vampir, buz mavisi gözlerinin yaydığı soğukluğu gizleyemeyen bir gülümsemeyle konuşmuştu.

Lucan, “Durum, güneş ışığına çıkmama vaktinde dışarıda kalmış ve palto yetiştirmemiz gereken birkaç genç vampirden ibaret değil,” dedi. Ciddi ses tonu, odadaki tavrın birden toparlanmasını sağlamıştı. “Dinlerseniz Ajan Chase neler olduğunu anlatacak.”

“Geçen ay, üç genç vampir şehirde bir yerlerde bir partiye katılmak üzere barınaktan ayrıldılar ve geri dönmediler. Bir hafta sonra iki tanesi daha ortadan kayboldu. O zamandan beri, Boston Barınağı bölgesinde her gece kaybolmalar devam ediyor.”

Ajan Chase yerdeki evrak çantasını açtı ve içinden kalın bir dosya çıkararak masanın üzerine fırlattı. Dosyanın içinden on kadar fotoğraf çıktı. Fotoğraflarda gülümseyen genç vampirler gözüküyordu.

“Bunlar şimdiye kadar rapor edilen kayıplar. Burada bu toplantıyı yaparken muhtemelen bir-iki genci daha kaybettik.”

Dante fotoğraf yığınına inceleyerek dosyayı diğerlerine uzattı. Belki birkaç tanesi kaçmıştı ama bunun hepsi için geçerli olduğunu düşünmüyordu. Barınaktaki yaşamları, dünyaya bir sürü şey ispat etme hayalinde olan genç vampirler için çok sıkıcı olabilirdi fakat onları aynı anda ve gruplar halinde kaçıracak kadar kötü bir şey de yoktu.

“Hiç geri dönen olmadı mı? Görüldükleri bir yer var mı? Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok kayıp genç varsa, etrafta bir şeyler bilen birileri de mutlaka vardır.”

“Birkaç tanesine ulaşabildik.”

Chase çantasından çok daha ince bir dosya daha çıkardı. Dosyadan birkaç fotoğraf çıkararak masanın üzerine, savaşçıların önüne yaydı. Morgda çekilmiş fotoğraflardı bunlar. Fotoğraflarda Yeni Nesil’e mensup üç sivil genç vampir vardı. Muhtemelen hiç biri otuz beşinden fazla değildi. Her resimde, bir çift cansız göz kameraya bakıyordu. Göz bebekleri açıktan elips şeklini almış, irislerinin doğal rengi susuzluk hastalığının amber renkli parıltısına bürünmüştü.

Niko neredeyse tıslarcasına, “İssızlar,” dedi.

“Hayır,” dedi Ajan Chase, “susuzluk çekerek öldüler ama henüz dönüşmemişlerdi. İssız değillerdi.”

Dante sandalyesinden kalkarak masanın üzerine doğru eğildi ve resimleri yakından incelemeye başladı. Bakışları hemen vampirlerin ağzının kenarındaki kurumuş pembe köpüklere takılmıştı. Bu gece kulüpte kendine saldıranların ağızlarında da bu köpükleri görmüştü.

“Onları neyin öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?”

Chase evet dercesine başını salladı. “Aşırı doz uyuşturucu.”

Lucan Savaşçılara, “İçinizden Kızıl diye bir uyuşturu-

cuyla ilgili bir şeyler duyan var mı?” diye sordu. Hiçbirisi duymamıştı.

“Ajan Chase’in bana anlattığı kadarıyla, bu uyuşturucu, son zamanlarda Soyluların yeni kuşak vampirleri arasında yaygınlaşan berbat bir kimyasal bileşim. Uyarıcı ve kişilerin sanrı görmesine neden oluyor. Ama kullanıcıya inanılmaz bir güç ve dayanıklılık da sağlıyor. Ancak bu sadece iyi haber. Asıl eğlence, ilaç alındıktan on beş dakika kadar sonra başlıyormuş.”

“Doğru,” dedi Ajan Chase, “bu kızıl tozu ağız yoluyla alan ya da burundan çeken kullanıcı, inanılmaz bir susuzluk çekiyor ve ateşi çıkıyor. Akılları başlarından gidiyor ve birer hayvana dönüşüyorlar. Elips şeklinde sabit gözbebeklerinden, köpek dişlerinin kalıcı uzamalarına ve doymaz bir susuzluk hissine kadar tüm İssızlık belirtilerini göstermeye başlıyorlar. Kullanıcı arzusunun peşinden giderse İssıza dönüşüyor, eğer Kızılı kullanmaya devam ederse de...” Chase morg fotoğraflarını işaret ederek, “Sonuç bu oluyor,” dedi.

Dante küfretti. Öfkesinin bir kısmı barınak vampirleri arasında başlayan uyuşturucu salgını, bir kısmı da bu gece öldürdüğü gözünü kan bürümüş vampirin aslında Chase’in tarif ettiği lanet uyuşturucuyu kullanan Yeni Nesil vampirlerden olduğunu anlaması yüzündendi. Kendine doğru kurşun gibi atılan genç vampiri öldürmek zorunda kalışını hatırlayan Dante’nin canı daha da sıkıldı.

“Bu ilaç,” dedi Dante, “Kızıl denilen bu uyuşturucu nereden geliyor? Kim üretiyor? Kim tarafından dağıtılıyor?”

“Burada anlattıklarımın dışında başka hiçbir şey yok elimizde.”

Dante Lucan’ın ciddi ifadesini gördüğünde, işlerin ne-reye doğru gittiğini anladı.

“Demek biz de tam burada devreye giriyoruz, öyle mi?”

“Barınaktakiler gece devriyelerimizde kayıp sivillerin belirlenmesinde, bulunmasında ve mümkünse teslim edilmesinde yardımımızı istiyorlar. Bu Kızıl denen salgı- na son vermenin ve piyasaya sürenlerin icabına bakmanın bizim de çıkarımıza olduğu ortada. Birliğin en son ihtiyacı olduğu şeyin, uğraşılması gereken daha çok Issız olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım.”

Dante bütün Savaşçılarla birlikte başını salladı.

Chase bakışlarını Savaşçı Soyluların her birine tek tek çevirerek, “Birliğin işbirliği yapma isteğine minnettarım. Ve her birinize teşekkür ederim,” dedi, “ama mümkünse bir isteğim daha olacak.”

Lucan başını hafifçe sallayarak ajana devam etmesini işaret etti.

Chase konuşmadan önce boğazını temizledi. “Operasyonda ben de aktif bir görev istiyorum.”

Odada uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Masanın başındaki Lucan kaşlarını çatarak sandalyesinde hafifçe ileri doğru uzandı. “Aktif derken?”

“Operasyonları bizzat gözlemlemek ve kayıp vampirlerin kurtarılmasına yardım etmek için birliğin, bir ya da daha çok üyesiyle fiilen beraber çalışmak istiyorum.”

Dante’nin yanında oturan Nikolai kahkaha atmaya başladı.

Gideon ellerini saçlarının arasından geçirdikten sonra, mavi güneş gözlüklerini çıkararak masaya koydu.

“Operasyonlarımıza sivilleri almayız. Hiç almadık ve hiçbir zaman da almayacağız.”

Vampirlerin en katı olanı ve toplantı boyunca ağzını

açıp tek kelime dahi etmeyen Tegan bile muhalifliğini ifade etme isteği duydu.

“İlk geceyi bile atlatamazsınız Ajan,” dedi. Sesinde hiçbir ima yoktu, sadece doğruyu dile getiriyordu.

Dante şaşkınlığını şimdilik içinde tutuyordu. Lucan’ın sırf bakışlarının gücüyle bile ajanı devre dışı bırakacağını biliyordu. Ancak Lucan hâlâ bir şeyler söylemiyor veya bu fikre karşı çıkmıyordu. Lucan ayağa kalktı ve yumruk yaptığı ellerini toplantı masasının kenarlarına koyarak, “Bizi yalnız bırakın Ajan Chase,” dedi. “Kardeşlerim ve ben isteğinizi özel olarak görüşeceğiz. Toplantımız şimdilik bitti. Siz barınağa dönüp kararımızı bekleyebilirsiniz. Ben size haber vereceğim.”

Dante ve diğer Savaşçılar da ayağa kalktı. Bir süre bekleyen ajan da en sonunda kalktı ve eğilerek parlak deri çantasını yerden aldı. Dante masadan bir adım uzaklaşmıştı. Chase geçmek istediğinde, Dante’nin geniş omuzlarının yolu tıkadığını gördü. Durmaktan başka seçeneği yoktu.

Dante, “Sizin gibiler bize vahşi diyor,” dedi sertçe, “fakat yine de buradasın değil mi? Parlak takımın ve kravatınla, tüm o cilalı tavırlarınla gelmiş yardımımızı istiyorsun. Birlik adına kararları Lucan alıyor, yani bu ufak sorununuzda kışınızı kurtarmamız gerektiğine karar verirse kurtarırsınız. Ama bu, asla bundan keyif alacağım anlamına gelmez. Senden hoşlandığım anlamına da gelmez.”

“Bir popülerlik yarışmasını kazanmaya çalışmıyorum zaten. Ve bu operasyonda benim teklif ettiğim müdahillik konusunda bir rahatsızlığınız varsa, tüm samimiyetimle söylüyorum bunu dile getirmekte özgürsünüz.”

Dante neredeyse kıkırdamıştı. Adamın meydan oku-

masına şaşırmıştı. Adamın böyle bir cesarete sahip olduğu hiç aklına gelmemişti.

“Ben seremoniden hiç hoşlanmam Özel Ajan Chase... ahh, affedersiniz Kıdemli Özel Ajan Chase ama benim yaptığım ve bu odada gördüğünüz herkesin yaptığı şey, istisnasız her gece dışarı çıkıp birilerinin kışını kurtarmak. Dövüşüyoruz. Öldürüyoruz. Kanımızı ve terimizi, barınak ajanları gelsin de üzerlerine siyasi kariyerler kursun diye akıtmıyoruz.”

“Sizi temin ederim benim amacım da bu değil. Benim için önemli olan tek şey halkımın arasından kaybolan bu gençleri bulmak ve geri almak. Bu arada birlik Kızıl’ın yaygınlaşmasını da önlerse bu hepimiz için daha iyi olur. Tüm Soylular için iyi olur.”

“Peki nasıl oluyor da bizimle devriyeye çıkmak için yeterince iyi olduğunu düşünebiliyorsun?”

Ajan Chase gözlerini odadaki Savaşçılara çevirdi. Masanın etrafındaki Savaşçılardan birinden olsun destek görmeyi bekliyor gibiydi. Ne var ki odadan hiç ses çıkmıyordu. Lucan bile Ajanın lehine konuşmamıştı. Dante gözlerini kıstı ve gülümsedi. Sessizliğin ajanın odadan çıkması için yeterli olduğunu umuyordu. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp koşarak güvenli barınağına dönecekti.

İşte o zaman Dante ve diğerleri Issızların kökünü kazıma işine kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Hem de aralarında elinde bir skor tahtası tutan lanet bir misafir olmadan.

Chase en sonunda konuşmaya başladı. “Columbia Üniversitesi’nde Siyaset Bilimi üzerine yüksek lisans yaptım. Babam ve ağabeyim gibi Harvard Üniversitesi’nde Hukuk okudum. Ve sınıf birincisi olarak mezun oldum.

Üç dövüş sanatında ileri eğitimim var, üstelik 335 metrede uzman vuruculuk nişanım var. O mesafede dürbünsüz atışlarda da.”

Dante, “Öyle mi?” dedi. Adamın özgeçmişi gerçekten etkileyiciydi ama gözünü bile kırpmamıştı. “Peki söyle bakalım Harward dövüş sanatları ya da silahlar olsun eğitimi kaç kez sınıf dışında kullandın? Kanının ne kadarını akıttın? Ya da bir savaş sırasında ne kadar düşman kanı akıttın?”

Ajan Dante’nin dik bakışlarına karşılık verirken tıraşlanmış köşeli çenesi yukarı kalkmıştı. “Sokaklarda sınamaktan korkmuyorum.”

Dante harfleri yayarak, “Güzel,” dedi, “işte bu gerçekten güzel, çünkü eğer bizimle dansa gidebileceğini düşünüyorsan sınanacağından emin olabilirsin.”

Chase gergin bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve “Uyarı için sağ ol,” dedi.

Dante’nin yanından geçerek Lucan’a ve diğerlerine hoşça kal dedikten sonra, elinde sımsıkı tuttuğu çantasıyla odadan çıktı.

Camlı kapılar ajanın arkasından kapanınca, Niko anadolinde sağlam bir küfür savurdu. “Ne boktan bir iş bu! Barınaktan gelen kıcı kırık bir kâtip efendi, bizimle devriye çıkacak kadar kendine güveniyor.”

Dante aynı düşünceleri paylaşarak başını salladı. Ama aklına aynı ölçüde, belki de daha rahatsız edici olan bir şey gelmeye başlamıştı.

“Bu gece saldırıya uğradım,” dedi. Odadaki kardeşlerinin yüzü birden gerilmişti. “Aslında kulübün dışında başıboş dolaşan bir Issız olduğunu sanmıştım. Lanet olasıyla dövüştüm ama bir türlü alt edemedim. Onu kayıkhaneye

kadar takip ettim ve orada da farklı bir belanın içinde buldum kendimi. Bir grup silahlı dangalak üzerime saldırdı.”

Gideon kıstığı gözleriyle ona dik dik bakıyordu “Lanet olsun D! Neden destek istemedin?”

Dante, “Kendimi kurtulmayı denemekten başka bir şeye ayıracak zaman yoktu,” dediğinde uğradığı saldırının şiddeti tekrar aklına geldi. “Asıl önemli olan şey şu, nehre kadar takip ettiğim dangalak tam bir şeytan gibi dövüşüyordu. Kelimenin tam anlamıyla durdurulamaz bir şeydi, ne bileyim İlk Nesil Issız gibi ya da daha beteri. Üstelik titanyumdan da etkilenmedi.”

“Eğer Issız olsaydı” dedi Lucan, “titanyum onu anında toza çevirirdi.”

“Evet,” diye katıldı Dante, “üst sınırdaki Susuzluğun tüm belirtilerini gösteriyordu ama daha Issıza dönüşmemişti. Ve bir şey daha var. Chase’in gösterdiği morg fotoğraflarındaki kurumuş pembe köpük var ya? Benim dangalakta da vardı.”

Gideon, “Lanet olsun!” diyerek tekrar fotoğrafları aldı ve diğer savaşçılara uzattı.

“Yani artık sadece Issız belasıyla değil Kızıl bağımlısı olmuş Soylu belasıyla da uğraşacağız, öyle mi? Dövüş sırasında, karşımızdakinin hangisi olduğunu nasıl anlayacağız?”

“Anlayamayacağız.”

Gideon omuzlarını silkti. “İşler siyah ya da beyaz değil artık desenize?”

Donuk ve soğuk ifadeli Tegan alayla gülümsedi. “Daha birkaç ay önce Issız sorunu bir savaşa dönüştü. Böyle bir tabloda pek griye yer yok zaten.”

Niko başını sallayarak katıldı. “Eğer dangalağın biri yo-

luma çıkmaya kalkarsa, ister Issız ister Kızıl içici olsun fark etmez, ölümüne davetiye çıkarmış olur. Savaş bittiğinde bırakırız, böylece barınaktakiler de kim kimmiş bulurlar.”

Lucan Dante’ye dönüp, “Ya sen D? Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Dante kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Artık yatağından kalktığından beri tepetaklak devam eden bu geceyi bitirmek istiyordu. “Bu Kızıl hakkında bildiğimiz azıcık şey bile kulağa pek hoş gelmiyor. Sayıları giderek artan bu kayıp siviller, kısa süre içinde barınakta bir paniğe sebep olacak gibi geliyor bana. Bu Kızıl denen şeyi kullananlarla uğraşmak zorunda olmamız yeterince kötü ama bir de barınak ajanları kendi başlarına, kayıp sivilleri bulup yakalamak için caddelerde koşturmaya başlarsa ortaya çıkacak kaos düşünün.”

Lucan başını salladı. “Ki bu da Ajan Chase ve operasyonlarda bize katılma isteğine dönmemizi gerektiriyor. Aslında o da bize aynı kaygılarla başvurdu. Genel bir panik havası yaratmadan kayıp sivilleri bulmak ve Soylular arasındaki bu Kızıl sorunu çözmek istiyor. Ben onun bize yararlı olabileceğini düşünüyorum. Yalnızca operasyonda değil, sokaklarda da ondan faydalanabiliriz. Birliğin barınakta bir müttefiki olması yarar sağlayabilir.”

Dante hissettiği hor görmenin alayla sesine yansımaya engel olamadı. “Onlara hiç ihtiyacımız olmadı. Yüzyıllardır narin kışkırlarını ateşten koruyoruz Lucan. Şimdi o kışkırları öpmemiz gerektiğini söyleme. Lanet olsun adamım! İşlerimize burunlarını sokmalarına bir izin verirsek, bir süre sonra işemek için bile izinlerini almak zorunda kalırız.”

Dante çok ileri gitmişti. Lucan hiçbir şey söylemedi ama önce diğer Savaşçılara, sonra da kapıya bakmasıyla Dante

hariç herkes odadan çıktı. Dante sınırı aştığını hissetmiş, gözlerini ıslak botlarının altında uzanan beyaz mermerle dikmişti.

Kimse Lucan'ın önünde kontrolünü kaybedemezdi.

Birliğin lideri Lucan'dı; üstelik seçkin savaşçı sınıfı yaklaşık 700 sene önce kurulduğundan beri grubun lideriydi. O zamanlar, Dante dahil, grubun çoğu savaşçısı daha doğmamıştı bile. Lucan ilk kuşak Soylulardandı ve damarlarında akan kan Kadimlerin genlerini taşıyordu. Bu uzaylı atalar dünyaya 1000 sene kadar önce dış dünyadan gelmiş, dünyalı dişilerle çiftleşmiş ve vampir ırkının ilk neslini yaratmışlardı. Lucan gibi ilk nesil vampirlerden çok az kalmıştı ama hâlâ tüm Soyluların en güçlü ve en öfkeli bu gruptu.

Dante'nin ürktücü Savaşçıyı tanımlayacak cesareti olsaydı, onu bir nevi akıl hocası ve gerçek bir dost olarak niteleyebilirdi.

Ama bu, Lucan eğer ona bir ayar çekilmesi gerektiğine inanırsa Dante'nin bedeninde bir delik açmayacağı anlamına gelmiyordu.

Konuşmaya başladığında Lucan'ın sesi mesafeli ve soğuktu, "Barınak temsilcilerinin canı cehenneme, bu konuda sana katılıyorum. Ama bu uyuşturucuyla ilgili haberler beni çok rahatsız etti. Kaynağının kim olduğunu ve dağıtım zincirini kimin oluşturduğunu öğrenmemiz gerek. Bu konu barınak temsilcilerine bırakamayacağımız kadar önemli bir konu. Eğer bu operasyona dahil olmak, dolayısıyla durumu kontrol altına almak Ajan Chase'e birkaç gece Savaşçı rolü oynamasına izin vermemiz anlamına geliyorsa, bu ödememiz gereken bir bedel."

Dante ağzını açıp katılmadığını ifade etmeye hazırlanır-

ken, Lucan siyah kaşlarından birini kaldırdı ve tek kelime edemeden onu susturdu.

"Devriyelerde Ajan Chase'in sana katılmasına karar verdim."

Dante cevap vermemek için neredeyse dilini ısırarak zorunda kalmıştı, çünkü Lucan'ın şu anda bir tartışmaya izin vermeyeceğini biliyordu.

"Seni seçtim Dante çünkü bu iş için en doğru kişi sensin. Tegan muhtemelen ajan kendini ilk rahatsız ettiğinde öldürür. Ve Niko yetenekli olsa da senin sahip olduğun sokak deneyimine sahip değil. Barınak ajanını beladan uzak tutmaya çalış ama asıl amacını da unutma; düşmanlarımızı ortadan kaldırmak. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Hiçbir zaman uğratmadın. Chase'i arayıp devriyelerinizin yarın başlayacağını haber vereceğim."

Dante hafifçe başını salladı. Damarlarındaki kan öfkeyle akarken ağzını açıp konuşmaya cesaret edememişti. Lucan sanki öfkesini anladığını göstermek istermiş gibi eliyle bir iki kez Dante'nin omzuna vurdu ve laboratuvarından çıktı.

Dante bir an hiçbir şey yapmadan laboratuvarın ortasında kalakaldı. Çenesini öyle sıkı kapamıştı ki çene kemikleri sızlamaya başlamıştı.

Karargâha girerken o gece başına daha kötü bir şey gelebileceğinden nasıl da emindi!

Lanet olsun ki çok yanılmıştı!

BÖLÜM 7

Tess elindeki kedi sepetini sahibine uzattı ve, "Buyurun Bayan Corelli," dedi. Sepetin içindeki beyaz İran kedisi ise keyifsizce mırıyordu.

"Angel şu anda pek mutlu değil ama birkaç gün içinde avcılık kariyerine devam edecek kadar iyi hissedecektir. Ama ben dikişleri kaynayana kadar dışarı çıkarmamanızı tavsiye ederim. Zaten eskisi kadar Romeo'luk da yapamayacak."

Yaşlı kadın gözlerini devirdi. "Tanrım aylardır mahallemizde ufak Angel'lar görüp duruyordum. Ama inanın aklıma bile gelmemiştir! Benim minik kedim her gece dövüştüğü gibi yüzü gözü tırmık ve kan içinde eve geliyordu."

"Evet artık kavga etmeye de ilgisi azalacak diğer hobisine de. Onu kısırlaştırmakla doğru olan şeyi yaptınız Bayan Corelli."

"Kocam torunumuzun erkek arkadaşı için de aynı işlemi yapıp yapamayacağınızı merak ediyor. Çocuk cidden tam bir azgın. Beladan başka bir şeye kafası çalışmıyor ve daha on beş yaşında"

Tess güldü. "Korkarım yalnızca hayvanlar üzerinde çalışabiliyorum."

"Ahh! Cidden çok kötü! Peki tatlım borcum ne kadar?"

Tess yaşlı kadının romatizmalı, kuruyup çatlamış elleriyle çek defterini çıkarmasını izledi. Bayan Corelli emeklilik yaşını çoktan geçmiş olmasına rağmen, Tess kadının haftanın beş günü evlere temizliğe gittiğini biliyordu. İş ağır ve aldığı ücret çok azdı ama kocasının sakatlık tazminatı birkaç sene önce bittiğinden başka çaresi yoktu. Evin geçimi sadece Bayan Corelli'nin omuzlarına binmişti. Tess ne zaman kendini zor durumda hissedip somurtmaya kalksa hemen aklına, bu kadının zarif ve onurlu biçimde verdiği mücadele gelirdi.

"Aslında şu anda bazı ameliyatlarda özel bir fiyat tarifesi uyguluyoruz Bayan Corelli. Yani ödemeniz gereken toplam ücret yirmi dolar."

"Emin misin tatlım?" Tess kararlı biçimde başını sallayınca kadın ücreti ödedi, kedi sepetini kolunun altına sıkıştırarak çıkışa doğru ilerledi.

"Teşekkür ederim Tess."

"Hiç önemli değil."

Kapılar çıkan müşterisinin ardından kapandı ve Tess bekleme salonunun duvarındaki saate baktı.

Saat daha yeni dört olmuştu. Muhtemelen geçirdiği garip gece yüzünden gün uzayıp gidiyor, bir türlü bitmek bilmiyordu. Aslında randevularını iptal edip evde kalmayı düşünmüştü ama kendini zorlayarak işe gelmiş ve tam gün çalışmıştı. Tek bir randevusu kalmıştı ve ondan sonra çıkabilecekti.

Ama neden koştura koştura bomboş dairesine gitmek

istediğine dair bir fikri yoktu. Aynı anda hem tetikte hem de ölesiye yorgun hissediyordu. Tüm sisteminde yankılanan feci bir huzursuzluk vardı.

Nora köpek bakım odalarının birinden çıkarak, "Ben mesaj bıraktı," dedi. "Telefonun yanındaki kâğıda not aldım. Yarın gece olacak sanatsal bir şeyden bahsetti. Dediğine göre, birkaç hafta önce ona birlikte gidebileceğinizi söylemişsin fakat unutmadığından emin olmak istiyormuş."

"Ahh! Lanet olsun! Şu bakanlıktaki sergi ve yemek! Yarın mıydı?"

Nora ona muzip bir tavırla baktı. "Görünüşe göre unutmuşsun bile! Yine de kulağa hoş geliyor. Ahh, bu arada dört yirmideki aşı randevun iptal için telefon açtı. Restorandaki garsonlardan birisi hastaymış ve bizimki çift vardiya çalışacakmış. Önümüzdeki hafta için yeni bir randevu istiyor."

Tess uzun saçlarını ensesinden çekerek öne aldı ve boynundaki gergin kasları ovalamaya başladı. "Tamam. Onu arayıp uygun bir saate randevu verir misin?"

"Çoktan verdim. Sen iyi misin?"

"Evet. Yorucu bir gece geçirdim o kadar."

"Ben de öyle duydum. Ben olanları anlattı. Yine masanda uyuyup kalmışsın." Nora gülerek başını sallıyordu. "Ben de endişelenip seni kontrol etsinler diye polisleri buraya yollamış. Bulduğu *başı boş kedi* yüzünden başı derde girmediğine sevindim."

"Ben de."

Ben Tess'i eve bıraktığında kliniğe geri dönüp Shiva'yı alacağına ve polislere söz verdiği gibi kaplanı sahiplerine teslim edeceğini söylemişti. Ancak polislere başka bir kurtarma operasyonu yapmayacağına dair söz vermemişti!

Tess birçok sefer olduğu gibi, her ne kadar iyi niyetli olsa da bu inatçı yapısının, bir gün başına iş açıp açmayacağını merak etti.

Tess, "Hâlâ nasıl oldu da uyurken hızlı arama tuşuna bastım anlayamıyorum," dedi asistanına.

"Bilmem ki! Belki bilinçaltından onu aramak istiyordun. Hey, belki ben de bir gece denemeliyim bunu! Sence beni kurtarmaya da öyle koşar mı?" Tess gözlerini devirince Nora pes anlamında ellerini kaldırdı. "Yani tek demek istediğim gerçekten müthiş bir adam. Yakışıklı, zeki, karizmatik ve tamamen sana yanık olduğunu da unutmayalım. Neden ona bir şans tanımadığını anlamıyorum."

Tess ona bir şans tanımıştı. Aslında birden fazla şans tanımıştı. Yaşadıkları problemler her ne kadar geçmişte kalmış olsa da - Ben sık sık olanların geçmişte kaldığına yemin ederdi - Tess artık onunla arkadaşlığın ötesinde bir şeyler yaşamak istemiyordu.

Hatta Tess, artık herhangi biriyle gerçek bir ilişki yaşayacak özelliklere sahip olmadığına inanmaya başlamıştı.

Mesaj kâğıdını, uzun beyaz önlüğünün altındaki krem pantolonunun cebine soktuktan bir süre sonra, "Ben iyi bir adam," dedi, "ama insanlarda bazen gösterdiklerinden fazlası oluyor."

En üstte Bayan Corelli'nin çeki olmak üzere, o günkü makbuzları üst üste koyarak bankaya yatırmak için düzenledi.

Nora makbuzları işaret ederek, "Giderken bankaya yatırmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben hallederim. Randevularımız bittiğine göre zaten ben de çıkıyorum." Tess makbuzları deri bir evrak zarfına yerleştirdi. Kafasını kaldırdığında, ona bakan Nora'yla göz göze geldi.

"Ne oldu? Sorun ne?"

"Bilmiyorum, sen söyle! Kimsin sen ve benim işkolik patronuma ne yaptın?"

Tess duraksadı. Gerçekten de günlerce sürecektir dosyaları işleri varken erken çıkmak - daha doğrusu vaktinde çıkmak - hakkında birden vicdan azabı çekmeye başlamıştı.

"Şaka yapıyorum," dedi Nora. Hemen masanın diğer tarafına geçmiş Tess'i ufak lobiden çıkarmaya çabaladı. "Hadi eve git. Tanrı aşkına dinlen biraz ya da ne bileyim eğlenceli bir şeyler yap."

Tess başını salladı. Yanında Nora gibi biri olduğu için kendini minnettar hissediyordu. "Teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Bu söylediğini bir sonraki zam artışında unutma yeter."

Tess sadece birkaç dakika içinde önlüğünü çıkardı, çantasını aldı ve ofisindeki bilgisayarı kapadı. Klinikten çıktı ve öğleden sonra güneşi altında yürümeye başladı. En son ne zaman karanlık çökmeden kliniği kapatıp istasyona doğru yürüdüğünü hatırlayamıyordu. Üzerindeki bu ani özgürlükten keyif aldığını hissetmeye başlamıştı. İçindeki her duygu, her zamankinden daha canlı ve uyumlu gelmeye başlamıştı. Tess hiç acele etmeden yürümeye devam etti ve tam kapanma saatinden önce bankaya yetişti. Bankadan çıktıktan sonra North End'deki evine giden metroyu yakaladı.

Dairesi düzenli ama etkileyicilikten oldukça uzaktı. Bir yatak odası ve bir banyosu vardı. Sürekli akan veya trafik sıkışıklığı yaşayan işlek anayollara çok yakındı. Ama o duyduğu sesleri 'pembe sesler' olarak niteliyordu. Sabır-

sız sürücülerin durmaksızın çaldığı kornalar ya da cırtlak fren sesleri bile aslında onu rahatsız etmezdi.

Şu ana kadar.

Tess ikinci kattaki dairesine merdivenlerden koşarak çıktı. Sokaktaki sesler beyninde çınlamaya başlamıştı. Kendini içeri attı. Anahtarlarını ve çantasını antika dikiş makinesinin üzerine attıktan sonra, sırtını bir süre dairenin kapısına dayandı. Dikiş makinesini oldukça ucuza almış ve tadilattan geçirdikten sonra girişte dolap gibi kullanmaya başlamıştı. Kahverengi deri ayakkabılarını çıkardıktan sonra, salona giderek telesekreterini kontrol etti ve yarınki akşam yemeğini düşünmeye başladı.

Ben telesekreterine de mesaj bırakmıştı. O akşam North End'de olacağını ve uğramayı düşündüğünü söylüyordu. Belki köşedeki barda bir bira da içebilirlerdi.

Sesi o kadar umutlu, o kadar cana yakın ve zararsız geliyordu ki Tess'in parmağı uzun bir süre geri arama tuşunun üzerinde kaldı. Ama onu cesaretlendirmek istemiyordu. Zaten Boston Dışişleri'nin modern sanat sergisine beraber gitmeyi kabul etmesi yeterince kötüydü.

Kendi kendine yemeğin yarın akşam olduğunu tekrar hatırlattı ve acaba bir şekilde iptal edebilir miyim, diye düşündü. İptal etmek istiyordu fakat edemezdi. Ben gayet zor bulunan biletleri, Tess'in heykel sevgisini ve sergide bazı çok sevdiği sanatçıların eserleri olduğunu bildiği için özellikle almıştı.

Çok düşünceli bir hareketti yaptığı ve şimdi son anda vazgeçmesi Ben'i çok incitirdi. Sergiye onunla birlikte gidecekti ancak yarın akşamki randevuları arkadaşça olsa da birlikte katıldıkları son şey olacaktı.

Bu konuyu kafasında netleştirmiş olduğuna karar veren

Tess, televizyonu açtı ve *Friends*'in eski bölümlerinden birinde karar kıldı. Sonra yiyecek bir şeyler bulma umuduyla ufak mutfağına gitti. Acaba bu gece hangi donmuş şeyle beslenecekti?

Tess düşünmeden buzdolabında eline en yakın olan paketi aldı ve yırtarak açtı. Jelâtin kaplı kâseyi tezgâha koyduğunda kaşlarını çatı. Tanrım! Acınacak haldeydi. Ofisin dışında olduğu ender akşamlardan biriydi ve onu böyle mi geçiriyordu?

Eğlenceli bir şeyler yap, demişti Nora.

Tess şu anki programında eğlenceli diye tabir edilebilecek bir şey olmadığından emindi. En azından, ne Nora'nın ne de kendinin eğlence anlayışına uyan bir şey yoktu.

Neredeyse 26 yaşına gelmişti ve hayatının böyle bir hal almasına izin mi vermişti?

Hissettiği öfkeli şeyler her ne kadar karşısındaki donmuş pirinç ve tavuktan kaynaklanmasa da Tess gözlerini nefretle onlara dikmişti. En son ne zaman kendi eliyle gerçekten güzel bir yemek pişirmişti?

En son ne zaman sadece kendisi için güzel bir şeyler yapmıştı?

Çok uzun süre önce diye düşündü öfkeyle ve tezgâhın üzerindeki yiyecekleri toplayarak çöpe attı.

Kıdemli Özel Ajan Sterling Chase Savaşçıların karargâhına akşamüzeri geldi. Neyse ki takım elbisesini ve kravatını çıkarmış ancak bu kez de koyu renkli örgü bir kazak, siyah kot pantolon ve uzun siyah deri botlar giymişti. Açık renk saçlarını bile koyu renkli bir bandanayla örtmeyi akıl etmişti. Şu anki görünüşüne baktığında, Dante neredeyse adamın sivil olduğunu unutabilirdi belki.

Ama maalesef hiçbir kamuflaj, Harvard'ın şu andan itibaren onun resmi olarak baş belası olduğu gerçeğini unutturmaya yetmezdi.

Dante çok geniş bir silah yelpazesıyla dolu siyah deri paltosunu giyerken barınak ajanına, "Eğer banka falan soyacak olursak gardırop tüyoları için kimi arayacağımı biliyorum artık," dedi. İkili karargâhın garajında bulunan araçlardan birine doğru ilerlemeye başladı.

Chase matrak bir ifade takınarak, "Arayacağımı pek sanmıyorum," dedi. Bir taraftan da etrafındaki araba koleksiyonuna bakıyordu.

"Görünüşe göre bayağı iyi durumdasınız."

Hangar stilinde inşa edilmiş garajda, cip, spor, motosiklet, klasik ve modern birçok araba vardı. Her biri yüksek performanslı güzel araçlardı. Dante, onu son model Cayman S seri siyah Porsche'e doğru götürdü ve elindeki kumandayla arabanın kilitlerini açtı. İkisi de araca atladılar. Chase gözle görülür bir beğeniyle arabanın şık iç tasarımını incelerken Dante motoru çalıştırdı, garaj kapısının kodunu girdi ve altında usulca mırıldanan siyah şaheseri geceye doğru sürmeye başladı.

"Birlik gayet iyi yaşıyor demek," dedi Chase. Hafifçe aydınlatılmış Porsche'un içinde, Dante'nin hemen yanında oturuyordu. Keyfinin yerinde olduğunu gösterircesine, gevrek bir şekilde Dante'ye gülümsedi. "Bilirsin, barınak vampirlerinin çoğu, sizin kanunsuz yabancılar gibi hâlâ yeraltı mağaralarında yaşayan askerler olduğunuzu düşünüyorlar."

Dante gözlerini önünde uzayan alacakaranlık yoldan ayırmadan, "Öyle mi?" diye mırıldandı. Sağ eliyle ortadaki konsolu açarak silah zulası olan deri omuz çantasını çı-

kardı. Çantayı açarak içindeki bıçakları, kalıp sopayı, uzun zinciri ve kılıfı içindeki yarı otomatik tabancayı ajanın kuzucasına boşalttı.

“Keyfine bak Harvard. Sanırım o Beretta 92FS’nin hangi ucunun kötü adamlara çevrilmesi gerektiğini biliyorsundur. Bilirsin, hani barınağın o seçkin zümresinden bu kadar uzakta kafan falan karışmasın da!”

Chase başını salladı ve aceleyle mırıldandı. “Bak öyle demek istemedim-”

“Ne demek istediğin umrumda bile değil,” dedi Dante. Ambarların oradan keskin bir sol dönüş yaptı ve boş bir arka sokağa çıktı. “Ne benim ne de kardeşlerim hakkında düşündüklerini umursuyorum. Öncelikle bunda anlaşalım, *kapış*? Benimle birlikte olmanın tek sebebi, Lucan’ın benimle birlikte geleceğini söylemesi. Yapabileceğin en doğru şey, arkana yaslanıp çeneni kapatmak ve işime burununu sokmamak olur.”

Ajanın gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. Gözlerinden dalga dalga ateş yayılmaya başlamıştı. Dante Chase’in emir almaya - özellikle de sosyal bakımdan kendinden birkaç basamak aşağıda gördüğü birinden emir almaya - alışık olmadığını görebiliyordu fakat ajan duyduğu rahatsızlığı kendine sakladı. Dante’nin verdiği silahlardan uygun bulduklarını üzerine aldı, silahın emniyetinin açık olup olmadığını kontrol etti ve tekrar deri kılıfının içine yerleştirdi.

Dante arabayı Boston North End’e doğru sürüyordu. Gideon’dan, bölgedeki eski binalardan birinde olması muhtemel bir partiyle ilgili tüyo almıştı. Saat daha akşamın yedi buçuğuydu ve tüyonun doğru olup olmadığını öğrenmeleri için geçirmeleri gereken beş saatleri daha vardı.

Ancak Dante hiçbir zaman o kadar sabırlı bir yapıya sa-

hip olmamıştı. Onun tarzı oturup beklemek değildi. Ölümün hareket halindeki bir hedefi daha zor bulduğuna dair bir inanç geliştirmişti.

Farları söndürdü ve Porsche’u gözleyecekleri binanın sokağında uzak bir noktaya park etti.

Esen sert bir rüzgârla bir yaprak ve toz bulutu arabanın üzerine savruldu. Rüzgâr dindiğinde Dante camı açtı ve serinliğin içeri girmesine izin verdi. Derin bir nefes alarak esen sert sonbahar havasının son demlerini ciğerlerine çekti.

İçine çektiği havada tatlı baharatlı bir koku burun deliklerini okşadığında, vücudundaki her hücre bir anda uyanıyordu. Oldukça uzaktan gelen çok hafif bir kokuydu ve parfüm falan değildi. İnsanoğlunun, Soyluların ya da kolektif başka bir bilimin ürünü değildi bu koku. Akşam sıcaklığı gibi, tarçın vanilya karışımı gibi bir kokuydu ama bunlardan hiçbirisi de kokudaki mistik tadı ifade eden parçalar değildi. Bu koku çok özel ve eşsizdi.

Dante ne olduğunu anında tanımıştı. Beslendiği dişinin kokusuydu bu, 24 saatten kısa bir süre önce dikkatsizce kendine ait kıldığı Soy Eşinin kokusuydu.

Tess.

Dante arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı.

“Nereye gidiyoruz?”

Chase’e sertçe, “Sen arabada kalıyorsun,” dedi. Onu Tess’e doğru çeken bir güce kapılmış gibi hissediyordu. Ayakları çoktan kaldırımında ilerlemeye başlamıştı bile.

Ajan silahını çekmiş, Dante’yi takip etmeye kararlı biçimde Porche’dan çıkmaya hazırlanıyordu. Tekrar, “Ne oldu?” diye sordu. “Lanet olsun neler olduğunu söyle. Birini mi gördün?”

"Lanet arabada kal dedim sana Harvard. Ve gözlerini binadan ayırma. Benim bir şeye bakmam gerek."

Dante gözlemledikleri binada, o birkaç dakika içinde bir şeyler olmasını beklemiyordu zaten ama olsaydı da o anda pek umurunda olmazdı. Tek ilgilendiği şey, gece rüzgârına bulanmış o koku ve dışının yakınlarda bir yerde olduğuydu.

İçinden bir şeyler, *Benim dişim*, diyerek yaptığı sorumsuzluğu hatırlattı.

Dante kokuyu yırtıcı bir hayvan gibi takip ediyordu. Tüm Soylular gibi o da aşırı duyarlılık, sonsuz bir hız ve çeviklikle donatılmıştı. Vampirler istediklerinde, insanlar arasında hiç görünmeden hareket edebilirlerdi. Yanlarından geçtikleri insanların tek hissettikleri, enselerine vuran hafif bir esinti olurdu. Dante de bu doğaüstü yeteneğini kullanıyordu. Karanlık ve kalabalık sokaklardan ilerliyordu. Duyuları yalnızca avına odaklanmıştı.

Köşeden dönerek işlek bir caddeye çıktı. İşte oradaydı. Hemen yolun karşısında, kaldırımında duruyordu.

Dante olduğu yerde donmuş kalmıştı. Tess lambalarla aydınlatılmış bir açık pazarda alışveriş yapıyor, özenle yeşil sebze ve meyve seçiyordu. Keten alışveriş çantasına sarı bir kabak yerleştirdi. Sonra bir meyve tezgâhının önünde durdu ve sarı kavun dilimini burnuna götürerek tazeliğini kontrol etti.

Dante onu klinikte gördüğü ilk anı hatırladı. Aldığı yaraların etkisiyle tüm hisleri bulanıklaşmış olmasına rağmen güzel olduğunu sezmişti. Ama bu gece, tezgâhları aydınlatan ufak lambaların ışığı altında ciddi göz alıcı gözüküyordu. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Tezgâhındaki

ürünlerin kalitesini öven yaşlı pazarcıya bakarken gülüyor, mavi-yeşil arası gidip gelen gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Dante gözlerini ondan bir an olsun ayıramadan biraz daha ilerledi fakat hâlâ gölgelerin içinden çıkmamıştı. Bu mesafeden Tess'in kokusu daha da yoğun ve büyüleyiciydi. Dante ağzından nefes almaya başlamıştı. Bu şekilde içine çektiği kokunun baharatlı tatlılığını dişlerinde de hissediyor, dilinin üzerinde gezdirebiliyordu.

Tanrım! Onu tekrar tatmak istiyordu.

Ondan beslenmek istiyordu.

Onu almak istiyordu.

Dante daha neler olduğunu anlamadan kaldırımından indi ve caddeye çıktı. Yarım saniye içinde onun yanına varabilirdi fakat o anda gözüne garip bir şey takıldı.

Tess'i aşikâr bir ilgiyle izleyen tek erkek o değildi.

Birkaç bina ötede, bir apartman girişinin altında duran insan görünmemeye çalışarak Tess'in alışverişini seyreliyordu. Uzun boylu, şık yapısı ve temiz çocuk görüntüsüyle tacizci sapık profiline pek uymuyordu. Gerçi Ted Bundy de o profile uymuyordu!

Tess aldığı şeylerin parasını ödedi ve yaşlı adama iyi akşamlar dileyerek tezgâhtan ayrıldı. Aydınlık pazar yerinden ayrıldığı anda, Tess'i izleyen adam dikkatli biçimde saklandığı yerden çıktı.

Dante hâlâ Tess'e zarar verme peşinde olabileceğini düşünüyordu. Göz açıp kapayana kadar caddeyi geçti ve adamın arkasından, birkaç adım gerisinden onu takip etmeye başladı. Eğer ona zarar verme gibi bir niyeti varsa, daha nefesi Tess'in üzerine değmeden kolunu koparmaya hazırlanıyordu.

"Selam doktor," diye seslendi adam. Sesinden onu tanıdığı belli oluyordu. "Ne haber?"

Tess arkasını döndü ve şaşkın bir gülümsemeyle adama baktı. "Ben! Merhaba! Ne yapıyorsun burada?"

Demek Tess onu tanıyordu. Dante hemen biraz gerileyerek dükkân ve restoranlara doğru ilerleyen yayaların arasına karıştı.

"Eve bıraktığım mesajı almadın mı? Buralarda bir işim vardı ve belki çıkıp bir şeyler yeriz ya da içeriz diye düşündüm."

Dante adamın genç kadına yaklaşıp hafifçe kucaklamasını ve eğilerek yanağını sevgiyle öpmesini izledi. Adamın Tess'e duyduğu ilgi çok barizdi. Aslında ilgiden daha fazlası vardı. Dante adamdan yayılan yoğun sahiplenme dalgasını hissedebiliyordu.

"Yarın akşamki yemekli sergiye gidiyoruz değil mi?" diye sordu Tess'e.

Genç kadın, "Evet tabii," diyerek başını salladı ve adamın eğilerek elindeki alışveriş çantasını almasına izin verdi.

"Peki nasıl bir şeyler giyinmem gerekecek?"

"İstedığın gibi giyin. Ne giyersen giy muhteşem olacağını biliyorum doktor."

Elbette ya. Dante şimdi anlamıştı. Dün gece klinikteyken aradığı erkek arkadaşıydı bu adam. Dante'nin ona yaptığı şey karşısında korkudan ölmek üzereyken onu aramıştı.

Kıskançlık her hücrelerini kaplamaya başlamıştı. Hissetme hakkına sahip olmadığı bir kıskançlıktı bu.

Ama damarlarında akan kan öyle düşünmüyordu. Damarları kanını daha yoğun pompalamaya başlamış, içi alev alev yanmaya başlamıştı. İnsan olmayan yarısı ona önündeki tüm kalabalığı yarıp yanlarına gitmesini ve dışıye ken-

disine, yalnızca kendisine ait olduğunu söylemesini istiyordu. O istesin ya da istemesin.

Ancak daha akli başında olan yarısı, ileri atılmasına engel oluyordu.

O Soy Eşi falan istemiyordu. Hiçbir zaman istememişti, hiçbir zaman da istemeyecekti.

Dante, Tess ve erkek arkadaşı giderlerken arkalarından baktı. Aralarında yaptıkları havadan sudan konuşma, etrafındaki caddeyi saran diğer konuşmaların arasına karışıp gitmişti. Bir dakika kadar olduğu yerde kaldı. Şakaklarındaki damarlar, anatomisinin daha alt kısımlarındaki bölgelerde olduğu gibi şiddetli atıyordu.

Nihayet arkasını dönerek gölgelerin içine karıştı ve Harvard'ı gözcü olarak diktiği noktaya ilerlemeye başladı. Gideon'un Issızların olay çıkaracağıyla ilgili tüyosunun doğru çıkmasını umuyordu. Üstelik hemen olsun istiyordu, çünkü şu anda güzel ve kanlı bir dövüş çok ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 8

North End tüyosu boş çıkmıştı. Eski boş binada gerçekten bir parti vardı ama katılanlar sadece insandı. Kızıl almış yeniyetme Soylular bir kenara, ortada ne bir ıssız ne de bir barınak vampiri vardı. Belki şehrin birkaç sakin saat geçirecek olması rahatlatıcı bir haberdi ama sıfır hareketle geçirdiği bir devriye, Dante için rahatlatıcı olmaktan ziyade kâbustu. Çok öfkeli ve gergindi. Biraz harekete ihtiyacı vardı.

Gerçi çözüm çok basitti. Ona rahatlıkla kanlı damarlar ve sıcak kalçalar sunmaya istekli dişiler bulabileceği onlarca mekân biliyordu. Chase'i barınaktaki evine bıraktıktan sonra, Dante sabaha kadar açık bir gece kulübüne gitti ve Porsche'u köşeye park etti. Cep telefonundan karargâhı aradı ve Gideon'a geçirdiği olaysız gecenin devriye raporunu verdi.

Gideon alayla gülümsedi. "İyi tarafından bak D! Ajanı öldürmeden tam yedi saat geçirebildin. Bu bile kendi başına bir başarı. Biz burada ajanın ne kadar dayanabileceğine dair bahisleri başlattık. Ben paramı on dokuz saate yatırdım. O da en fazla."

"Yaa! Beni yedi buçuk saate yaz!" diye kıkırdadı Dante.

"O kadar kötü mü?"

"Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Harvard, yetki sahibi olmayı tercih eden bir tipe benzese de en azından emirlere uymayı biliyor."

Dante yanlardaki aynalara baktı. Aracın sol arka farının oralarda dolaşan soluk renkli, yarı çıplak bir dişi, beliyle ve dar mini eteğinin sardığı kalçalarıyla dikkatini dağıtıyordu. Yüksek topukluların üzerindeki dişi, Dante'nin kapalı camına 'profesyonelleri' andıran bir çalım ile eğildi. Dante dişinin büyük göğüslerini, sokakların örselediği gülümsemesini ve eroinele tamamen boşalmış bakışlarını görünce, karşısındakinin bir hayat kadını olduğuna kuşkusu kalmadı.

Kadın, karartılmış camların arkasından, "Arkadaş mı arıyorsun yakışıklı?" dedi. Dante dişinin kendini kime pazarlamaya çalıştığını bile göremediğini ama pek de umursamadığını sezdi. İçinde olduğu araba yeterliydi.

Dante onu görmezden geldi. Anı yaşamak düsturunu benimsemiş olsa da belli standartları vardı. Fahişenin omzunu silkip doğrulduğunu ve caddeye doğru ilerlediğini göz ucuyla fark etti.

"Benim için bir şeyi araştırman lazım Gid."

Gideon, "Olur," dedi. Dante telefonun diğer ucunda işlemeye başlayan bilgisayar klavyesini duydu. "Neye ihtiyacın var?"

"Yarın gece şehirde sergi tarzında bir organizasyona bakmanı istiyorum. Yemekli falan olacak bir organizasyon?"

Gideon'un cevap vermesi bir iki saniye sürdü. "Sosyal sayfalarda Güzel Sanatlar Müzesi'nde büyük patronların yemekli bir heykel sergisi listelenmiş. Yarın akşam yedi buçukta."

Pazar yerinde Tess'in ve erkek arkadaşının bahsettikleri şey bu olmalıydı. *Randevuları.*

Dişinin kiminle ne yaptığını falan umursamıyordu tabii! Başka bir adamın ona dokunduğunu, onu öptüğünü düşünmek kanının öfkeyle kaynamasına sebep olmamalıydı. Başka bir adamın onun içine girdiğini düşünmek!

Öfkesi böyle tavana vurmamalıydı ama lanet olsun ki öyleydi!

Gideon, "Güzel Sanatlar Müzesi'nde neler oluyor?" diye sordu. "Aldığın duyumlar mı var?"

"Hayır! Öyle bir şey değil. Sadece merak ettim o kadar."

Savaşçı gülerek, "Ne yani, birden sanata mı ilgi duymaya başladın?" dedi "Tanrım, belki de Harvard'la bir-iki saat geçirmek sana ters bir etki yaptı. Seni sanatsever bir tip olarak düşünemiyorum."

Dante tamamen kültürsüz bir tip değildi fakat şu anda hiç kendini anlatacak hali yoktu. Telefona, "Boş ver," diye hırladı.

Yine birilerinin kendini süzdüğünü fark edince, hissettiği rahatsızlık daha da arttı. Bu sefer gördüğü, şehir merkezine biraz eğlenmeye gelmiş benzeyen iki güzel dişiydi. Taze yüzleri, yirmili yaşları sürdüklerini gösteren bedenleri ve modacıların elinden çıkmışa benzeyen yırtık kotlarına bakarak, bunların üniversiteli kızlar olduklarını düşündü. Dante'nin içinde olduğu arabaya doğru ilerlerken bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da hiç etkilenmemiş görünmeye çalışıyorlardı.

"Nerdesin peki D? Karargâha mı geliyorsun?"

Dante kontağı kapatarak usulca, "Hayır," dedi ve önünden geçen genç kadınlara baktı. "Gece daha yeni başlıyor.

Sanırım ilk önce ayaküstü bir ısırık molası vereceğim. Belki de iki."

Sterling Chase, barınaktaki dairesinde kapana kısılmış bir hayvan gibi dolanıyordu. Son derece sinirli ve gergindi. Gece bir başarı olarak nitelendirilemese de göreve çıktığı bu ilk seferin heyecanlı bir tarafı olduğu kesindi. Eşleştirildiği kaba saba ve düşmanca tavırları olan Savaşçıyı pek umursamıyordu ama yine de birliğin yardımına başvurmadaki sebebin, gelecek birkaç hafta boyunca Dante ya da diğer savaşçılar tarafından maruz bırakılacağı pislikten daha önemli olduğunu hatırlattı kendine.

Eve geleli birkaç saat olmuştu. Bir-iki saat sonra da güneş doğmaya başlayacaktı ama hâlâ canı uyumak istemiyordu.

Aslında birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

Elbette aklına hemen Elise geldi.

Ama o, bu saatte çoktan dairesine çekilmiş muhtemelen yatmaya hazırlanıyordu. Onu, altına hiçbir şey giymediği beyaz ipek geceliğinin içinde, ufak tuvalet aynasının önünde oturmuş ve uzun sarı saçlarını tararken hayal etmekte hiç zorlanmadı. Muhtemelen eflatun renkli gözlerini kapamış, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Bu Chase'in onunla ilk karşılaştığı andan itibaren fark ettiği ve ona daha çok bağlanmasını sağlayan bir huydu.

Elise naif yapılı, tatlı bir kadındı ve beş senedir duldu. Chase onun bir daha başka biriyle eşleşmeyeceğini biliyordu. Bundan kesinlikle emindi. Sevdiğini kaybeden her Soy Eşinin tekrar âşık olmaya elbette hakkı vardı. Chase bir taraftan onun tekrar âşık olmayı reddetmesine seviniyordu, çünkü bu her ne kadar kendisinin sürekli olarak

onu arzulayarak yaşaması anlamına gelse de diğer taraftan, onu başka bir erkeğin kollarında görmeyeceği anlamına da geliyordu.

Ancak her Soy Eşi gibi Elise de insan olarak doğmuştu ve kendini kanıyla besleyecek bir Soylu erkek vampirle eşleşmezse bir gün yaşlanıp ölecekti. Chase'e en çok acı veren şey buydu. Her ne kadar ona hiçbir zaman sahip olamayacak olsa da muhtemelen, en çok altmış yetmiş yıl içinde - ki bu süre kendi türü için göz açıp kapayana kadar geçecekti - onu tamamen kaybedecekti.

Belki de onu her türlü acıdan korumayı bu denli istemesinin sebebi buydu.

Onu çok seviyordu, hep sevmişti.

Ona olan sevgisi, neredeyse utanç vericiydi. Onu sadece düşünmek bile teninin ısınıp gerilmesine yetmişti. Elise içinin yanmasına neden oluyordu fakat hiçbir zaman bu gerçeği bilemeyecekti. Eğer genç kadın öğrenirse ondan nefret edeceğinden emindi.

Ama bu bile, Chase'in sürekli onun yanında olmayı arzulamasına engel olamıyordu.

Bir kez olsun onunla çıplak birlikte olmak...

Chase dolaşmayı bırakarak odadaki büyük koltuğa çöktü. Arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı ve başını arkadaki duvara yaslayarak gözlerini beyaz tavana dikti.

Elise oradaydı. Hemen üzerindeki odadaydı. Eğer yeterince güçlü solursa onun yaydığı gül kokusunu alabilirdi. Chase derin bir soluk aldı. İçinde beliren açlık her yerini sardı ve ön dişleri uzamaya başladı. Dudaklarını yaladı. Neredeyse onun tadını bile hayal edebiliyordu.

Ne güzel bir işkenceydi bu.

Chase çıplak ayaklarıyla halı kaplı odasında ilerlemesini

hayal etti. Bir taraftan da ince geceliğinin iplerini açıyordu. Serin çarşafın arasına girmeden önce ipek geceliğini yatağın kenarına düşürmüştü. Yatağa çıplak ve rahatça uzandığını düşündü. Göğüs uçları soluk teninin üzerinde gül goncaları gibiydi.

Chase'in boğazı çöl gibi kurumuştur. Nabızı artık davul gibi atıyor, damarlarının içinde dolaşan kan alev alev yanıyordu. Penis siyah kotunun altında dimdik olmuştu. Yanan organına uzandı ve kalın kumaşın üzerindeki fermuarı açarak kendini Elise'in hiçbir zaman yapmayacağı şekilde okşamaya başladı.

Okşayışları sertleşip hızlandıkça ona duyduğu ihtiyaç da giderek artıyordu.

Ona duyduğu arzu hiçbir zaman geçmeyecekti.

"Tanrım," diye mırıldandı. Zayıflığı midesini kaldırmıştı.

Elini organından çekerek öfkeyle yerinden kalktı. Kendine mükemmel ama ulaşılmaz Elise'yle yatma hayali kurmayı bile yasaklamıştı.

Sıcaklık Dante'nin çıplak bacaklarını yalayarak yukarılara çıkmaya başlamıştı. Giderek yukarılara, kalçasına, karnına yayılıyor, sırtını çevreliyor ve omuzlarına doğru tırmanıyordu. Acımasız, yakıcı ve aşılması imkânsız bir dalga misali yavaş çekim bir işkenceye dönüşmüştü. Giderek daha güçlü, sıcak ve yakıcı oluyor, her tarafına yayılıyordu.

Hareket edemiyordu. Artık ne uzuvlarını ne de düşüncelerini kontrol edebiliyordu.

Tek hissedebildiği alevlerdi.

Ve bu alevlerin kendini öldürmekte olduğuydu.

Alevler artık her tarafını sarmıştı. Almaya çalıştığı her nefeste karanlık bir duman gözlerini ve boğazını yakıyordu.

Boşunaydı.

Kapana kısılmıştı.

Derisinin gerilip kabardığını hissediyordu. Felç edici bir dehşet içindeyken bile, yanan kıyafetlerinden ve saçlarından yükselen mide bulandırıcı cızırtıları duyuyordu.

Kaçış yoktu.

Ölüm geliyordu.

Kendini aşağı doğru çeken karanlık bir el hissetti. Aşağıya, kapkaranlık bir boşluğun eşiğine doğru çekiliyor...

"Hayır!"

Dante'nin gözleri birdenbire açıldı. Vücudundaki her kas dövüşmeye hazır halde gerili bekliyordu. Hareket etmeye çalıştı ama aşağıda bir şey onu tutuyordu. Kalçalarının etrafına sarılmış hafif bir ağırlık vardı. Hatta göğsünün üzerine rahatça serilmiş bir ağırlık daha vardı. Her iki dişi de hafifçe hareketlendi. Bir tanesi uyku mahmuru bir halde mırıldandı ve ona sokularak soğuk terli vücudunu okşamaya başladı.

"Sorun ne bebeğim?"

Boğazı yandığı için Dante kuru ve çatallı bir sesle, "Çekil üzerimden," dedi.

Üzerine atılmış çıplak uzuvlardan sıyrılarak yatakta döndü ve oturarak çıplak ayaklarını yere indirdi. Tanımadığı bir dairedeydi. Nefesi normale dönmemişti ve kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Sırtını okşamaya başlayan ufak parmakları hissetti. Bu dokunuştan rahatsız olmuştu. Çarşaflardan kurtularak karanlıkta kıyafetlerini aramaya başladı.

Kızlardan bir tanesi, "Gitme, Mia ve benim seninle işimiz bitmedi henüz," diye mızıldandı.

Dante cevap vermedi. Şu anda tek istediği hareket etmektir. Çok uzun süredir hareketsiz kalmıştı. Ölümün gelip onu aramaya başlamasına yetecek kadar hareketsiz kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu diğer kız. "Kötü bir rüya falan mı gördün?"

Kötü rüya diye düşündü alayla.

Alakası yoktu.

Kendini bildi bileli aynı şeyi görürdü. Her bir ayrıntısına kadar aynı olan o berbat görüntü.

Gelecekte bir imgeydi bu.

Kendi ölüm anıydı.

Yaşamının son dakikalarında yaşayacağı her bir acı dolu saniyeyi biliyordu. Bilmediği neden, nerede ve ne zaman olacaktı. Bu ileriye görme lanetinin kimden kaynaklandığını bile biliyordu.

Onu İtalya'da 229 sene önce doğuran dişi insan, yalnızca kendi ölümünü değil, Dante'nin babası olan sevgili eşinin de ölümünü görmüştü. Dante'nin babası bilgin ve aristokrat bir barınak vampiriydi. Duyarlı annesi, önceden gördüğü bir felaketten bir çocuğu kurtarmaya çalışırken trajik şekilde okyanusta boğularak can vermişti. Dante'nin babası, yine annesinin öngördüğü gibi siyasi bir rakibinin kıskançlığı sonucunda öldürülmüştü. Dante annesinin ölümünden seksen yıl kadar sonra, Roma Barınağı'nda babasını kaybetmişti. Her şey annesinin söylediği gibi olmuştu.

Annesinin bazı Soy Eşlerine has eşsiz özelliği tek çocu-

ğuna da geçmişti. Bu durum Soylular arasında yaygındı. Dante de ölüm anına şahit olmakla lanetlenmişti.

Genç kadınlardan biri, "Hadi yatağa geri gel," diye arkasından seslendi. "Bu kadar huysuzluk yeter."

Dante kıyafetlerini ve botlarını giydikten sonra yatağa doğru ilerledi. Dante yaklaşırken kızlar doğrularak ellerini ona doğru uzattılar. Gecenin önceki saatlerinde ısırılmalarından dolayı, hareketlerinde bir sersemlik ve zihinlerinde bir bulanıklık vardı. Dante kanlarını emip beslendikten sonra, hemen yaralarını kapamıştı ama gitmeden önce yapması gereken son bir şey daha kalmıştı. Uzanarak avcunu önce kızlardan birinin, sonra da diğerinin alnına koydu ve bu geceye dair tüm anıları hafızalarından sildi.

Boğazı hissettiği duman, kül ve ölümden hâlâ kupkuru halde, aynı şeyi kendine de yapabilmeyi diledi.

BÖLÜM 9

"Rahatla Tess." Ben'in eli genç kadının sırtında, başını kulağına doğru eğmiş kısık bir sesle konuşuyordu. "Farketmediysen diye söylüyorum cenazede değiliz, bu sadece bir kokteyl."

Tess lal rengi elbisesine bakarak, neyse ki diye içinden geçirdi. Üzerindeki ikinci el mağazadan alınmış sade bir elbise olmasına rağmen, en sevdiği kıyafetlerden biriydi. Ancak tüm bu siyah elbiseli kadınlar denizi içinde, renkli elbise giymiş olan yalnızca kendisiydi. Kendini birden rahatsız hissetti. Fazlaca göze battığını düşünüyordu.

Gerçi normalde de insanların arasına karışmaya alışık değildi. Küçük bir kız olduğu günlerden beri bu durum böyleydi. O her zaman biraz... farklıydı. Kendinin bile tam olarak anlayamadığı yönler bakımından dünyanın geri kalanından farklıydı. Bu yönleri de tam olarak keşfetmesinin daha doğru olduğunu öğrenmişti. Onun yerine, tıpkı şimdi olduğu gibi kalabalığa katılmaya çalışırdı - ya da katılıyormuş gibi davranırdı. Şu anda da yabancılarla dolu bir oda da dikiliyordu. Arkasını dönüp kaçma isteği gerçekten çok kuvvetliydi.

Aslında Tess giderek yükselen dev bir dalganın karşısında dikiliyor gibi hissediyordu. Sanki bazı görünmez güçler etrafını sararak ona doğru ilerliyor ve onu ufak bir tahta parçasının üzerinde savunmasız bırakıyorlardı.

Yere doğru bakacak olursa bir yarığın üzerinde duracağını görüyor olmaktan korkuyordu. Sanki dipsiz karanlık bir yarığın ağzındaydı.

Boynunu ovaladı. Kulağının altındaki kısımda garip bir sızı vardı.

“İyi misin?” diye sordu Ben. “Bütün gece sessizdin.”

“Öyle miydin? Özür dilerim. Farkında değilim.”

“İyi vakit geçiriyor musun?”

Tess gülümsemeye çalışarak başını salladı. “Bu inanılmaz bir sergi Ben. Programda önemli koleksiyoncular için özel bir davet olduğu yazıyor. Bilet bulmayı nasıl başardın?”

Ben omuzlarını silkerek, “Bazı bağlantılarım var,” dedi ve şampanyasının kalanını yudumladı. “Birinin bana bir iyilik borcu vardı,” dedikten sonra çıkışmış gibi bir tonda hemen ekledi; “ve hayır düşündüğün gibi bir şey değil.” Tess’in elinden boş soda bardağını aldı.

“Barmeni tanıyorum ve o da bu müzede çalışan kızlardan birini tanıyor. Senin heykeli ne kadar sevdiğini bildiğimden, birkaç ay önceden bu resepsiyon için iki bilet istediğimi çıtlatmışım ona.”

Tess kuşkulu bir ses tonuyla, “Peki sana neden borçlu?” diye sordu. Ben’in sık sık şüpheli tiplerle iş yaptığını bilirdi. “Bu barmene nasıl bir iyilik yapman gerekmişti?”

“Arabası tamirdeymiş. Ben de çalışması gereken bir düğüne gidebilmesi için ona kamyonetimi ödünç verdim. Hepsi bu! Gerçekten tüm hikâye bu. Gizli kapaklı bir şey-

ler yok.” Ben ona insanın içini ısıtan gülüşlerinden birini yolladı. “Sana bir söz verdim, değil mi?”

Tess hafifçe başını salladı.

“Barmenden bahsetmişken... içeceklerimizi tazeleme ne dersin? Hanımefendi için limonlu bir soda daha alabilir miyim?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Ben kalabalığın içinden ilerlerken, Tess büyük balo salonuna serpiştirilmiş özel bölmelerde sergilenen sanat eserlerini dikkatle incelemeye koyuldu. Her biri camdan olan stantların içinde, binlerce yıllık tarihi temsil eden yüzlerce parça heykel vardı.

Tess içinde bir grup heykeltıraş barındıran standı doğru yaklaştı. Ama standın önünde, hepsi sarışın ya da kızıl saçlı olan mücevherler içinde bir grup sosyetik kadın toplanmıştı. Kadınlar, bilmem kimin alnına yaptırdığı botokstan ve Bayan bilmem nenin yarı yaşındaki şehir kulübündeki tenis hocasıyla yaptığı son kaçamaktan bahsediyorlardı. Tess konuşulanları duymamaya çalışarak kadınların arkasından dolaştı. Amacı Cornacchini’nin muhteşem eserine, *Uyuyan Endymion*’a yakından bakabilmektir.

Hem Ben’in bu geceki eşi olmak konusunda, hem de koleksiyonculara ait bir toplantıda, bu insanlar arasında olmaktan dolayı rahatsız hissediyordu. Bu insanlar Tess’ten çok Ben’in çevresiydi. Boston’da doğup büyüyen Ben, sanat müzeleri ve tiyatrolar içinde yetişmişti oysa kendi kültürel geçmişi, kasaba fuarları ve semt sinemalarıyla sınırlıydı. En fazla mütevazı bir sanat bilgisi olduğu söylenebilirdi ama duyduğu heykel sevgisi, onun için hep sığınacak bir liman gibiydi. Özellikle de bir zamanlar yaşadığı Illinois’nin kırsal bir kasabasında geçirdiği o zor günlerde...

O zamanlar farklı bir kişiydi. Ve Teresa Dawn Culver sahtekârlar hakkında kesinlikle bir şeyler biliyordu. Üvey babası sayesinde olmuştu. Adam dıştan bakıldığında örnek bir vatandaştı; başarılı, kibar ve ahlaklı. Ancak bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi aslında. Ama o öleli neredeyse on yıl olmuştu. Aralarının açık olduğu annesi de yakınlar da ölmüştü. Tess ise acı verici o dokuz buçuk yıldan kaçmak için ülkenin diğer tarafına kaçmıştı.

Keşke anılarını da orada bırakabilseydi.

Tess geçmişte yaptığı şeyin korkunçluğunu biliyordu...

Dikkatini tekrar Endymion'un yakışıklı çizgilerine odaklamaya çalıştı. 18. yüzyıl heykelini incelerken, birden ensesindeki tüylerin diken diken oldu. Tüm vücudunu bir sıcaklık kapladı. Zar zor hissedilebilen bir ısıydı bu fakat kaynağını görmek için etrafına baktı. Hiçbir şey bulamadı. Dedikodu yapan kadın grubu ilerlemiş, Tess heykelin önünde yalnız kalmıştı.

Bakışlarını tekrar cam standı çevirdi ve eserin güzelliğinin, onu kişisel kaygılarından uzaklaştırıp huzur ve rahatın olduğu bir yerlere taşınmasına izin verdi.

"Enfes."

Derinden gelen, hafif ama aksanlı olan sese şaşırarak kafasını kaldırdı. Standın diğer tarafında bir adam duruyordu. Tess kendini, kalın simsiyah kaşlarla çevrilmiş viski renginde gözlere bakarken buldu. Bu zengin davette göze battığını düşünmüşse de bu adamla mukayese bile edilemezdi.

Yaklaşık iki metre boyundaki adam, siyahlar içinde sert bakışlarla, neredeyse gözdağı veren bir güvenle ona bakıyordu. Dalgalı parlak saçlarından, geniş omuzlarını örten

deri ceketine, vücudunu saran örgü kazağına ve uzun bacaklarını saran pantolonuna kadar siyahlar içindeydi.

Ortama hiç uygun olmayan rahat kıyafetlerine rağmen, sanki mekânın sahibiymiş gibi bir özgüvene sahiptiydi. Hiç hareket etmeden bile etrafına bir güç dalgası yayıyordu. Salonun her tarafından insanlar ona doğru bakıyordu. Ancak bakanların gözlerinde kınama ya da eleştiri değil, hayranlık ve çekinmeyle karışık bir saygı vardı. Tess de elinde olmadan aynı şeyleri hissediyordu. Birden ağzı açık halde adama baktığını fark etti. Kendini toparladı ve adamın delici bakışlarından sakınmak için gözlerini standı çevirdi.

Tess, "Şey... evet çok güzel," diye kekeledi. Yandığını hissediyordu ve aynı oranda kızarmamış olmayı umdu.

Kalbi anlaşılmasa da biçimde çarpıyordu. Boynunun yan tarafındaki ağrı da geri dönmüştü.

Elini kulağının altındaki yere doğru götürerek, artık zonklayarak atmaya başlayan damarın üzerini ovalamaya başladı. Sanki kanı kaynamaya başlamıştı. Kendini giderek daha tedirgin ve gergin hissediyordu. Hava almaya ihtiyacı vardı. Başka bir heykel standına doğru ilerlemeye başladığında, adam cam standın arkasından dolaşarak geldi ve bir nevi onun yolunu kesti.

"Cornacchini tam bir üstattır," dedi. Adam ipek gibi yumuşak aksanıyla, sanatçının ismini koca bir kaplanın mırlıtısı gibi çıkarmayı başarmıştı. "Tüm eserlerini bilmem ama annem ve babam, memleketimiz İtalya'da sanata büyük önem verirlerdi."

İtalyan. Büyüleyici aksanının sebebi buydu demek. Tess artık kaçış olmadığını düşündüğünden mecburen kibarca başını salladı "Uzun süredir mi buradasınız?"

"Evet." Adamın dolgun dudaklarında bir gülümseme

belirdi. "Çok uzun süredir buradayım," dedi ve yapılı elini ona uzatarak, "ismim Dante," diye ekledi.

"Tess." Elini uzatarak adamla tokalaştığında, bir an elini çevreleyen parmaklardan hissettiği elektrikle neredeyse soluğu kesildi.

Ulu Tanrım, adam müthiş çekiciydi. Bir mankenin güzelliğine değil ama köşeli çenesi, uzun elmacık kemikleriyle daha sert ve erkeksi bir güzelliğe sahipti. Dolgun dudakları, davetteki kolajen pompalanmış dudaklara sahip sosyetikleri hasetten ağlatacak kadar güzeldi. Aslında onun güzelliği, sanatçıların yüzyıllardır balçık ve mermerde yakalamaya çalıştığı ideal erkeğe bir örnekti. Görünen tek kusuru, biçimli burnunun üzerindeki yaraydı.

Tess, *Bir dövüşçü mü?* diye merak ederken, ilgisinin biraz söndüğünü hissetti. Etrafında şiddet düşkünü erkek görmeye tahammülü yoktu.

Hafifçe gülümseyerek ilerlemeye başladı. "Sergide iyi eğlenceler."

"Bir saniye bekle. Neden kaçıyorsun?" Elini zarifçe Tess'in eline dokundurmuş olsa da bu hareket, Tess'in olduğu yerde kilitlenmesine yetmişti. "Benden korkuyor musun Tess?"

"Hayır." *Ne tuhaf bir soruydu.* "Korkmalı mıyım?"

Adamın gözlerinde bir şey yanıp söndü. "Hayır asla böyle bir şeyi istemem. Kalmanı isterim Tess."

Adam sürekli ismini söyleyip duruyordu ama ismi adamın her ağzından çıkışında, gerginliğinin bir kısmının daha uçup gittiğini hissediyordu.

"Bak, ben... ee... ben buraya başka biriyle geldim." Aklına gelen ilk ve en kolay bahaneyi söyleyivermişti.

Adam, "Erkek arkadaşın mı?" diye sorarken gözlerini

tam Ben'in kalabalıkta gittiği istikamete doğru çevirdi. "Geri geldiğinde bizi konuşurken görmemesini istiyorsun yani?"

Kulağa çok saçma geliyordu ve Tess bunun farkındaydı. Ben'in onun üzerinde kesinlikle hiçbir hakkı yoktu. Hâlâ çıkıyor olsalardı bile, üzerinde başka bir adamla konuşamayacak kadar bir baskı kurulmasına izin vermezdi. Yani Dante'yle yaptığı da yalnızca buydu ama yine de inanılmaz yakın olduklarını hissediyordu. Bir yasağı deliyor gibi hissediyordu.

Tess tehlikede hissediyordu, çünkü kendini korumaya ve kalkanlarına bürünmeye dair ne kadar çok şey öğrenmiş olursa olsun, bu yabancı adama doğru çekildiğini hissediyordu. Çekimden ziyade, aralarında anlaşılmaz biçimde bir bağ olduğunu hissediyordu.

Dante Tess'e gülümsedikten sonra, yavaşça Cornacchini'nin eserine döndü. Mitolojik genç çobanı betimleyen eserin standına asılmış plakayı okuyarak, "*Uyuyan Endymion*," dedi. "Sence rüyasında ne görüyordur, Tess?"

"Hikâyesini biliyor musun?" diye sordu. Adamın başını belli belirsiz sallamasıyla Tess ona doğru çekildiğini hissetti. Neredeyse hareket ettiğini bile fark etmemişti. Ne olduğunu bile anlamadan kendini onun yanında bulmuştu. Onunla birlikte cam standı bakarlarken kollarının birbirlerine değdiğini hissetti.

Dante hemen yanı başında fısıltıyla konuşmaya başlamıştı. "Endymion rüyasında Selene'yi görüyor. Yunan Ay Tanrıçası." Tess adamın sesinin kemiklerine kadar işlediğini hissediyordu "İkisi birbirine âşıktı Tess."

Âşık.

Kelimenin Dante'nin ağzından çıkması bile Tess'in içini

tekrar ısıtmaya yetmişti. Adam kelimeyi sadece bir cümle içinde, öylesine kullanmıştı ama Tess'e sanki sadece onun kulakları için seslendiriyor gibi gelmişti. Boynundaki gıdıklayıcı his, kalp atışlarının hızlanmasıyla tekrar zonklamaya döndü. Biraz garip ve huzursuz hissederek boğazını temizledi. Adeta bütün duyuları keskinleşmişti.

Tess nihayet, "Endymion çok yakışıklı bir çobandı," dedi. Üniversitedeki mitoloji dersinden aklında kalanları toparlamaya çalışıyordu. "Selene senin de söylediğin gibi ay tanrıçasıydı."

"Bir insan ve bir ölümsüz," dedi Dante. Tess onun artık kendine baktığını hissedebiliyordu. Viski renkli gözleri üzerindeydi. "Pek ideal bir çift değil, ne dersin? Ne de olsa bir tanesi sonuçta ölecek."

Tess bakışlarını ona çevirerek, "Gerçi bu işlerin hal-
lolduğu ender birkaç ilişkiden biri," dedi. Dante'nin bakışlarından kaçmak için gözlerini tekrar heykele çevirdi. Hâlâ bakıp bakmadığını kontrol etmemek için kendini zorluyordu. O kadar yakındı ki Tess onun vücut ısını hissedebiliyordu. Hissettiği çarpıntıya odaklanmak yerine, aradaki sessizliği kırmak adına tekrar konuşmaya başladı. "Selene yalnızca geceleri Endymion'la birlikte olabiliyordu. Onunla sonsuza dek birlikte olabilmek için Zeus'a yakarmış ve sevgilisine sonsuz bir hayat bahsetmesini dilemişti. Zeus kabul etmiş ve çobanı sonsuz bir uykuya yatırmış. Yalnızca geceleri uyanıp sevgili Selene'in ziyaretini beklermiş."

"Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar." Dante kelimelerin üzerine basarak alaycı bir havayla konuşmuştu. "Böyle sonlar, yalnızca mitolojide ve masallarda olur."

"Aşka inanmıyor musun?"

"Sen inanıyor musun Tess?"

Tess ona baktı. Adamın sorgulayıcı ve delici gözleri vardı ama yine de okşar gibi bakmayı becerebiliyordu. Tess hafifçe, "İnanmak isterim," dedi. Şimdi böyle bir şeyi neden kabul ettiğinden - üstelik tanımadığı bir adamın karşısında - emin değildi. Ona böyle bir şey söylemiş olmak kafasını karıştırmıştı. Birden gerildiğini hissederek, yan taraftaki Rodin heykelciklerine doğru ilerlemeye başladı.

"Peki senin heykele olan ilgin nereden geliyor? Sanatçısın, yoksa koleksiyoncu musun?"

"İkisi de değil."

"Hımm..."

Dante de onunla birlikte ilerlemiş, sonraki stantta yanında durmuştu. Tess onu ilk gördüğünde ortama hiç uygun görünmediğini fark etmişti ama onu konuşurken dinleyip yakından görünce, her ne kadar Matrix filmlerinden fırlamışa benzese de bariz bir entelektüel seviyeye sahip olduğunu anlamıştı. Kuşandığı deri ceket ve kaslarının altında yayılan dünyevi bilgelik, onu heyecanlandırıyordu. Muhtemelen gereğinden fazlaca heyecanlandırıyordu.

"Ne peki? Müzenin müdürü müsün?"

Dante yavaşça başını hayır anlamında salladı.

"Serginin güvenlik ekibinden misin?" diye tahmin yürütmeye devam etti.

Güvenlikten olması gayri resmi kıyafetini ve etrafına yaydığı lazer misali yoğunluğu açıklardı. Belki de müzelerin eserlerini halka açtığı sergilerde tutulan profesyonel birimlerden birinde çalışıyordu.

Dante, "Burada görmek istediğim bir şey vardı," diye cevap verdi. Büyüleyici gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Tek gelme sebebim o."

Bunu söylerken ona bakma şekli, yani tam gözlerinin içine bakma şekli Tess'in kalbinin deli gibi çarpmasına sebep olmuştu. Bir adamın kendine kur yaptığını anlayacak kadar tecrübesi vardı fakat şu andaki başka bir şeydi.

Bu adam öyle bir bakıyordu ki sanki ona, zaten kendisine ait olduğunu söylüyordu. Kabadayıcı veya tehdit eder gibi değildi, sanki sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

Kocaman ellerinin vücudunda dolaştığını, çıplak kollarını ve omuzlarını okşadığını hayal etmek hiç de zor değildi. Sanki dolgun dudaklarını dudaklarına bastırdığını, dişlerini hafifçe boynuna geçirdiğini görebiliyordu.

Enfes.

Tess ona baktı. Dudakları hiç kıpırdamamış olsa da az önce adamın konuştuğunu duymuştu. Dante her ikisinin de umursamadığı çevrelerindeki kalabalıktan sıyrılıp ona daha da yaklaştı. Uzattığı elinin başparmağıyla usulca Tess'in yanağını okşadı. Dante ona doğru eğilip dudaklarını çenesine dokundururken, Tess hareket etmek istemediğini fark etti.

İçinde bir şeyler yanmaya başlamıştı. Hissettiği yanma bütün mantıklı düşüncelerini eritmeye yetiyordu.

Bu gece buraya senin için geldim.

Yanlış duymuş olmalıydı. Duyduğu kelimelerin imkânsızlığı bir tarafa, adam ağzını bile açmamıştı. Ancak Dante'nin sesini kafasının içinde duymuştu. Ses onu korkutacağı yerde aksine yatıştırmıştı. Mantığı tüm gücüyle onu imkânsız bir şey olduğuna inandırmaya çalışsa da o duyduğu sese inanıyordu.

Gözlerini kapa, Tess.

Göz kapakları kapandı. Dante'nin ağzını dudaklarında hissetti. Onu baş döndürücü bir şekilde usulca öpüyordu.

Tess çaresizce, bu kesinlikle olmuyor, diye düşündü. Bu adamın onu gerçekten öpmesine izin mi veriyordu? Hem de insanlarla dolu bir odanın ortasında?

Ama işte sıcak dudakları dudaklarının arasındaydı. Dudaklarını dudaklarından çekmeden önce, dişleriyle alt dudaklarını sertçe kavramıştı. O anda sürpriz öpüşmeleri bitti. Ama Tess devam etmesini istiyordu.

Tanrım, çok istiyordu.

Damarlarındaki kan öyle şiddetli akıyordu ki bir an gözlerini açamadı. Her hücresi imkânsız bir arzu ve ihtiyaçla titremeye başlamıştı. Tess bir an sallandı. Az önce yaşadığı şeyle şaşkına dönmüş, soluğu kesilmişti. Etrafında bir esinti hissetti

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Tess Ben'in sesiyle kendine gelerek gözlerini açtı. Ben elinde içkilerle karşısında duruyordu. "Burası mahşer günü gibi. Bardaki kuyruğu görmem gerek."

Tess şaşkındı. Etrafına bakarak Dante'yi aradı. Ama gitmişti. Arkasında en ufak bir iz dahi bırakmamıştı. Ne çevresinde ne de çevredeki kalabalığın içinde...

Ben ona sodasını uzattı. Tess bardağı bir dikişte bitirdi. Ben'in elindeki şampanyayı alıp içmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ahh, lanet olsun," dedi Ben, kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Sanırım bardakta çatlak varmış Tess. Dudağın kesilmiş."

Ben ona ufak beyaz bir peçete uzatırken elini dudaklarına götürdü. Parmağının ucuna kırmızı, yoğun bir kan bulaşmıştı.

"Tanrım çok üzgünüm dikkat etmem gerekirdi-"

"Ben iyiyim Ben gerçekten-" Söylediğinin doğru olup

ASİ MELEKLER

olmadığını kendisi de bilmiyordu. Ama iyi olup olmamasının Ben ile bir ilgisi olmadığından emindi. Dahası, bardakta dudağını kesecek bir çatlak olup olmadığı görmek için bakmasına gerek yoktu. Herhalde kendi kendini ısır-mıştı. Tam Dante'yle... Aslında yaşadığı garip olayı düşün-mek bile istemiyordu şu anda.

"Ben aslında ben biraz yorgun hissediyorum. Çıksak kızarmısın?"

Ben başını hayır anlamında salladı. "Hayır, hiç sorun değil. Sen nasıl istersen. Gidip paltolarımızı alalım."

"Teşekkürler."

Salondan çıkarlarken Tess başını çevirdi, gecenin ve başka bir dünyaya ait sevgilisinin gelişini uyuyarak bekleyen Endymion'a son bir kez baktı.

BÖLÜM 10

Lanet olsun müzeye giderken aklından ne geçiyordu acaba?

Dante müzenin dışındaki gölgelere doğru öfkeyle ilerliyordu. İlk hatası, Soylu kanunlarına göre artık kendine ait olan dişiye bakmak için buraya gelmek olmuştu. İkinci hata peki? Onu insan erkek arkadaşının kolunda, tıpkı karanlıkta parlayan bir mücevher gibi koyu kırmızı elbisesi içinde gördükten sonra, ona daha yakından bakmak isteyeceğini düşünmemek olmuştu.

Ona dokunmak.

Onu tatmak.

O andan itibaren işler kötü karar kategorisinden çıkmış felakete doğru yol almıştı. Arzusu hâlâ serbest kalmak istiyordu. Göz bebeklerinin uzamasıyla görüşü keskinleşmiş, dişiye duyduğu arzuyla incecik olmuşlardı. Nabzının atışlarını tüm vücudunda hissediyordu, köpek dişleri susuzluk hissiyle uzamıştı. Ama hiçbirisi, içeride Tess'in yanındayken neredeyse kontrolünü yitirecek olması kadar rahatsız etmiyordu.

Eğer erkek arkadaşı dönmemiş olsaydı, Tess'le işleri ne

kadar ileri götüreceğini hayal bile edemiyordu. Etraflarındaki kalabalığın fark edip etmemesinin hiçbir önemi yoktu. Erkek bardan kendilerine doğru gelmeye başladığında, Dante bir an olabilecek en ilkel düşüncelere kapıldığını hissetti. Tess'e duyduğu arzuyla bir an adamı öldürmeyi düşünmüştü.

Tanrı aşkına.

Bu gece buraya hiç gelmemeliydi.

Ne ispat etmeye çalışıyordu ki? Dişiyi kendine bağlayan kan bağından daha güçlü olduğunu göstermek istiyordu.

İspat ettiği tek şey ne kadar cahil olduğuydu. Öfkeden titreyen bedeni, gece boyunca bu gerçeği kendisine hatırlatacaktı. İşleri tam bir kördüğüm haline getirmişti ve bu durum hafta boyu öfkeden köpürmesine yetecekti.

Ama yine de Tess onu öylece bıraktığında hissettiği duygulardan pişmanlık duyamıyordu. Tess'in dudaklarından ayrılırken dişlerini batırdığında tattığı kanının tadı hâlâ dilinin üzerindeydi. Bu tadın yanında çektiği diğer işkenceler çocuk oyunu gibi kalmıştı.

Şu anda hissettiği şey temel beslenme ve cinsellik ihtiyaçlarının çok ötesindeydi. Son beslenmesinden bu yana sadece on altı saat geçmişti ama sanki on altı gündür beslenmemiş gibi Tess'e susamış hissediyordu. Kısa bir süre önce iki kadınla birlikte olmuştu fakat şu anda tek arzu ettiği şey, Tess'in en derin noktalarına kadar girmektir.

Kafasını hemen toplaması gerekiyordu. Bu gece yapması gereken bir görevi olduğunu hâlâ unutmamıştı. Libidosunun öfkeli çağrılarından ziyade, odaklanması gereken şeyler olduğunu biliyordu.

Elini siyah deri ceketinin cebine sokarak cep telefonunu çıkardı ve karargâhın numarasını tuşladı.

Telefonu açan Gideon'a, "Chase devriye için gelmedi mi daha?" diye kükredi.

"Daha gelmedi. On buçukta gelecekti."

"Saat kaç?"

"Ee... dokuza çeyrek var. Sen neredesin bu arada?"

Dante kuru bir kahkaha attı. Vücudundaki her nokta Tess'e duyduğu arzuyla gergindi. "Asla olmayacağımı düşündüğüm bir yerdeyim dostum."

Harvard'la geçireceği ikinci devriye gecesinin başlama-sına da çok vardı demek. Dante normalde de pek sabırlı bir tip değildi ama şu anda yerinde duramıyordu.

"Benim için barınağı ara," dedi Gideon'a, "Harvard'a dersimizin bu gün erken başlayacağını söyle. Onu almaya gidiyorum."

Taksiden indikten sonra Ben Tess'e dairesine kadar eşlik etmekte ısrar etti. Ben'in kamyoneti apartmanın önündeydi. Tess kaldırımında, hızlı bir iyi geceler vedalaşmasından sonra hemen ayrılmayı ümit ederken Ben, mükemmel beyefendiyi oynayıp onu ikinci kattaki dairesine kadar geçirmeye kararlı gözüküyordu. İkisi ağır ağır eski ahşap merdivenlerden çıkarken Tess, Ben'in ayak seslerinin yankılanmasını arkasından duyuyordu. 2-F numaralı dairenin önünde durdular. Tess çantasını açarak anahtarı aramaya başladı.

Ben Tess'in arkasından usulca, "Söyledim mi bilmiyorum ama bu gece gerçekten çok güzel gözüküyorsun Tess," dedi.

Tess gözlerini kapadı. Onunla sergiye gittiği için kendini suçlu hissediyordu. Özellikle de orada tanıştığı adamlar arasında geçenler aklına geldikçe...

Dante, diye düşündü. Adamın ismi zihninden siyah yumuşacık bir kadife gibi geçiyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve anahtarı kilide soktu. "Ve bu gece beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim Ben. Biletleri ayarlaman çok düşünceli bir davranıştı."

Dairenin kapısı açılırken Tess, Ben'in parmaklarının usulca saçlarında dolaşmaya başladığını hissetti. "Tess- "

Tess'in amacı ona iyi geceler dileyip bu gecenin, bir çift olarak gittikleri son davet olduğunu söylemekti. Ancak arkasını döner dönmez, Ben ateşli bir öpücükle dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmıştı.

Tess o kadar şaşırmış ve kendini o kadar ani çekmişti ki tepkisini ayarlayamadı. Adamın gözlerindeki incinmiş bakışı fark etmişti. Başını sallayıp elini kaldırarak dudaklarına götürürken karşısındaki adamın gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordu.

"Ben özür dilerim, ben... yapamam..."

Ben derin bir nefes alarak parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi. "Hayır boş ver. Benim hatam."

"Ben yalnızca..." Tess doğru kelimeleri arıyordu. "Buna devam edemeyiz, biliyorsun değil mi? Arkadaş kalmak istiyorum ama böyle- "

"Boş ver dedim Tess." Sesi sertti. "Bana nasıl hissettiğini söylemiştin zaten. Sanırım ben biraz yavaş anlıyorum."

"Hayır, benim hatam Ben. Seninle bu gece çıkmama- lıydım. Sana yanlış bir mesaj- "

Ben gergin bir şekilde gülümseyerek sözünü kesti. "Mesaj falan aldığım yok. Neyse gitmem gerekiyor. Bilirsin işte yapılacak işler, gidilecek yerler..."

Arkasını dönerek merdivenlere doğru ilerlemeye başla-

dı. Tess olayların aldığı halden dolayı kendini berbat hissederek arkasından gitti. "Ben, lütfen böyle gitme. Biraz içeri gel, konuşalım."

Ben cevap bile vermedi. Sadece ona uzun bir süre baktıktan sonra, arkasını döndü ve merdivenlerden indi. Birkaç saniye sonra apartmanın kapısının çarptığını duydu. Tess dairesine girerek kapıyı kilitledi. Sonra pencereye doğru giderek Ben'in kamyonetine atlayıp hızla uzaklaşmasını izledi.

Dante güneş gözlüklerinin arkasından, diskonun dönerrek yanıp sönen ışıklarının altında dans eden insan kalabalığına baktı. Chase'i barınaktan birkaç saat önce almıştı ve bu süre içinde yalnızca bir tane Issız görmüşlerdi. O da evsizlerin arasında beslenecek birini arayan ince yapılı bir vampirdi. Dante Harvard'a titanyum mucizesine dair hızlı bir ders vermiş, kurşun Issız'ın bozulmuş kan dolaşımına girdiği anda, adi yarattığı nasıl hemen toza çevirdiğini göstermişti.

Ama ne yazık ki Dante hâlâ daha yakın ve daha sert bir dövüş arzusuyla yanıyordu. O geceki devriyeleri bitmeden kana ve toza bulanmak, yeni çürükler kazanmak istiyordu. Bu gece işleri batırıp arap saçına çevirmişti, belki de iyice bir ayar çekilmeye ihtiyacı vardı.

Diğer taraftan Harvard, güzel bir banyo için her şeyi yapmaya hazır gözüküyordu. Dante, belki de soğuk ve sağlam bir duşa ihtiyacı var diye düşündü, çünkü barınak vampirinin uzun sarı saçlı bir dişiye nasıl baktığını fark etmişti. Dişi sarı ipek saçlarını omzuna her savurduğunda, kaskatı kesiliyordu. Harvard güzel kadını aç gözlerle izliyor, en ufak hareketini bile takip ediyor ve her an onun üzerine atılmaya hazır gibi duruyordu.

Genç kadın galiba vampirin bakışlarını fark etmişti; insanoğlunun sinir sistemi, başka dünyalara ait yaratıklar tarafından izlenmeye içgüdüsel olarak tepki verme eğilimindeydi. Sarışın kadın uzun saçlarından bir tutamı parmağında kıvrarak omzunun üzerinden, Harvard'a kara gözleriyle davetkâr bakışlar atmaya başlamıştı.

"Şanslısın Harvard. Görünüşe göre o da seni kesiyor." Chase kaşlarını çatı. Arkadaşlarından ayrılarak dikkat çekmek için önlerinden geçen sarışını görmezden geldi.

"İstediğim dişi değil o."

Dante, "İstiyormuş gibi görünüyordun," diyerek güldü. "Ne o, yoksa siz barınak vampirleri ateşli ve istekli kızlara karşı duyarsız mısınız?"

"Türümün bazı örneklerinin aksine, ben iflah olmaz bir hayvan gibi hissettiğim her dürtünün peşinden gitmeyi alçaltıcı buluyorum. Bir iç disiplin seviyesini korumaya çalışıyorum."

Dante huzursuz biçimde ajanın söylediği şeylerin doğru olduğunu kabul etti. "Birkaç saat önce hangi cehennemdeydin aşk doktoru?"

"Pardon?" Chase şaşırılmış halde ona bakıyordu.

"Boş ver."

Dante mekânın diğer ucuna baktı. İnsanların arasında ufak bir grup barınak vampiri vardı. Bunlar genç sivil vampirlerdi ve ilgileri, 'beni becer' sinyalleri gönderen dişilerden çok gürültücü kalabalığın ortasında dolaşan satıcı kılıklı bir adamın üzerindeydi. Adam vampir de değildi.

Dante Chase'e, "Şu köşede bir haltlar dönüyor," dedi. "Sanırım parti hediyeleri dağıtmaya başladı. Hadi gidip şunları- "

Dante daha cümlesini tamamlayamadan ne gördüğünü anlamıştı. Ama bir anda ortalık savaş alanına döndü.

Vampirlerden bir tanesi, içinde bir şey tuttuğu elini yüzüne doğru götürdü ve hızlıca içine doğru çekti. Başını omuzlarından geriye doğru atarak ciğerlerinden gelen derin bir sesle kükredi.

Chase, "Kızıl!" diye hırladı ama Dante de o kadarını anlamıştı zaten.

Genç barınak vampiri kafasını indirip yine kükrediğinde, bu kez uzamış dişleri ve alev alev yanan amber renkli gözleri görünüyordu. İnsanlar bağırmaya başladı. Ufak grup kaosla dağıldı ama dişilerden biri kaçabilecek kadar hızlı değildi. Vampir uzanarak üzerine atıldı ve yere yatırdığı dişinin üzerine geçti. Genç vampir ani bir susuzluğa kapılmıştı. Keskin dişleri avını yakalamanın heyecanıyla daha da uzuyordu.

İki yüz kadar kişi, çok kanlı, şiddetli - ve kamuya açık - bir vampir beslenmesine şahit olmak üzereydi.

Dante ve Chase kalabalık dans pistini insanların göremeyeceği bir hızla geçtiler. Kulübün köşesindeki karmasına ulaştıklarında, Dante elinde etrafa dökülmüş Kızıl şişesini tutan adama bir an baktı. Dehşetten ağzı açık kalan adam, fırlayarak kulübün arka kapısından kaçtı.

Lanet olsun.

Dante bu herifi tanıyordu.

İsmi bilmiyordu ama adamın yüzünü tanımıştı. Onu daha birkaç saat önce sanat müzesinde görmüştü... Tess'le.

Kızıl satıcısı Tess'in erkek arkadaşıydı.

BÖLÜM 11

Chase'e, "Peşinden git!" diye bağırdı.

Dante'nin asıl istediği, kaçan adamın üzerine atılıp adi herif daha ayağını dışarıdaki kaldırıma basamadan parçalara ayırmak olsa da kulüpte halletmesi gereken daha büyük bir problem vardı. Dante, hâlâ çılgınlık atan avının üzerine kapaklanmış barınak vampirinin sırtına atlayarak kızıdan ayırdı. Genç vampiri savurarak en yakın duvara fırlattı ve tekrar üzerine atılmak için eğilerek pozisyon aldı.

Dehşet içinde olan dişiye, "Çık buradan!" diye bağırdı. Kız şoktaydı ve hareket edemiyordu. Her şey insan aklının idrak edemeyeceği bir hızla olmuştu. Dante sözlerinin kızın kulağına anlamsız homurtular olarak geldiğini biliyordu. "Lanet olsun! Çık git, hemen!"

Dante kızın emirlerine uyup uymadığını görmek için beklemedi.

Kızıl'ın etkisindeki genç vampir hırlayarak yerden kalktı. Elleri birer pençeye dönüşmüştü. Ağzı açıktı ve uzun dişlerinden damlayan pembe bir köpük dudaklarının kenarından akıyordu. Göz bebekleri incecik olmuş ve uzamıştı. Göz bebeklerini sapsarı bir alev çevrelemişti. Vam-

pir hangisini daha çok istediğine karar veremiyormuş gibi başını sallayıp durdu; açık büfe insanlar mı yoksa yemeğini bölen vampirden bir parça mı?

Sonunda en yakındaki insana doğru sıçradı.

Dante de rüzgâr gibi onun üzerine atıldı.

Kulübün arka koridoruna alt alta üst üste yuvarlandılar ve kapıya sertçe çarparak arkadaki sokağa çıktılar. Dışarıda kimse yoktu, ne Chase ne de Tess'in torbacı sevgilisi... hiç kimse. Yalnızca karanlık, ıslak kaldırım ve içinde bir haftalık çöp olan büyük bir çöp kutusu vardı.

Kızılın etkisindeki vampir garip hareketlerle saldırmaya ve ısırmaya çalışırken Dante, kulübün arka kapısına zihinsel bir emir göndererek çarpıp kapanmasını ve kilitlenmesini sağladı. Böylece kavgayı seyretmeye çalışan meraklıları devre dışı bıraktı.

Genç barınak vampiri çıldırmış gibi dövüşüyor, sıçırıyor, tekme atıyor ve oradan oraya savruluyordu. Damarlardan bir şişe saf adrenalin iğnesi yemiş gibi dövüşüyordu. Dante kolunun üzerinde bir yanma hissettiğinde, öfkeyle çocuğun ön dişlerinin derisine sapladığını fark etti.

Dante içinde bulunduğu durum karşısında göstermeye çalıştığı son sabır kırıntılarını da kaybettiğini hissetti. Koluna asılmış genç vampiri ensesinden kavrayarak üzerinden fırlattı. Yeniyetme vampir büyük çöp kutusunun çelik köşesine çarptı, kolları ve bacakları ayırık halde kaldırıma yığıldı.

Dante ona doğru ilerledi. Amber renkli gözleri öfkeyle parlıyordu. Kendi dişlerinin de kavgaya karşı fiziksel bir tepki olarak uzadığını biliyordu.

"Ayağa kalk," dedi genç vampire, "seni tutup kaldırımdan ayağa kalk pislik!"

Genç vampir kendine gelmeye çalışırken hırıliyordu. Ayağa kalktı ve kot pantolonunun cebinden bir bıçak çıkardı. Silah olarak acınası bir şeydi. Sahte fildişi kabzası olan küt bir bıçaktı. Babasının alet kutusundan aşırıldığı bir parçaymış gibi duruyordu.

Dante, "Güzel, elindekiyle ne halt etmeyi düşünüyorsun peki?" diye sorarken soğukkanlı bir tavırla *malebranche* bıçağını kınından çekti. Karanlıkta bile titanyum uçlu parlak çelik sıvı gümüş gibi parlıyordu.

Genç barınak vampiri özel yapım hançeri süzdükten sonra, hırlayarak bıçağını dikkatsizce Dante'ye salladı.

"Aptallık etme çocuk. Şu anda şeyinin cesaretle dikilmesi sadece aldığın uyuşturucudan kaynaklanıyor. Bıçağı bırak, ifadeni alayım ve sana nasıl yardım edebileceğimizi bulalım."

Çocuk Dante'nin dediklerini duyuyor olsa da sanki yabancı bir dili dinliyor gibiydi. Hiçbir şey anlamıyordu. Vampirin parlak sarı gözleri tamamen sabit ve tepkisizdi. Dişlerini meydana çıkaracak kadar açılmış ağzından hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Yoğun pembe bir tükürük ağzının kenarında birikmişti. Kuduz gibi, tamamen aklını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Tekrar hırladı ve elindeki bıçakla Dante'nin üzerine atıldı. Bıçağın ucu ona doğru gelirken Dante onu çevirmek için kendi bıçağını savurdu ve titanyum uçlu çelik bıçakla genç vampirin elinin üst kısmını kesti.

Barınak vampiri acıyla hırladı ancak sesi uzayıp giden, ağlak bir cızırtı gibiydi.

Dante, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Issızları avladığı onca seneden sonra artık bu sesi çok iyi tanıyordu.

Kızıl bağımlısı kurtarılamayacak bir noktaya geçmişti.

İlaç bu vampiri Issıza dönüştürecek kadar susuzluk vermişti. Bu geri dönüşü olmayan değişimin delili, Dante'nin bıçağının kestiği etin üzerindeki asit yanığıydı.

Metal alaşım hızlı etki gösteriyordu; vampirin eli şimdiden çürüyüp çözülmeye başlamıştı. Issızın kolunda ilerlemeye başlayan kırmızı izler, zehrin kan dolaşımına girdiğini gösteriyordu. Birkaç dakika içinde, vampirden geriye yalnızca pörsümüş et ve kemikler kalacaktı. Berbat bir ölüm şekliydi.

Dante gözlerinde vahşi bir bakışla önünde yatan Issıza, "Üzgünüm evlat," dedi.

Bir merhamet hissiyle elindeki bıçağı çevirerek karşıdaki vampirin boğazını ani bir darbeye kesti.

"Tanrı aşkına! Hayır! Dur!" Chase'in sesi koşarken asfaltta yankılanan ayak seslerini bastırmıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Issızın cansız vücudu yere düştüğü anda Dante'nin yanına ulaşmıştı. Çürüme çok hızlı ve korkunçtu. Chase çürümeyi izlerken dehşetle geri çekilmişti.

"O bir-" Dante ajanın sesinin sanki boğuluyormuş gibi kalınlaştığını fark etmişti.

"Seni adi herif! Az önce öldürdüğün bir barınak siviliydi. Lanet olası bir çocuktan daha-"

Dante bıçağını temizleyip kınına soktukten sonra kalçasına yerleştirdi ve sakın bir sesle, "Hayır," dedi, "benim öldürdüğüm şey Issızdı. Artık masum sivil bir çocuk değildi. Kızıl onu dönüştürmüştü Chase. Kendin bak."

Sokakta Issızdan geriye yalnızca bir toz yığını kalmıştı. İnce tozlar esen hafif rüzgârla kaldırıma savruluyordu. Chase eğilerek sahibinden geriye kalanlar arasında duran küt bıçağı yerden aldı.

Dante delice sıradakinin o olmasını umarak, "Satıcı nerede?" diye sordu.

Chase başını salladı. "Benden kurtuldu. Buradan bir iki sokak aşağıda izini kaybettim. Onu yakaladığımı sandım ama bir restorana doğru koşuyordu en son ve ben... onu kaybettim."

"Tamam, boş ver." Dante'nin adamı bulmaktan yana endişesi yoktu. Tess'i izlemesi yeterliydi, er ya da geç erkek arkadaşı ortaya çıkardı. Bu adamı haklamak için sabırsızlandığını kabul etmeliydi.

Barınak ajanı Dante'nin elindeki bıçaklara bakarak küfretti. "Öldürdüğün o çocuk... o Issız..." diye düzeltti, "Benim topluluğumdandı. Lanet olsun, iyi bir aileden gelen iyi bir çocuktu. Lanet olsun! Oğullarına neler olduğunu onlara nasıl açıklayacağım?"

Dante ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çocuğu öldürdüğü için özür dileyemezdi. Bu bir savaştı. Soylu bir vampir Issızla dönüştüğünde - ister Kızıl kullanarak olsun, ister bütün Soyluların içinde var olan zayıflığa yenik düşerek olsun - geri dönüş olmazdı. İyileşme umudu yoktu. İkinci şans yoktu. Dante, Harvard'ın bu görevde ne kadar süre birlikte çalışacağını bilmiyordu ama en azından, bunları mümkün olduğunca çabuk kabul etmesi gerekiyordu.

Dante asık suratlı ajanın omzuna vurarak, "Hadi, buradaki işimiz bitti. Herkesi kurtarman mümkün değil," dedi.

Ben Sullivan, Boston şehir ışıkları dikiz aynasında uzak bir parıltı halini alana kadar ayağını gazdan çekmedi. Bir numaralı otobana saparak Revere'e döndü, aracı nehir kıyısındaki geniş yollardan birinde ilerliyordu. Direksi-

yonun üzerindeki elleri titremekteydi. Avuç içleri terden sırlıklam olmuştu. Kalbi göğüs kafesini delemek gibi atıyordu. Soluk alış verişini bir türlü düzeltememişti.

Lanet olsun.

Kulüpte *olanlar* ne halttı öyle?

Aşırı doz falandı herhalde, öyle olmalıydı. Kızıl'ı içine çektiği anda nöbete giren çocuk düzenli bir müşteriydi. Ben son birkaç hafta içinde ona en az beş-altı kez satış yapmıştı. Orta şiddetli bir uyarıcı olan ilacı aylardır üretiyor ve dağıtıyordu - yazdan beri - ama bildiği kadarıyla, şu ana kadar böyle bir şey hiç olmamıştı.

Lanet olası bir aşırı doz vakası olmalıydı

Ben kamyonetini eski bir ambarın arkasındaki yola çekti. Farları söndürerek, motor çalışır halde oturmaya başladı.

Kulüpten kaçtığı anda, birisi peşine takılmış ve onu takip etmişti. Kulüpte de bir ara karşılaştığı ve belli ki onu satış yaparken gören iri yarı iki adamdan biriydi. Sivil polis olabilirlerdi, hatta özel narkotik biriminden olabilirlerdi ama hem güneş gözlüklü siyah saçlı olan adam hem de kendinin peşine düşen aynı oranda huzursuz edici arkadaşı, önce vurup sonra soran tiplere benziyorlardı.

Elbette Ben'in bekleyip nasıl insanlar olduklarını öğrenmeye niyeti yoktu. Kulüpten hızla çıkmış, takipçisine izini kaybettirene kadar çevre sokaklarda zikzaklar çizmiş, adamı nihayet ektiğinde ise geri dönerek Dodge'u ile sıvışmıştı.

Kulüpte *olanlar* hâlâ zihninde karmakarışık dönüp duruyordu. Olanlara inanamıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Çocuk Kızıl'dan bayağı büyük bir firt çekmişti. İlaç sistemine girdiğinde, vücudunda meydana gelen spazmlar

ilk bela işaretleriydi. Bir saniye sonra deli gibi kükremeye başlamıştı. Elbette etrafındaki insanlar da bunlara çığlıklarla eşlik etmişti.

Her şey bir keşmekeşe dönüşmüştü.

Sonraki bir iki dakika içinde yaşananlar, Ben'in zihninde anlık görüntüler şeklinde yanıp sönüyordu. Bazı görüntüler net, bazıları ise panik nedeniyle belirsizdi. Ama emin olduğu bir şey vardı...

Çocuğun lanet olası dişleri uzamıştı.

Sivri uçlu uzun dişleri saklamak gücü. Gerçi çocuk, ağzını sonuna kadar açıp insanın kanını donduran şekilde ulurken veya yanındaki kızı kaparken dişlerini saklamaya falan çalışmıyordu.

Kızın boğazını dişleriyle koparmak ister gibiydi.

Ve gözleri. Tanrı aşkına açık amber rengine dönüşüp parlamaya başlamışlardı. Gözleri sanki kafatasının içinde alev varmış gibi kıvılcım saçıyordu. Çocuk sanki dünya dışı bir yaratığa dönmüştü.

Ben ne gördüğünü biliyordu ama hiçbir anlamı yoktu. Ne bu dünyada, ne bildiği bir bilim dalında, ne de yaşadığı gerçeklikte gördüklerinin bir anlamı yoktu.

Açıkçası bildiği mantıklı ve doğru olan her şey, şahit olduklarının imkânsız olmasını gerektiriyordu.

Ancak şu anda iliklerine kadar hissettiği korkunun ya da ürettiği zararsız minik ilacın böyle yoldan çıkmasının verdiği dehşetin de mantıkla açıklanır tarafı yoktu. Bir aşırı doz olayı yeterince kötüydü fakat bir de toplum içinde olması ve kendi de mekândayken olması, olana bitene iyice tuz biber ekiyordu. Kolaylıkla teşhis edilebilirdi. Ama kızılın o çocuk üzerinde yarattığı inanılmaz etki, çocuğu bir canavara dönüştürmesi kesinlikle inanılmazdı.

Ben anahtarı çevirerek kontağı kapadı. Kamyonetin motoru susarken felç geçirmiş gibi hissiz bir biçimde oturmaya devam etti. İlacının formülünü kontrol etmesi gerekiyordu. Belki son karışımında bir sorun vardı, belki farkında olmadan kazara bir şeyleri değiştirmişti. Belki de çocuk bir çeşit alerjik reaksiyon vermişti.

Tabii. Zaten alerjik reaksiyonlar, gayet normal görünüşlü yirmi yaşında çocukları her zaman kana susamış vampirlere çevirirdi.

Ben, "Tanrı aşkına," diye hırlayarak kamyonetten indi ve gergin adımlarla çakıl yolda koşturmaya başladı.

Eski binaya vardı ve kapıdaki büyük asma kilide anahtarı soktu. Kilit metalik bir sesle döndükten sonra kapı menteşe gıcırtilarıyla açıldı ve özel laboratuvarına girdi. Dışarıdan berbat görünüyordu fakat köhne binayı ve önceden kâğıt fabrikası olarak kullanıldığını anımsatan birkaç makineyi saymazsanız, mekân oldukça sevimliydi. Tüm bunlar kim olduğunu bilmediği zengin patronu tarafından sağlanmıştı. Adam, Ben'in sahip olduğu kimya yeteneğini Kızıl diye bilinen kırmızı toza odaklamasını istemişti.

Ben'in ofisi, çelik halatlarla 3.5 metre yüksekliğe kurulmuş geniş bir odanın arkasındaydı. Ofisin içindeki paslanmaz masanın üzerinde, geniş damacanalar, minik ocaklar, bir havan ve tokmağı, hassas bir dijital tartı vardı. İçinde çeşitli bileşenlerin olduğu metal kutularla dolu, bölmeli bir duvar bulunuyordu. Kutular serotonin arttırıcılar, kas gevşeticiler ve diğer bir sürü uyarıcıyla doluydu. Bunları bulmak, uzun süre sektörde çalışmış ve kendine iyilik borcu olan bir sürü bağlantı sahibi eski bir kimyacı için hiç de zor değildi.

Uyuşturucu satıcısı olarak başlamamıştı kariyerine. As-

linda kimya mühendisi ve araştırma müdürü olarak çalıştığı kozmetik firmasındaki işine son verildiğinde, yasa dışı bir işte çalışmak aklında dahi yoktu. Fakat firmanın test laboratuvarlarında yıllarca şahit olduğu hayvan işkencesine şiddetle karşı çıkması - ki kovulmasının gerçek sebebi de buydu - Ben'in iş bulmak konusunda elini kolunu bağlıyordu.

Terk edilmiş ve kötü muamele görmüş hayvanları toplamaya başladı. Yasal kanalların etkili olamayacak kadar karmaşık olduğunu fark ettikçe onları çalmaya başladı. O noktadan sonra, diğer şaibeli faaliyetlere ve uyuşturucu üretmeye geçiş, kolay ve nispeten daha az riskli olmuştu. Sonuçta gönüllü olan yetişkinlere, keyif verici ilaç tedarik etmek suç muydu? Ben'in kurtarma operasyonları için fona ihtiyacı vardı. Üstelik eğlence meraklısı gençler için değerli bir yeteneğe sahipti. Zaten başka birinden ya da başka bir yerden bulacaklardı istediklerini; o halde neden bu kişi o olmayacaktı ki?

Maalesef Tess olayları onun bakış açısından görmeyi başaramamıştı. Yaptığı şeyi öğrendiği anda ondan ayrılmıştı. Ben üretim ve dağıtımına son vereceğine yeminler etmiş - sadece onun için - gerçekten de son vermişti. Tabii şu anda patronu olan adamın aracısı, geçen yaz elinde büyük miktarda nakit parayla kapısını çalana kadar...

İlk zamanlarda Ben adamın özellikle Kızıl'ın üzerinde durmasını anlamamıştı. Yani adam Exctasy veya GHB üretimi ve dağıtımını üzerinde dursaydı anlardı ama Kızıl - Ben'in kendi tarifi - ürettiği en hafif ilaçlardan biriydi. Ben özellikle kendi üzerinde de yaptığı denemelerde, ilacın kafeinli bir enerji içeceğinden yalnızca birazcık fazla enerji

verdiğini görmüştü. İştah artışı ve kısıtlanma duygusunun azalması gibi ufak etkileri de vardı.

Kızıl çok hızlı etki yapan ama etkisini aynı hızla kaybeden bir ilaçtı. Yaklaşık bir saat sonra etkisi yok oluyordu. Hatta Ben'e göre ilaç o kadar zararsız ve masumdu ki yapım ve üretim karşılığında aldığı yüklü ödemelere anlam veremiyordu.

Bu gece olanlardan sonra, ödemelerin birden - ve haklı olarak - kesileceğini tahmin edebiliyordu.

Patronuyla görüşüp gece kulüpte şahit olduğu korkunç olayı ona aktarmalıydı. Adamın ilacın sebep olduğu sorunu bilmesi gerekiyordu. Elbette Kızıl'ın hemen piyasadan çekilmesini isteyecekti.

BÖLÜM 12

Dante, karargâh binasının caddeyi gören katlarındaki şık yemek odasından gelen sohbet seslerine doğru ilerledi. O ve Chase gece kulübündeki olayları kontrol altına alıp başka problem var mı diye çevreyi kolaçan ettikten sonra, henüz konağa gelmişlerdi. Chase şu anda alt kattaki teknik laboratuvarından barınak bilgisayarına bağlanmış, gecenin raporunu yazıyordu.

Dante'nin de kendi raporunu vermesi gerekiyordu. Ama vereceği rapor karşısında, Savaşçıların ürkütücü liderinden aferin almayacağından emindi.

Lucan'ı mum ışığıyla aydınlatılmış odadaki şık masanın başında otururken gördü. Savaşçı sanki daha yeni devriyeden dönmüş gibi dövüş kıyafetleri içindeydi. Siyah deri ceketinin altından bir dizi silah görünüyor, etkileyici İlk Nesil vampire normalde çevreye yaydığından daha tehlikeli ve otoriter bir hava kazandırıyor.

Soy Eşi bu sert görünümünden pek etkilenmiş benzemiyordu. Gabrielle Lucan'ın kucığına oturmuş, başını sevgiyle savaşçının omzuna yaslamıştı ve masanın karşısında oturan Gideon ve eşi Savannah ile konuşuyordu. Anlattı-

ğı şey her neyse, güzel Soy Eşi karargâha gelmeden önce espri anlayışı sifira yakın olan Lucan dahil hepsini güldürüyordu. Savaşçı tıpkı bir kedi yavrusunu okşar gibi, şefkatle Soy Eşinin zencefil tonlarındaki saçlarını okşuyordu. İkisinin kan bağıyla birleşip eş oldukları birkaç aydır bu alışıldık bir tablo haline gelmişti.

Lucan bu kadına cidden bağlıydı ve bunu belli etmek konusunda bir kaygısı yoktu.

Yemek odasındaki diğer çift olan Gideon ve Savannah da birbirlerine duydukları aşkla bulutların üzerinde gibi gözüküyorlardı. Bu beraber oldukları otuz küsur yıldır Dante'nin pek sorgulamadığı ama şu ana kadar da gerçekten pek fark etmediği bir şeydi. Masada beraber oturan Gideon ve eşi el ele tutuşmuşlardı. Savaşçı, eşinin uzun ince parmaklarının krem kahve tenini okşuyordu. Savannah'ın koyu kahve gözleri erkeğine bakarken yumuşuyor, o anda başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğini ifade eden bir mutlulukla doluyordu.

Birine kan bağıyla bağlı olmak acaba nasıl bir şey, diye merak etti Dante.

Kendini çok uzun yıllardır mahrum bıraktığı şey bu muydu?

Bu hislere birdenbire, ortada hiçbir şey yokken kapılmıştı. Gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu, durup böyle bir manzarayı fark etmeyeli çok uzun zaman geçmişti. Anne ve babası birbirlerine çok güçlü bir bağla bağlıydılar. Onlar Dante için dokunulmaz ve ulaşılmaz bir örnek teşkil ediyorlardı. Onları gibi bir şeyi yaşamayı hayal bile edemezdi. Daha doğrusu hayal etmeye cesaret edemezdi. Ölüm gelip bir anda her şeyi yerle bir edecekken neden böyle bir şey hayal etsindi ki? Ölüm anne ve

babasını ayırmıştı. Öyle bir acı yaşamak ya da karşısındaki ne yaşatmak istemiyordu.

Dante yemek odasındaki iki çifte baktı. Aralarındaki yoğun yakınlık duygusuyla, sergiledikleri rahat aile tavrıyla şaşkına dönmüştü. Yayıkları enerji o kadar kuvvetliydi ki arkasını dönüp gitmek ve gördüklerini unutmak için güçlü bir arzu duymuştu. Bu gece olanların raporunu boş verecekti. Diğer savaşçılar devriyeden dönene kadar bekleyebilirdi.

“İçeri mi geleceksin, yoksa bütün gece orada dikilip durmayı mı planlıyorsun?”

Lanet olsun.

Fark edilmeden sıvışıp gitme planları suya düşmüştü. Soyluların en güçlülerinden olan Lucan, muhtemelen Dante'nin konaktaki varlığını alt kattaki karargâh asansöründen indiği anda hissetmişti.

Dante istemeyerek de olsa içeri girerken Lucan, “Neler oluyor?” diye sordu “Dışarıda bir sorun mu var?”

“Maalesef haberler pek iyi değil.” Dante ellerini ceplerine sokarak bir omzunu yemek odasının duvarına yasladı.

“Bu gece Harvard ve ben, kötü sonla biten bir Kızıl alışverişini ön sıralardan izledik. Yerel barınaktan bir çocuk, görünüşe göre kaldırabileceğinden fazlasını almaya kalktı. Şehir merkezinde bir gece kulübünde susuzluğa kapıldı, bir dişiye saldırdı ve birkaç yüz kadar insanın önünde neredeyse boğazını koparmaya çalıştı.”

Çenesi kaskatı kesilen Lucan, “Tanrım!” diye hırladı. Gabrielle eşinin kucağından kalkarak Savaşçıya yürümesi için gereken özgürlüğü verdi. “Bana bu felakete engel olabildiğini söyle!”

Dante başını salladı. “Kadına zarar vermeden önce onu

üzerinden alabildim ama çocuk cidden kötü durumdaydı. Gözümün önünde birden dönüştü. Onu mekândan çıkarana kadar her şeyiyle bir Issıza dönüşmüştü. Kulübün arkasına çekerek işini bitirdim.”

İnce kaşları artık çatılmış olan Gabrielle, “Ne kadar korkunç,” dedi.

Gideon'un dişisi Dante'nin kolundaki artık kanı kurumuş olan yaraya baktı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Savannah. “Görünüşe göre senin kolunun da birkaç dikişe ihtiyacı var.”

Dante omuz silkti. Maruz kaldığı kadınsı kaygı yüzünden bir an garip hissetmişti. “Ben iyiyim. Ancak Harvard biraz sarsıldı. Onu torbacının peşinden gönderdim. Arka sokağa ben tam çocuğun işini bitirirken döndü. Issızın toza dönüştüğünü gördüğünde, bir an kendini kaybedeceğini düşündüm ama sinirlerine hâkim olmayı başardı.”

Lucan keyifsizce, “Peki ya torbacı?” diye sordu

“Kaçmayı başardı. Neyse ki yüzünü gördüm ve sanırım adamı nerede bulacağımı biliyorum.”

“Güzel. O zaman şu anki önceliğin bu.”

Lucan'ın emri sırasında dijital bir ses duyuldu. Ses masanın üzerinde Gideon'un yanında duran telefonda gelmişti. Vampir telefona uzanıp açarken, “Arayan Niko,” dedi.

“Evet dostum?”

Konuşma kısa ve netti. Gideon telefonu kapadıktan sonra, diğerlerine dönerek, “Karargâha gelmek üzere yola çıkıyor,” dedi. “Bu gece o da Issıza dönüşen bir Kızıl kullanıcısını haklamak zorunda kalmış. Tegan'la birkaç saat önce son konuştuklarında onda da üç tane varmış.”

Dante, “Lanet olsun,” diye homurdandı.

Savannah Gideon'a, "Dışarıda neler oluyor böyle be-beğim?" diye sordu. Onun yüzündeki kaygı, Gabriell'in gözlerinden de okunuyordu. "Bu ilacın vampirleri Issıza dönüştürmesi kazayla mı oluyor, yoksa işin içinde başka bir şeyler mi var?"

Gideon, "Henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi. Sesi ciddiye fakat dürüstçe konuşmuştu.

Ellerini göğsünde kavuşturan Lucan kararlı bir şekilde konuştu. "Ama bir an evvel öğrenmemiz gerek. Bir an önce derken geç bile kaldık. Bu ilacı dağıtan o adamı bulmamız gerek. Bu lanet şeyin nereden geldiğini bulup kaynağını kurutmamız gerek."

Gideon parmaklarını kısacık kesilmiş sarı saçlarının arasından geçirerek, "Berbat bir senaryo duymak ister misiniz?" diye sordu. "Diyelim ki dünya hâkimiyetini ele geçirmek isteyen deli bir vampir var. Kişisel Issız ordusunu oluşturmaya başlamış ancak operasyon merkezi, düşmanları tarafından havaya uçurulunca işi bozulmuş. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçıyor ama hâlâ hayatta. Ve bayağı öfkeli. Tabii tehlikeli bir deli olduğunu da unutmayalım."

Yemek odasının diğer tarafındaki Lucan öfkeyle küfretti. Hepsinin bildiği üzere, Gideon Lucan'ın soyundan biri hakkında konuşuyordu. Bir zamanlar kendisi de savaşçı olan ve uzun süre önce öldüğü düşünülen bir İlk Nesil vampirdi bahsedilen. Geçen yaz, birlik giderek artan Issız saldırılarıyla uğraştığında, Lucan'ın kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişlerdi.

Marek hayatta ve gayet iyi durumdaydı. Üstelik kendini şekillenmeye başlayan büyük bir Issız ayaklanmasının lideri tayin etmişti. Marek yeni oluşmaya başlayan ordusu-

nu ve operasyon merkezini ortadan kaldıran baskından sağ kurtulduğuna göre durum hâlâ devam ediyor olabilirdi.

"Erkek kardeşim birçok şey olabilir," dedi Lucan düşünceli bir tonla, "Ama sizi temin ederim aklı tamamen başında. Marek'in bir planı var. Nereye kaçtı bilmiyorum ancak planı üzerinde çalıştığından eminim. Amacı her neyse, onu tamamlamak için her şeyi yapacaktır."

"Yani yeni askerlere ihtiyacı var. Ve bir an evvel ihtiyacı var," dedi Gideon. "Sonuçta bir Soylunun Issıza dönüşmesi için çok uzun bir zamana ve oldukça kötü bir şansa sahip olması gerekiyor. Belki de Marek bu süreci hızlandıranın bir yolunu buldu-"

Dante sözünü keserek, "Kızıl da kullanıcılarına harika bir askere alınma belgesi sağlar," dedi.

Gideon ona üzgün bir ifadeyle baktı. "Eğer ilaç dünya pazarına çıkarsa Marek'in neler yapabileceğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Siviller arasında, Kızıl kullanarak Issıza dönüşme gibi bir salgın başlarsa kesinlikle kontrol altına alamayız. Tüm dünyada önüne geçemeyeceğimiz bir anarşi meydana gelir."

Gideon'un sözlerinin doğru olduğunu kabul etmek Dante'nin hiç hoşuna gitmese de kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu. Üstelik Tess'in erkek arkadaşının da işlerin içinde olduğunu düşünmek, dolayısıyla Tess'in de Soyluları tehdit eden Kızıl denen maddeyle ilişkili olması ihtimali, Dante'nin damarlarında akan kanın buz gibi olmasına yetiyordu.

Tess bu konuda gerçekten bir şey biliyor olabilir miydi? Bir şekilde o da işlerin içinde miydi? Belki de kliniğinden erkek arkadaşına mal tedariki sağlıyordu? Acaba Kızıl'ın neler yapabildiğinin farkında mıydılar? Daha kötüsü acaba

gerçeği öğrendiklerinde, yani vampirlerin binlerce yıldır insan oğlunun arasında yaşadığını öğrendiklerinde umursarlar mıydı? Belki de birkaç kan emicinin - ya da tüm bir ırkın - ölümü bir insan bakış açısına göre pek fena bir şey değildi.

Bu durum içinde Tess'in nasıl bir rol oynadığını öğrenmeliydi. Ama gerçeği öğrenene kadar, Tess'i vampirler arasında bir savaşta çapraz ateşin ortasında bırakmayacaktı. Ve savaşçı yönüne kulak verdiğinde, lanet erkek arkadaşına yaklaşmak için Tess'e yaklaşması fikrine karşı çıkamıyordu. Lanet herifi belki de öldürmeye yetecek kadar yaklaşması gerekiyordu.

Bu arada, birliğin Kızıl problemi iyice kontrolden çıkmadan önce bir çözüm yolu bulmasını umut ediyordu.

"Selam Ben." Tess gözlerini kapayarak elini alnına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Bak telefon etmek için geç bir saat olduğunu biliyorum. Ama bu gece olan şeyler için kendimi çok kötü hissettiğimi bilmeni istedim. Keşke kalsaydın ve açıklamama izin verseydin. Sen benim dostumsun Ben ve seni asla incitmek- "

Tess'in kulaklarında çınlayan keskin bir sinyal sesi Ben'in telesekreter kaydının bittiğini haber verdi. Telefonu kapayarak koltukta arkasına yaslandı.

Belki cümlesini tamamlayamaması daha iyiydi. Zaten geveleyip duruyordu. Gece yarısı ve altı saat sonra klinikteki nöbeti başlayacak olmasına rağmen, uyuyamayacak kadar gergindi. Uykusu tamamen kaçmıştı ve gece konusunda tedirgin hissediyordu. Üstelik Ben için de endişeleniyordu fakat sık sık kendine onun bir yetişkin olduğunu hatırlatıyordu.

Endişelenmemesi gerekirdi ama endişeleniyordu işte. Ben, Nora dışında Tess'in en yakın arkadaşıydı. Aslında ikisi onun tek arkadaşlarıydı. Başka kimsesi yoktu. Ancak yalnız bir yaşam sürmenin kendi seçimi olduğunu da kabul etmesi gerekirdi. Diğer insanlar gibi değildi. Kesinlikle diğer insanlar gibi değildi ve bu farkındalık, onu diğerlerinden hep ayrı kılıyordu. Onu hep yalnız bırakıyordu.

Tess ellerine baktı, elini dalgın bir şekilde başparmağıyla işaret parmağı arasındaki ufak doğum lekesinin üzerinde gezdirdi. Elleri geçimini sağladığı kadar, yaratıcı yönünün de dışı vurumunu sağlıyordu. Gençken, o zamanlar yaşadığı yer olan Illinois'de, uykusu kaçtığı zamanlar kalkıp heykel yontardı. Soğuk kilin parmak uçlarının arasında ısırırken verdiği hissi, bıçağının darbelerini, şekilsiz bir alçı ya da balçık kalıbının hayat bulmasını görmeyi çok seviyordu.

Bu gece koridordaki dolaptan bazı eski malzemelerini çıkarmıştı. Malzeme kabı ve yarı tamamlanmış parçaların olduğu mukavva bir kutu, şu anda önünde yerde duruyordu. Yaşadığı hayattan bir kaçış aradığında kim bilir kaç kez heykele sığınmıştı. Kili, bıçakları ve çuvaldızları onun sırdaşı, en yakın dostu olmuşlardı. Güvenebilecek kimsesi olmadığı zamanlarda bile onlara sığınmıştı.

Elleri Tess'e yaşam amacını vermişti ama aynı zamanda onun lanetiydiler, kimseye kendini tam anlamıyla tanımayaya izin verecek kadar güvenememesinin sebebiydiler.

Ne yaptığını kimse öğrenmemeliydi.

Derine itilmiş anıları onu zorlamaya başlamışlardı - öfkeli haykırışlar, gözyaşları, içki kokusu ve yüzüne vuran sıcak, kesik soluklar. Kendini sıkıca kavramış sert ellerden kurtarmaya çalışırken kol ve bacaklarının delice çırpınısla-

rı. Hayatı bir korku ve pişmanlık girdabına dönüşmeden önceki son dakikalarda üzerinde taşıdığı o ağırlık...

Tess tıpkı yeni bir hayat kurmak için dokuz sene önce kasabasından ayrıldığından bu yana yaptığı gibi, bütün o anıları zihninden uzaklaştırdı. Yeni bir hayat kurmak, normal olmak istemişti. Bir şekilde topluma uyum sağlamak istemişti. Bu gerçekte kim olduğunu inkâr etmek anlamına gelse de önemli değildi.

Nefes alıyor mu? Aman Tanrım, morarmaya başladı! Seni küçük sürtük ne yaptın ona?

Söylenen bu sözleri hatırlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Öfkeli suçlamalar o zaman olduğu kadar şu anda da canını yakıyordu. Yılın bu zamanları, hep anılarının canlanmasına neden olurdu. Yarın - daha doğrusu saat gece yarısını geçtiğinden bugün - her şeyin cehenneme dönüşünün yıl dönümüydü. Tess de hatırlamaktan pek hoşlanmıyordu ama, doğum günü olan bir günü unutmak kolay değildi. Yirmi altı yaşındaydı oysa korkudan donup kalmış, o on yedi yaşındaki kız gibi hissediyordu.

Sen bir katilsin, Teresa Dawn!

Koltuktan kalkarak pencereye doğru gitti, açarak başını mümkün olduğunca dışarı uzattı. Soğuk havayı her yerinde hissetmeye çalıştı. Çevreyolundan trafik sesi, aşağıdaki sokaktan durmak bilmeyen korna sesleri, uzaktan da bir siren sesi geliyordu. Soğuk Kasım rüzgârı camdan içeri dolmuş, perdeyi ve tülü havalandırmıştı.

Şu yaptığına bir bak! Yaptığın şeyi hemen düzelt seni lanet olası!

Tess camı daha fazla açarak dışarı biraz daha uzandı. Gece seslerinin, etrafında bir koza örüp geçmişinden gelen hayaletleri sessizleştirmesi için dua etti.

BÖLÜM 13

“Jonas Redmond kaybolmuş.”

Elise'in sesini duyan Chase bilgisayarının ekranını kapayıp kafasını kaldırmıştı. Birkaç saat önce Dante'yle devriyeye çıktığında aldığı bıçağı, belli etmeden yavaş yavaş masasındaki çekmecelerden birine koydu.

“Dün gece birkaç arkadaşıyla dışarı çıkmış ama onlarla geri dönmemiş.”

Elise Chase'in çalışma odasının kapısında durmuştu. Üzerinden son beş yıldır çıkarmadığı şekilsiz beyaz yas kıyafetine rağmen, çok güzel görünüyordu. Geniş yakalı tuniği ve uzun eteği ufak bedeninin üzerine dökülüyordu. Üzerindeki tek renk, kalçalarının üzerine gevşekçe bağlanmış dulluk göstergesi olan kırmızı kuşaktı.

Hiçbir zaman Chase'in tamamen müsait olduğundan emin olmadan ve davet edilmeden odaya girmezdi. Chase sandalyesinden kalktı, elini tutarak onu içeri davet etti.

“Lütfen içeri gel Elise.”

Elise kapının eşiğinden süzülüp karşıdaki duvara doğru ilerlerken gözlerini ondan alamıyordu.

“Arkadaşlarının dediğine göre, gece kulübündeyken bir çeşit uyuşturucu gibi bir şey almış ve ondan sonra çıldır-

miş.” Elise yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyordu. “Biri-
ne saldırmış. Arkadaşları da korkup kaçmışlar. Panik sıra-
sında da onu kaybetmişler. Ona ne olduğunu bilmiyorlar.
Gün boyu ondan bir haber de çıkmadı.”

Chase cevap vermedi. Elise bu konuda gerçeği bilmeyi
istemezdi. Chase de şahsen şahit olduğu, genç vampirin
acı dolu son anlarının çirkin detaylarını Elise’e anlatacak
kişi olmak istemiyordu.

“Biliyorsun, Jonas Camden’in en iyi arkadaşlarından
biridir.”

Chase, “Evet, biliyorum,” diye mırıldandı.

Elise’in pürüzsüz alnı kırıştı ve bakışlarını kaçırdı. Al-
yansıya oynamaya başlamıştı.

“Sence dışarıda bir yerlerde birbirlerini bulmuş olabi-
lirler mi? Belki Cam ve Jonas bir yerlerde beraber saklanı-
yorlar. Çok korkmuşlardır, belki güneşten saklanacak bir
korunağa ihtiyaçları vardır. Havanın kararmasına birkaç
saat kaldı. Belki bu gece iyi haberlerini alırız.”

Chase kendini masanın diğer tarafında bulana kadar,
hareket ettiğini fark etmemişti bile. Elise’den sadece birkaç
adım uzaktaydı. “Camden’i bulacağım. Sana söz verdim.
Sana yemin ederim Elise onu güvenle eve, senin yanına
getirmeden durmayacağım.”

Genç kadın başını hafifçe salladı. “Elinden geleni
yaptığını biliyorum. Fakat Cam’i bulmak için ne kadar
fedakârlıkta bulunduğunun da farkındayım. Birimdeki
işini ne kadar sevdiğini biliyorum ama şimdi birlikteki o
tehlikeli tiplerle...”

Chase usulca, “Sen bunlarla kafanı yorma,” dedi, “ka-
rarlarımın sorumluluğu bana ait. Ne yaptığının ve neden
yaptığının farkındayım.”

Elise bakışlarını ona çevirdiğinde gülümsüyordu. Bu
Chase’in açgözlülükle üzerine atladığı ve çok önem verdi-
ği bir konuydu. “Sterling, senin ve kocamın zaman zaman
sorun yaşadığınızı biliyorum. Quentin bazen çok... katı
olabiliyordu. Birimdeyken senin üzerine çok geldiğini de
biliyorum. Ama sana, tanıdığı herkesten daha fazla saygı
duyuyordu. Senin en iyisi olduğunu, muhteşem bir ajan
olma potansiyelin olduğunu söylerdi. Sana ifade etme ko-
nusunda sorunları olsa da sana çok önem veriyordu.” Elise
derin bir soluk aldı ve aceleyle verdi. “Eminim bizim için
yaptıklarından dolayı, tıpkı benim gibi o da sana minnettar
kalırdı.”

Chase Elise’in lavanta rengi sıcacık gözlerine bakarken,
oğlunu ona geri getirdiği anı hayal etti. Sırf onu mutlu et-
mek için taşıdığı bir ödül gibi olacaktı. Sevinç gözyaşları
ve duygusal kucaklaşmalar olacaktı. Elise’in sonsuz bir ra-
hatlamayla boynuna dolanan kollarını ve sanki kahrama-
nıymış gibi ona bakan nemli gözlerini şimdiden gözünde
canlandırabiliyordu. Onun kurtarıcısı olacaktı.

Bu tablo için yaşıyordu artık.

Kendini bile şaşırtan bir şiddetle arzuluyordu o anı.

Chase ona biraz daha yakınlaşmaya cesaret ederek, “Yal-
nızca mutlu olmanı istiyorum,” dedi.

Bir an utançla farklı bir gerçeklik hayal etti. Bu gerçek-
likte, Elise’in yas kıyafetleri ile çok sevdiği ve kaybettiği
güçlü eşinin anıları yoktu. Elise Chase’in bebeğini taşıyor-
du ve zarif bedeni, hamilelikle yuvarlak kıvrımlar kazan-
mıştı. Chase ona sevip büyüteceği bir erkek evlat veriyor-
du. İstese ona bütün dünyayı verirdi.

“Mutlu olmayı hak ediyorsun Elise.”

Elise duyduklarından utanmış gibi mahcup bir ses çı-

kardı. "Umursuyor olduğun için şanslıyım. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Özellikle de bugünlerde."

Chase'e yaklaşıp elini omuzlarına koydu. Ona çok hafifçe temas ediyordu ama Chase'in her tarafının ateşler içinde kalmasına yetmişti. Elise parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarının kenarına dokundurduğunda Chase'in soluğu kesilmişti. Öpücük kısacık ve kalp kırıcı ölçüde alelaceleydi.

"Teşekkür ederim Sterling. Senden daha iyi bir kayınbirader hayal edemezdin."

Tess, North End kahve dükkânının pasta vitrinini dikkatle inceliyordu. En sonunda, karamel soslu yedi katlı kekke karar kaldı. Normalde kendini pek şımartmazdı ve aslında sıkışık maddi durumunu göz önüne alırsa, şımartmaya başlamak için doğru bir zaman değildi. Ama çok uzun uykusuz bir geceden ve geçirdiği zor bir iş gününden sonra, hiç vicdan azabı çekmeden kahvesini yudumlayıp kekinin keyfini çıkaracaktı. Tabii belki bir an vicdan azabı çekecekti ama karamel sosu diline değdiği anda o vicdan azabı uçup gidecekti.

Tess arkasından derinden gelen bir erkek sesi duydu. "Onu ben ödüyorum."

Bir anda kasıldığını hissetti. Yalnızca bir kere duymuş olmasına rağmen, o güzel aksanlı derin sesi tanıdı.

"Dante," dedi arkasını dönerek ve onunla burun buruna geldi. "Merhaba."

Dante, "Merhaba," diyerek gülümsedi. Tess'in kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "İzin verirsen ben ödemek isterim bu... Tanrım sakın bana bunun öğlen yemeğin olduğunu söyleme."

Tess gülerek başını salladı. "Öğlen yemeğimi klinikte yedim. Ve hayır ödemene hiç-"

"İsrar ediyorum," diyerek kasiyere yirmilik bir banknot uzattı ve para üzerini almadı. Dante bütün ilgisini Tess'e odakladığından, güzel kasiyerin kendine attığı neşeli bakışı fark etmemişti bile. Dante'nin muhteşem bakışlarının yoğunluğu, daha doğrusu tüm varlığı, sanki aşırı sıcak salondaki kalan havayı da içine çekmişti.

Tess, "Teşekkürler," diyerek kekini ve kâğıt bardaktaki kahvesini tezgâhtan aldı.

"Sen bir şey almayacak mısın?"

"Şeker ya da kafein kullanmıyorum. Pek bana göre değil."

"Gerçekten mi? Bunlar işlemeyi en sevdiğim suçlarımdır."

Dante'nin boğazından mırıltıyı andıran hafif bir ses çıktı. "Peki diğerleri nedir?"

Tess çabucak, "Genelde çalışmak," dedi. Yüzünün kızardığını hissedince, peçete almak bahanesiyle tezgâha döndü. Hafif bir elektrik çarpması hissi veren o tuhaf yanma, ensesinden aşağılara inmeye başlamıştı. Tess bu hissi her bir damarında ve hatta iliklerinde hissediyordu. Tess konuyu değiştirmek için uğraşırken, Dante'nin kahve dükkânının kapısından onu rahat bir tavırla izlediğini fark etmişti. "Seni burada görmek sürpriz oldu Dante. Yakınlarda mı yaşıyorsun?"

"Pek uzakta değil. Ya sen?"

"Sadece birkaç sokak aşağıdayım." Serin akşam havasında yan yana yürüyorlardı. Böyle yan yana dururlarken, Tess'in aklı ister istemez müzedeki garip ve cinsellik yüklü karşılaşmalarına gitti. Aslında geçen geceden beri, birlikte

geçirdikleri o muhteşem birkaç dakika neredeyse aklından hiç çıkmamıştı. Bazen yalnızca hayal mi gördüm diye düşünüyordu. Yaşadıkları Tess'in zihninde yarattığı bir çeşit fantezi miydi? Belki de ama o kadar gerçektir ki ona dokunabilmişti. Şu anda da dokunmayı o kadar çok istiyordu ki...

Tess ürperdiğini ve gerginleştiğini hissediyordu. Hissettiği arzular daha da güçlü bir hal almadan önce kaçıp uzaklaşma ihtiyacı duyuyordu.

Kahvesini ona doğru kaldırarak, "Pekâlâ," dedi, "kafein ve şeker bombardımanı için tekrar teşekkürler. İyi geceler."

Kaldırımında ilerlemeye başladığında Dante uzanıp koluna dokundu. Adamın dudakları kendinden hoşnut, neredeyse şüpheli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Benden sürekli kaçmaya çalışıyorsun Tess."

Öyle mi yapıyordu? Ayrıca niye kaçmayacaktı ki? Onu tanımıyordu bile. Tanıdığı kadarıyla da adam hislerini altüst etmeyi başarıyordu. "Senden kaçmaya çalışmıyorum."

"O zaman seni eve bırakmama izin ver."

Montunun cebinden ufak araba kumandasını çıkararak düğmesine bastığında, yolun karşısına park edilmiş siyah Porsche bir ses çıkardı ve farları yanıp söndü. Tess, güzel araba, diye düşündü. Nedense adamın bu kadar şık, hızlı ve pahalı bir araç kullanmasına hiç şaşırmamıştı.

"Sağol ama gerçekten... hiç gerek yok. Hava çok güzel, ben de biraz yürümek istiyordum."

"Sana katılabilir miyim?"

Eğer her zamanki fazlaca özgüvenli ve baskın tavrıyla sorsaydı Tess anında reddederdi. Ancak adam çok kibar bir

şekilde izin istiyordu. Sanki Tess'in sınırlarını biliyor gibiydi. Aslında Tess, bu akşam her zamankinden daha fazla yalnız kalmak istiyorduydu da onu ekmek için bir bahane düşündüğünde ağzından hiçbirini çıkarmayı başaramadı. "Şey... tabii. Yani eğer istiyorsan."

"Daha fazla istediğim bir şey yok."

Kaldırımında yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. North End'in turistler ve sokak sakinleriyle dolu sokaklarında gezinirken, eski muhitin keyfini çıkaran sıradan bir çifte benziyorlardı. Uzun bir süre her ikisi de konuşmadı. Tess kahvesini yudumlarken, Dante de etrafı gergin bir şekilde keskin gözleriyle süzüyordu. Gerçi Tess yanlarından geçen hiç kimseden bela titreşimleri almamıştı ama Dante'nin her türlü duruma hazırlıklı bir tetikte olma hali vardı.

"Bana ne işle uğraştığını hiç söylemedin. Polis falan mısın?"

Yürümeye devam ederlerken Dante yüzünde oldukça ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ben bir savaşçıyım."

"Savaşçı mı?" Tess adamın kullandığı eski tabire biraz şaşırmıştı. "Tam olarak ne oluyorsun yani. Ordu? Özel Birlik? Koruma?"

"Bir bakıma hepsinden biraz. Ama inan bana iyi insanların tarafındayım, Tess. Kardeşlerim ve ben düzeni korumak adına yapılması gereken her şeyi yapıyoruz. Zayıf ve masumların güçlü ve yozlaşmış olanlara av olmaması için uğraşıyoruz."

Tess adamın söylediklerinde ciddi olup olmadığından emin olamasa da gülmemişti. Kendini tarif edişi, akla eski adalet ve asalet ideallerini getiriyordu. Sanki kendini onur şövalyesi gibi tanımlamıştı. "Daha önce başka birinin özgeçmişinde gördüğüm bir iş olduğunu söyleyemem. Beni

sorarsan özel muayenehanesi olan normal bir veterinerim."

"Peki ya erkek arkadaşın? O ne iş yapıyor?"

Tess, "Eski erkek arkadaşım... Ben'le bir süre önce ayrıldık," dedi.

Dante yürümeyi keserek ona baktı. Yüz hatlarına karanlık bir gölge düşmüştü. "Bana yalan mı söyledin?"

"Hayır, davete onunla geldiğimi söyledim. Erkek arkadaşım olduğunu sen düşündün."

"Ve sen öyle düşünmeme izin verdin. Neden?"

Tess emin değildi, omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki de sana doğruyu söyleyecek kadar güvenmiyordum."

"Şimdi güveniyor musun yani?"

"Bilmiyorum. İnsanlara pek kolay güvenmem."

Dante artık ona her zamankinden daha yakından bakarak, "Ben de," dedi. Yürümeye devam ettiler. "Söylesene bu... Ben'le nasıl tanıştınız?"

"Birkaç sene önce tanıştık. Kliniğime gelmişti. Benim için iyi bir arkadaş oldu."

Dante homurdandı fakat bir şey söylemedi. Biraz ötede Charles Nehri başlıyordu, burası Tess'in en sevdiği yürüyüş yollarından biriydi. Tess ilerleyerek caddeyi geçti ve nehrin etrafında kıvrılarak ilerleyen parke döşeli yollardan birine çıktı.

Karanlık suları hızla akan Charles Nehri'nin yanında yürürlerken Dante, "Söylediğin şeye gerçekten inanmıyorsun," dedi. "Sana iyi bir arkadaş olduğunu söylüyorsun ama dürüst değilsin. Bunu söylerken bana karşı da kendine karşı da dürüst değilsin."

Tess kaşlarını çatı. "Ne düşündüğümü nereden biliyor olabilirsin ki? Beni tanımıyorsun bile."

"O zaman yanıldığımı söyle bana."

Tess öyle olduğunu söylemeye hazırlanıyordu ama gözlerine kilitlenmiş bakışları gördüğünde hiçbir şey söyleyemedi. Kendini çıplak gibi hissetmişti. Gerçekten biliyordu. Tanrım, nasıl olur da aralarında böyle güçlü bir bağ olabilirdi? Nasıl oluyor da bu adam içini böyle açıkça görebiliyordu? Bu şeyi - bu anı, bu bağ - müzede de hissetmişti.

Tess sesini serin gecede iyice alçak tutarak, "Dün gece, sergide... beni öptün," dedi.

"Evet."

"Sonra da hiç bir şey söylemeden ortadan kayboldun."

"Gitmem gerekiyordu. Eğer gitmesem, öpmekten öteye geçmem gerekecekti."

"Kalabalık bir davetin ortasında mı?" Dante inkâr edecek bir şey söylemedi. Dudaklarındaki davetkâr gülümseme, Tess'in damarlarına ucu alev alev yanan oklar göndermişti. Tess şaşkın şaşkın başını salladı. "Niye öpmene izin verdim onu bile bilmiyorum."

"Öpmemiş olmamı mı isterdin?"

"Ne isteyip istemediğimin bir önemi yok."

Tess artık hızlanmıştı. Yürüyüş yolunda Dante'nin önüne geçmişti.

"Sürekli kaçıyorsun Tess."

"Kaçmıyorum..." Sesindeki öfkeye kendisi de şaşırmıştı. Ve gerçekten de kaçmaya çalıştığını fark etti. İçindeki her şey ona bir mıknatısmış gibi çekilse de ayakları onu, bu adamdan mümkün olduğunca uzağa taşımaya çalışıyordu. Durmak için kendisini zorlaması gerekti. Dante yanına gelip onu kendine doğru çevirene kadar olduğu yerde hareketsizce bekledi.

"Hepimiz bir şeylerden kaçırız, Tess."

Tess elinde olmadan gülümsedi. "Sen bile mi?"

"Evet. Ben bile." Dante bakışlarını nehre çevirdi. Sonra başını hafifçe sallayarak tekrar Tess'e baktı. "Hatta en doğrusunu duymak ister misin? Ben tüm yaşamım boyunca kaçtım, senin hayal edebileceğinden çok daha uzun bir süre bu."

Bu Tess için biraz inanılmazdı. Elbette onun hakkında çok az şey biliyordu fakat tanıdığı kadarıyla, onu tek bir kelimeyle tarif etmesini isteseler seçeceği kelime herhalde *korkusuz* olurdu. Tess kendinden böylesine emin bir adamı bir saniye olsun korkutacak bir şeyi hayal edemiyordu.

"Neyden kaçtın Dante?"

"Ölümden." Dante bir an sustu. Düşünceli görünüyordu. "Bazen eğer sürekli hareket halinde olursam, bir yere demir atmamı sağlayacak bir umut olmazsa, beni yaşlatacak bir şey olmazsa belki de gerçekten..." Karanlık geceye doğru bir küfür savurdu. "Bilmiyorum. Aslında ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım kaderi aldatabileceğimizi sanmıyorum."

Tess kendi yaşamını düşündü. Uzun süredir onu kovalayan lanet geçmişini düşündü. Ondan kaçmaya çalışıyordu fakat hep oradaydı işte. Hiçbir zaman gerçek bir yaşamı olmasına izin vermeyecek lanet; bu lanet yaptığı her şeyi, aldığı her kararı gölgeliyordu. Şimdi bile, artık devam etme ve yeniden başlama vakti geldi mi acaba, diye düşünürken o gölgeyi üzerinde hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun Tess? Neyden kaçırıyorsun?"

Tess cevap veremiyordu. Sırlarını koruma ihtiyacıyla, onları yargılamadan dinleyecek biriyle paylaşma arzusu arasında gidip geliyordu. Onu affetmese de en azından,

belki onu şu andaki duruma getiren şeyi anlayabilecek birine gerçekten ihtiyacı vardı.

"Sorun değil," dedi Dante usulca. "Şimdi anlatmak zorunda değilsin. Hadi gel bir bank bulalım da şeker ve kafeinin tadını çıkar. Bir kadını en sevdiği suçlarından alıkoyduğumun söylenmesine izin veremem."

Tess'in yoğun karamel kaplı keki yemesini izledi. Genç kadın nehir kenarında oturdukları bankta keyiflenmeye başlamıştı. Dante'ye de biraz teklif etmişti. İrkı bu ham insan gıdalarından bir lokmadan fazla tüketemese de Dante, Tess'in müthiş keyfini paylaşmak istediğinden yapış yapış çikolatalı pastadan bir parça almıştı. Ağır, hatta mide bulandıracak kadar şekerli pastayı ağzında evirip çevirirken dudaklarında gergin bir gülümseme vardı.

Tess, "Harika değil mi?" diyerek çikolata bulaşan parmaklarını ağzına sokarak teker teker yalayıp temizlemişti.

Dante, "Muhteşem," dedi, Tess'i kendi ırkına özgü bir açlık hissiyle seyrediyordu.

"İstersen bir parça daha verebilirim."

Dante geri çekilerek başını salladı ve, "Hayır, hepsi senindir. Afiyet olsun," dedi.

Tess pastayı yedikten sonra kahvenin de kalanını da bitirdi. Boş kutuyu ve bardağı çöp kutusuna atmak için kalktığında, önlerinden iki ufak kahverengi köpeğiyle yaşlı bir adam geçiyordu. Tess yaşlı adama bir şeyler söyledi ve eğilerek köpeklerin üzerine tırmanmasına izin verdi.

Dante, iki ufak yaratık Tess'in dikkatini çekmek için yuvarlanıp tepinirken genç kadının kahkahalarını izledi. Dante'nin aşmakta hâlâ çok zorlandığı o sert kalkan o anda inmişti. Kısa süren bir-iki dakika boyunca, Tess'in korku ya da güvensizlik hissi taşımadığında gerçekte nasıl olduğunu görebilmişti.

Muhteşemdi. Ve Dante bir an, onun hiç sakınmadan saldığı neşeye maruz kalan iki soytarıya karşı büyük bir kıskançlık hissetti.

Ayağa kalkarak onların yanına gitti. Yaşlı adama başıyla selam verdi. Yaşlı adam da selam vererek köpekleriyle ilerlemeye başladı. Tess ayağa kalktı. Sahiplerinin peşinde ilerleyen iki yaratığın ardından bakarken neşeyle bakmaya devam ediyordu.

“Hayvanlarla aran çok iyi.”

Tess, “İşimin gereği,” dedi. Sanki neşesini açıklamak zorundaymış gibiydi.

“İşinde iyi olduğun çok belli.”

“Hayvanlara yardım etmeyi seviyorum. Sanırım bana kendimi... işe yarar hissettiriyor.”

“Belki bir ara kliniğine uğramalıyım.”

Tess bir an şaşırdı. “Evcil hayvanın var mı?”

Dante hayır demesi gerektiğini biliyordu ama Tess’i o iki saçma tüy yumağıyla oynarken görmüştü ve ona öyle keyifli bir şeyler yaşatabilmeyi diliyordu. “Bir köpeğim var. Onlardan.”

“Gerçekten mi? Adı nedir?”

Dante boğazını temizlerken, bir yandan da yaşamak için kendine ihtiyaç duyan gereksiz bir yaratığı olsa ona ne isim vereceğini düşündü, “Harvard,” dedi. Sadece kendinin bileceği komik durum karşısında gülümsemişti. “Adı Harvard.”

“Onunla tanışmayı gerçekten isterim Dante.” Sert bir rüzgâr esti ve üşüyerek kollarını ovuşturdu. “Saat bir hayli geç oldu. Sanırım artık eve gitsem iyi olur.”

Dante, “Tabii elbette,” diyerek başını salladı. Bir taraftan da Tess’in biraz sempatisini kazanmak için hayali bir

evcil hayvan uydurduğuna inanamıyordu. Gerçi diğer taraftan, onunla biraz daha vakit geçirmek için güzel bir bahane olabilirdi bu. Böylece Kızıl ve eski arkadaşının dağıtımındaki rolü hakkında neler bildiğini öğrenebilirdi.

“Yürüyüşümüz çok hoşuma gitti Dante.”

“Benim de.”

Tess yüzünde üzgün bir ifadeyle yere baktı.

“Ne oldu?”

“Hiç... sadece... bu gece güzel bir şeyler olmasını pek beklemiyordum. Pek hoşlandığım günlerden biri olmadı.”

“Neden?”

Tess başını kaldırarak ona baktı ve belli belirsiz omzunu silkti. “Bugün doğum günüm.”

Dante gülümsedi. “Ama bu harika bir şey.”

“Genelde kutlamam. Biraz kötü bir çocukluk ortamım olduğunu söyleyebilirim. Önemli bir şey değil gerçekten.”

Önemliydi. Gerçekten önemliydi. Aralarındaki kan bağı olmasa da Dante çok eskide kalmış bir yaranın ona hâlâ acı vermekte olduğunu anlayabilirdi. Onun acısına ve bu acının kaynağına dair her şeyi bilmek istiyordu. Tess’in en ufak bir mutsuzluk hissettiği düşüncesi karşısında bile koruma içgüdüleri ayağa kalkmıştı. Fakat Tess ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Onları tekrar caddeye, Tess’in sokağına götürecek yolda ilerlemeye hazırlanıyordu. Dante uzanarak genç kadının elini elinin arasına aldı. Gidişini biraz olsun ertelemek istiyordu. Aslında istediği, onu kollarının arasına almak ve öylece tutmaktı.

“Her gününü kutlamalısın bence Tess. Özellikle de böyle bir günü. Bu gece yanında olmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Tess gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu. Güzel gözleri sokak lambasının altında sıcacık parlamış, dolgun dudaklarına güzel bir tebessüm yayılmıştı. Dante ona daha yakın olma arzusunun önüne geçemiyordu artık. Parmaklarının arasındaki eli sıkarak genç kadını yavaşça kendine çekti.

Dante ona karşı hissettiği arzuyla genç kadının güzel yüzüne baktı. "Öpücüksüz doğum günü olmaz."

Suratına çarpılan bir kapı misali Tess'in yüzündeki değişimi gördü. Genç kadın donmuş kalmış, gerilmiş ve ondan uzaklaşmıştı. "Doğum günü öpücüklerinden hoşlanmam." Tess soluksuz kalmış bir ses tonuyla konuşmuştu "Ben yalnızca... sanırım gitsem iyi olur."

"Tess, özür dilerim- "

"Gitmem gerek." Tess çoktan arkasını dönmüş ve ilerlemeye başlamıştı. Sonra biraz daha hızlanarak, nerdeyse koşarcasına uzaklaşmaya başladı. Dante ise ardında dikilip kalmış, az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

BÖLÜM 14

Chase, arabasıyla birliğin malikânesinden çıkarken öfkeden delirmek üzereydi. Bu gece devriyeye çıkamıyordu. Bütün savaşçılar yalnız görevlere çıkmışlar, Chase'e tek başına öldürmesi gereken boş saatlerden başka bir şey bırakmamışlardı.

Dün gece Camden'in arkadaşının ölümüne şahit olmak onu hâlâ için için yiyordu. Aynı zamanda bu olayla, yengenini tek parça eve getirmeyi umut ediyorsa elini çabuk tutması gerektiğini de fark etmişti. Dante'yle devriyeye çıktığı gece beraber gittikleri bazı yerlerin önünden geçti. Bu mekânlar hem vampirlerin hem de insanların gittiği, kimi popüler kimi daha az bilinen yerlerdi.

Sokakları ve limanı dolaşarak Camden'i aradı. Ona veya arkadaşlarına ait bir iz bulabilmek için her tarafı kolağan ediyordu. Saatler olmuştu ancak hiçbir şey bulamamıştı.

Arabasını Çin Mahallesi dolaylarında bir yere park etmiş tam barınağa dönmeye karar vermişken, Yeni Nesil Soylusu iki genç vampirin ve birkaç genç dişinin hemen arabanın önünden geçerek üzerinde isim falan yazmayan bir kapıdan içeri girdiklerini gördü. Chase Lexus'un kon-

tağını kapadı ve araçtan indi. Grubun girdiği mekâna yaklaştıkça içeriden yüksek sesli bir müzik duyulmaya başlamıştı. Kapıyı açarak içeri süzüldü.

Uzun ve loş aydınlanmış bir merdivenin sonunda bir kapı daha vardı. Bu kapının hemen önünde insan bir korumaya vardı. Ama Chase korumanın eline 100 dolar sıkıştırdıktan sonra içeri girmekte sorun yaşamadı.

Chase içerideki kalabalık kulübe adım attığı anda, yüksek ve gumbürdeyen bas sesi kulaklarını kapladı. Baktığı her yerde birileri vardı. Dans edenler pistin ortasında sallanan devasa bir kitle halindeydiler. Chase kalabalığı yaparak ilerlerken, yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar altında herkese bakmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarıyla dans eden sarhoş bir dişiye çarptı. Bir özür mırıldandı ama kız muhtemelen müzik sesinden onu duymamıştı bile. Chase ellerinin kızın sıkı yuvarlak kalçalarında olduğunu fark etti. Safça bir niyetle kızını düşmesin diye tutuyordu.

Kız emdiği lolipoptan daha parlak kırmızı dudaklarını yalayarak Chase'e davetkâr bir tavırla gülümsedi. Chase'e iyice sokulup vücudunu ona sürterek seksi bir şekilde dans etmeye başlamıştı. Chase önce kızın ağzına, sonra incecik beyaz boynuna baktı.

Damarlarında dolaşan kanın hızlandığını ve ateşinin yükseldiğini hissediyordu.

Gitmesi gerekiyordu. Eğer Camden burada bir yerlerdeyse onu bulma ihtimali çok düşüktü. Çok fazla insan ve gürültü vardı.

Dişi kollarını onun omuzlarına dolayıp göğsünün üzerinde gezdiriyor, bacaklarını bacaklarının arasına sokmaya çalışıyordu. Giydiği etek şaşılacak derecede kısaydı, o

kadar kısaydı ki kız arkasını dönüp kalçasını Chase'in kasklarına dayadığında altında iç çamaşır olmadığı rahatlıkla belli olmuştu.

Tanrı aşkına.

Buradan hemen çıkması gerekiyordu.

Chase arkasından sarılan bir çift kol daha hissetti. Kızın arkadaşlarından biri de oyuna katılmaya karar vermişti. Üçüncü bir kız daha aralarına girerek ilk kıza uzun ve ıslak bir öpücük verdi. Öpüşürken her ikisi de Chase'e bakıyor, dillerini yılan misali birbirlerinin kine doluyorlardı.

Erkekliği hemen sertleşti. Arkasındaki dişi, ellerini aşığlara indirerek becerikli ve sabırsız parmaklarıyla pantolonunun üzerinden organını ellemeye başladı. Chase gözlerini kapadı. Hissettiği şehvet uzun süredir doyurmadığı başka bir ihtiyaçla birleşmişti. Açlıktan ölmek üzereydi. Vücudu hem tatmin olma hem de rahatlama arzusuyla yanıyordu.

İki dişi Chase'in dudaklarını paylaşırken etraflarındaki kalabalık dansa devam ediyor, tam ortalarında gerçekleşen seksi gösteriyi umursamıyorlardı. Üstelik Chase ve grubu yalnız değildi. Chase çevrede birden fazla çiftin meşgul olduğunu, birden fazla vampirin de çeşitli Konaklardan beslendiklerini görüyordu.

Chase boğuk bir hırıltıyla ellerini ilk dişinin kısa eteğinin altına kaydırды. İnce kumaşı sertçe kaldırarak aç gözlerle bakmaya başladı. Aynı anda kızın arkadaşlarından biri dilini Chase'in boynunda gezdirmeye başlamıştı.

Chase pantolonunun içindeki kabarıklığı ilk kıza doğru bastırırken, dişlerinin de uzadığını hissediyordu. Diğer iki dişi pantolonunun fermuarını açıp Chase'in penisini kavrayarak okşamaya başladılar. Chase'in içindeki seks ve

beslenme arzusu doruğa ulaşmıştı. Sert bir hareketle dişlerden birini omzundan kavrayarak önünde eğilene kadar aşağı bastırdı. Dişi Chase'in önünde diz çökerek organını ağzına aldı.

Dişi Chase'in penisini sertçe emerken diğer diş Chase'in eliyle kendi orgazmına doğru ilerliyordu. Chase üçüncü dişiye ağzına doğru çekti. Uzamış dişleri penisinden daha şiddetli zonkluyordu. Açlık gözbebeklerini uzatırken görüşü keskinleşip tüm duyuları artıyordu. Dişinin boynunu ağzına yaklaştırırken ağzını araladı ve hızla kapadı. Kızın boynunda bir damarı açmış ve dişlerinin arasından ılık, bol kanı emmeye başlamıştı.

Chase hızla, hatta üstün körü beslendi. Çünkü kontrolünü böyle kaybetmesi mide bulandırıcıydı. Ancak kendine hâkim olamıyordu. Konak olan dişinin damarından aldığı her yudumla rahatlayan açlığı, kasıklarında biraz daha sertleşmeye sebep oluyordu. Bir eliyle dizlerinin üzerindeki dişinin saçlarını kavradı ve itişini sertleştirdi. Artık patlama noktasına gelmişti...

Öfkeli bir son darbeye zirveye ulaştı. Ağzı hâlâ Konak olan dişinin boğazına saplıydı. Dilini dişlerinin açtığı yarının üzerinde gezdirerek onları kapadı. Diğer kız ise kendi orgazmıyla soluk soluğaydı. Üçü de daha fazlası için sızlanıp inleyerek ona sürtünüyorlardı.

Chase yaptığı şeyden tiksinerken üzerindeki elleri iteledi. Elini kaldırarak Konağının alnına götürdü ve yaşadıklarına dair anıları sildi. Sonra aynı şeyi diğer ikisine de yaptı. Oradan derhal çıkmak istiyordu. Chase pantolonunu eski haline getirmeye çalışırken sırtında bir ürperti hissetti.

Odada bir yerlerde onu takip eden bir bakış vardı. Mü-

dahalenin kaynağını bulmak için kalabalığı taradığında... birlik üyelerinden biriyle göz göze geldi.

Tegan.

Şiddete dayalı ve zorbaca bir adalet, diye nitelendirdiği yaşam biçimini sürdüren Soylu grubundan kendini üstün görmek buraya kadardı demek!

Tegan alçaltıcı kontrol kaybının ne kadarına şahit olmuştu? Muhtemelen hepsine fakat vampirin yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tegan yalnızca soğuk ve ifadesiz gözlerle ona bakmıştı.

Savaşçı ona bir an daha baktıktan sonra arkasını döndü ve mekândan çıktı.

Bilgisayar ekranında, parlak gözbebeklerini çevreleyen bir çift parlak sarı şerit Dante'ye bakıyordu. Yaratığın ağzı sonuna kadar açılmış ve yukarı doğru kıvrılmış dudakları, oldukça etkileyici bir sıra sivri dişi ortaya çıkarmıştı. Ona göre öfkeli bir hırlama görüntüsüydü karşısındaki ama fotoğrafın altındaki başlıkta yaratık için şöyle yazıyordu; *sizinle hemen evinize gelmek isteyen tatlı ve cana yakın bir prenses.*

Dante, "Tanrım" diye mırıldandı. Fotoğraf ona çok itici gelmişti. Dışarıda Issız avına çıktığı her gece, aynı öfkeli korkunç bakışı görüyordu.

Lanet olsun bazen açken aynaya baktığında, kendi yansımasında bile aynı korkunç bakışları yakalıyordu. Açlık, şehvet veya öfke kendine de aynı ilkel doğayı kazandırıyordu. Gördüğü kâbus görüntüler de aynı etkiyi yaratıyordu. Gözbebekleri uzayıp sivrileşiyor, açık kahve gözleri öfkeli amber gözlere dönüşüyor ve diş etleri yarılarak dişleri uzuyordu.

Daha bugün, o berbat imgelerden birini görmüştü. Kâbus onu öğlen uykusundan fırlarcasına kaldırmış, sonraki birkaç saat boyunca bile kendine tam olarak gelememişti. Lanet görüntüleri son zamanlarda daha sık görmeye başlamıştı. Şiddetleri de giderek artıyordu. Uyandıktan sonra çatlarcasına ağrıyan başı da cabasıydı.

Dante web sitesinde *Kediler* kategorisini atlayarak *Köpekler*'e geçti. Sahip arayan hayvanlar bölümünü tıklayarak fotoğrafları hızlıca taradı. Aslında birkaç tanesi gerçekten umut vaat ediyordu. Özellikle de özel bakıma ihtiyaç duyan ve son yıllarını geçireceği sıcak bir yuva hayali kuran mahzun suratlı Barney adlı av köpeği.

Dante'nin de uzun vadeli bir şey peşinde olmadığı düşünülürse Barney gerçekten işine yarayabilirdi.

Dante cep telefonunu açarak hayvan barınağının numarasını tuşladı. Ağır Boston aksanıyla konuşan bir kadın, telefona beşinci çalışta cevap verdi. Ağzında bir sakız olduğu belliydi.

"Doğu Yakası Hayvan Kurtarma, nasıl yardımcı olabilirim?"

Dante, "Hayvanlarınızdan birine ihtiyacım var," dedi.

"Pardon?"

"Web sitenizdeki köpek, yaşlı olan. Onu istiyorum."

Bir an sessizlik oldu. Yüksek sesle şaklatılan bir sakız sesinden sonra, "Ahh! Baahney'i diyorsunuz?"

"Evet, onu diyorum"

"Eee... üzgünüm ama o çoktan evlat edinildi. Hâlâ sayfamızda mıymış? Arkadaşlar siteden onun resmini çıkarmayı unutmuş olmalı. Nasıl bir köpek arıyorsunuz? Eve ihtiyacı olan bir sürü başka dostumuz var."

"Benim bu gece bir hayvana ihtiyacım var."

Sekreter şaşırarak tuhaf bir sesle güldü. "Eee... biz pek öyle çalışmıyoruz. Gelip başvuru formu doldurmanız gerek, sonra görevlilerimizden biriyle tanış- "

"Ödeme yapabilirim."

"Şeyy... bu çok güzel, çünkü bakım hizmetleri için ufak bir bağış gerçekten- "

"Yüz dolar yeter mi?"

"Şey..."

Dante miktarın ne olduğunu umursamıyordu, "İki yüz?" diye sordu. "Benim için gerçekten önemli."

"Evet," dedi kadın, "ben... şey... anlıyorum."

Dante sesini alçaltarak telefonun diğer ucundaki basit insan zihnine odaklandı. "Bana bu konuda yardımcı olun. Hayvanlarınızdan birine gerçekten ihtiyacım var. Şimdi... biraz düşünün ve bana ne yapabileceğinizi söyleyin."

Kadın kısa süren çekimser bir sessizliğin ardından konuştu. "Şey, bakın... aslında kovulmama bile neden olabilir ama daha bugün gelen bir köpek var. Henüz incelenmedi. Ama pek iyi durumda olduğu söylenemez. Ve size karşı dürüst olacağım, pek güzel bir şey de değil. Şu anda ona verebileceğimiz yerimiz de yok. Yani açıkçası sabahleyin uyutulacakların listesine yazıldı."

Dante saatine bakarak, "Onu alırım," dedi. Saat daha beşi biraz geçmişti ama New England'ın konumu sağ olsun karanlık çoktan çökmüştü. Harvard'ın karargâha gelmesine daha dört saatten uzun bir süre vardı. O gece çıkacakları devriye için buluşmadan önce, işlerini halledecek yeteri kadar vakti vardı. Ayağa kalkarak paltosunu ve anahtarlarını aldı. "Şimdi çıkıyorum. Yirmi dakika içinde oradayım."

"Tamam. Aslında beş buçukta kapatıyoruz ama sizi

beklerim. Gelince Rose'u sorun. Rose benim bu arada." Kadın sakızını tekrar şaklattı. Çenesinin sakız sesi eşliğinde hızla açılıp kapanması telefonda rahatça duyuluyordu. "Ve şey... para konusunda, iki yüz dedik değil mi? Nakit ödeyebilirsiniz değil mi?" Dante kapıya doğru ilerlerken, "Olmuş bilin," dedi.

BÖLÜM 15

Tess bilgisayar ekranındaki son meblağı iki kez kontrol etti. Miktarın doğru olduğundan emin olduktan sonra, tuşa basarak para transferini tamamladı. Kliniğin vadesi geçmiş faturaları artık ödenmişti ama bu kez de hesabı yaklaşık 1000 dolar azalmıştı. Ve önümüzdeki ay aynı faturalar yine gelecekti.

"Hey, Tess?" Nora açık kapıda durmuş çekimser bir havayla kapıyı çalmıştı. "Böldüğüm için üzgünüm ama saat neredeyse altı oldu ve benim yarınki sınava çalışmak için çıkmam lazım. Kapatmamı ister misin?"

Tess, "Tamam," dedi. Başını ekrandan kaldırmış şakaklarını ovuyordu. "Sağ ol Nora. İyi akşamlar."

Nora ona ve masasının üzerindeki faturalara uzun bir süre baktıktan sonra, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet" dedi Tess. Yüzüne güvenli bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak, "Evet, elbette her şey yolunda," diye tekrarladı.

"Dükkân sahibinin notunu gördüm bugün. Kira ilk sene bittiği için zamlanıyor, öyle mi?"

Tess başını salladı. "Sadece yüzde sekiz."

Aslında gerçekten fazla bir artış değildi fakat şu anda bile masraflarla zar zor baş edebiliyordu. Tarifesine hemen bir zam yapmazsa gelen kira zammı, tabuta çakılan son çivi olacaktı. Ama tarifesine zam yaparsa da müşterilerinin yarısını kaybedecekti, her iki seçenekte de batıyordu. Tek mantıklı alternatif, kliniği kapatıp yeni bir yerde başlamak-
tı.

Aslında Tess bu alternatiften hiç korkmuyordu, sonuçta taşınmaya da alışkındı. Bazen her şeye yeni bir yerde başlamanın, aynı yerde didinip durmaktan daha kolay olduğunu düşünürdü. Hâlâ yumuşak iniş yapabilecek bir yer arıyordu. Belki de o yeri hiçbir zaman bulamayacaktı.

“Bak Tess, şey... ben... benim seninle konuşmak istediğim bir şey var. Derslerim bu son dönem bir hayli yoğunlaştı ve benim biraz derslere ağırlık vermem gerek.” Nora duraksayarak omuzlarını dikleştirdi. “Burada çalışmayı gerçekten seviyorum, biliyorsun ama daha fazla zamana ihtiyacım olacak”

Tess kabul anlamında başını salladı. “Elbette.”

“Klinik ve dersler arasında sıkışıp kaldım ve neredeyse nefes almaya vaktim kalmadı. Üstelik babam bir-iki hafta içinde evleniyor, yani bir de onun dairesinden taşınmam durumu ortaya çıktı. Neyse annem de baharda mezun olduktan sonra California’ya, onun yanına dönmem için ısrar etmeye başladı ve...”

Tess, “Sorun değil Nora. Gerçekten. Anlıyorum,” dedi. Aslında biraz rahatlamıştı.

İşteki finansal sorunların bir kısmını Nora’yla paylaştığında, cevap olarak onunla çalışmaya devam etmek istediğini söylemişti. Bu yüzden Nora’ya karşı da sorumlu hissediyordu. Hatta bazen Tess, kliniği kendinden çok müş-

terileri ve Nora için açık tuttuğunu hissediyordu. Yaptığı işte çok iyiydi - bunu biliyordu - ancak burada kurduğu hayatın da bir çeşit saklanma olduğunun farkındaydı. Saklandığı elbette geçmişiydi fakat aynı zamanda, mevcut an ve mevcut zamandan da saklanıyordu. Saklandığı şey yakından incelemeye bile cesaret edemediği bir şeydi.

Sürekli kaçıyorsun, Tess.

Dante’nin dün geceki sözleri zihninde dönüp duruyordu. Durmaksızın bu sözleri düşünüyor, adamın gözlemlerinde haklı olduğunu biliyordu. Tıpkı onun gibi Tess de şayet sürekli hareket halinde olursa ve koşmaya devam ederse hayatta kalabileceğini düşünüyordu. Ama Tess’in korktuğu ölüm değildi. Onun şeytanları zaten hep yanı başındaydı.

Derinlerinde bir yerlerde asıl kaçtığına kendisi olduğunu biliyordu.

Masasının üzerindeki kâğıt yığını düzelterek Nora’yla konuşmaya devam etti. “Saatlerini ne zaman azaltmayı düşünüyorsun?”

“Şey sanırım sen olur der demez. Zaten maaşımı kişisel hesabından ödemek zorunda kalman beni çok rahatsız ediyordu.”

Tess, “Bırak o konuları ben düşüneyim,” derken sözleri kliniğin ön kapısının açıldığını haber veren çingirak sesleriyle bölündü.

Nora başını çevirerek, “Herhalde kargo geldi. Ya da ilaç siparişlerimiz. Gidip çıkmadan önce düzenleyeyim.”

Nora koşarak odadan çıktı. Tess giriş salonundan gelen cılız konuşma seslerini duyabiliyordu. Kısa bir süre sonra Nora koşar adımlarla odaya döndü. Yanakları kızarmıştı.

“Lobimizdeki kişi kesinlikle kargo şirketinden değil,”

dedi. Nora sanki duyulmak istemiyormuş gibi kısık bir sesle konuşuyordu. "Kendisi kesinlikle bir ilah!"

Tess güldü. "Ne?"

"Son dakika hastasına hazır mısın? Çünkü dışarıda bahsi geçen inanılmaz adam, elinde acınası bir köpekle seni bekliyor"

"Acil durum mu?"

Nora omzunu silkti. "Sanmıyorum. Gözle görülür bir kanama ya da travma yok ama adam bayağı ısrarcı. Özellikle seni istedi. Bir de inanılmaz yakışıklı olduğundan bahsetmiş miydin?"

Tess gülerek, "Evet bahsetmiştin," diyerek masasından kalktı ve beyaz önlüğünü giydi. Kulağının altında yine o yanma hissi başlamıştı. Müzedeki sergide ve dün gece kahve dükkânında Dante'nin yanında dururken hissettiği yanmanın aynısıydı. "Ona hemen geleceğimi söyle lütfen."

"Sorun değil." Nora saçlarını toparlayarak kulağının arkasına sıkıştırdı, süveterini düzeltti ve odadan çıktı.

Gelen Dante. Tess lobiden gelen sesi duymadan önce bile gelenin o olduğundan emindi. Dün gece sahilde onu öyle saçma bir şekilde bırakıp kaçtıktan sonra, arkasından geldiğini düşününce heyecanlanmıştı. Tess ellerine bakıp gülümsediğini fark etti.

Tanrım. Bu hormon patlaması kesinlikle kötü haberdi. Bir erkek için bu kadar heyecanlanan tiplerden değildi. Ne var ki Dante, daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettiriyordu ona.

Ofisinden çıkarken, "Kendini topla," diye mırıldandı ve lobiye çıkan koridorda ilerlemeye başladı.

Dante kucağında ufak bir köpekle resepsiyon masası-

nın önünde duruyordu. Nora tezgahın arkasından uzanmış ufak köpeği okşuyor, aynı zamanda Dante'ye hoş bir dekolte sunuyordu. Tess flört ettiği için Nora'yı suçlayamazdı. Dante'nin kadınlar üzerinde bir etkisi olduğu muhakkaktı. Tess bile adamın karanlık cazibesine kayıtsız kalamamıştı.

Odaya girdiği anda Dante gözlerini ona kilitledi. Tess soğukkanlı ve etkilenmemiş davranmaya çalışsa da muhtemelen korkunç başarısız bir oyunculuk sergiliyordu. Gülümsemesine engel olamıyordu. Elini yanma hissinin güçlenerek devam ettiği boynuna götürürken parmaklarının titrediğini hissetti.

Dante'nin kollarında, bir deri bir kemik haldeki Teriyer karmasına bakarken, "Bu Harvard olmalı," dedi. "Onunla tanışmak istediğimi söylediğimde, bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim."

Dante'nin kaşları çatıldı. "Kötü bir zaman mı?"

"Yo! Hayır, sorun değil. Sadece... şaşırdım hepsi bu. Beni durmadan şaşırtıyorsun."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Nora Tess'e havada bir beşlik çarpmak ister gibi bakıyordu.

Tess, "Evet... biz geçen akşam müzedeki davette tanıştık," diye geveledi. "Dün de North End'de karşılaştık."

"Dün sanırım haddimi aştım," dedi Dante. Ona sanki odada yalnızca ikisi varmış gibi bakıyordu. "Dün gece seni öyle üzmemek istemedim, Tess."

Tess elini sallayarak önemsiz olduğunu söylemeye çalıştı. Aralarında geçen şeyi tamamen unutmak istiyordu. "Sorun değil, üzülmedim. Gerçekten. Yani sen yanlış bir şey yapmadın. Öyle kaçtığım için asıl ben özür dilemeliyim."

Nora'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. Tess'in Dante'nin yakınlarında olmasından kaynaklanan gerginliği anlamıştı sanki ve, "Şey... belki siz ikiniz biraz yalnız kalmak iste-

Tess hızla, "Hayır!" diye cevap verirken, Dante ise sakince onayladı.

Nora bir an duraksadıktan sonra tezgâhtan paltosunu ve çantasını aldı. "En iyisi ben... yarın görüşürüz Tess."

"Tabii. İyi çalışmalar sana."

Nora'nın sırtı Dante'ye dönüktü. Tess'e bakarak yalnızca ağız hareketleriyle, "Aman Tanrım," dedi ve arabasını park ettiği arka çıkışa doğru ilerledi. Biraz sonra arabanın çalışmasını ve uzaklaşan motor sesini duydular.

O ana kadar Tess Dante'nin varlığıyla o kadar şaşkıncı ki köpeğin durumunu pek fark etmemişti. Ancak ona baktığında, elinde olmadan hayvan için üzüldü. Kahverengi donuk gözleri yarı kapalıydı. Ciğerlerinden hırıltılı bir ses geliyordu. Sadece dış görünüşünden bile köpeğin acilen bakıma ihtiyacı olduğu belliydi.

Tess, "Ona bir bakabilir miyim?" diye sordu. Dante ve aralarında giderek büyüyen sessizlik dışında odaklanabileceği bir şeyler bulduğuna seviniyordu. Dante'nin kafasını sallamasıyla Tess stetoskobunu önlüğünün cebinden çıkardı ve kulaklarına taktı. "Harvard en son ne zaman veteriner muayenesinden geçti?"

Dante belli belirsiz omuzlarını silkti. "Emin değilim."

Tess köpeği usulca onun kollarından aldı. "Gel bakalım. Sana muayene odalarından birinde biraz daha yakından bakalım."

Dante onları uysal bir sessizlikle takip etti. Tess titreyen hayvanı çelik masanın üzerine koyduğunda hemen onun

arkasındaydı. Tess stetoskobu köpeğin göğsüne dayadı ve hızla çarpan minik kalbi dinledi. Ciğerden oldukça net duyulan bir hırıltı vardı. Tıpkı tahmin ettiği gibi solunumunda bir sorun vardı. Elini göğüs kafesinin o noktasına koyarak özenle incelediğinde, pire dolu tüylerinin elastikliğini kaybettiğini gördü. "Harvard son zamanlarda çok uyuyor mu? Halsizliği var mı?"

"Bilmiyorum."

Tess Dante'nin hareket ettiğini hiç fark etmemişti ama şu anda kolları birbirine değiyordu. Yapılı, sıkı vücudu yanında koruyucu bir duvar gibi yükseliyordu. Ve adam inanılmaz güzel kokuyordu - muhtemelen bir servet ödediği baharatlı, gizemli bir kokuydu. Tess bu kokuyu içine çektikten sonra köpeğin pire dolu kulaklarını incelemeye başladı. "İştah kaybı ya da normalden az yemek ve su tüketmesi gibi bir şey fark ettin mi?"

"Bir şey diyemem."

Tess köpeğin ağzını açarak yaralı diş etlerinin rengini inceledi. "Harvard'ın son aşısı ne zamandı?"

"Bilmiyorum."

"Bu hayvan hakkında bildiğin herhangi bir şey var mı acaba?" Sesi oldukça suçlayıcı çıkmıştı fakat kendine engel olamamıştı.

"Onu alalı çok olmadı," dedi Dante. "Bakıma ihtiyacı olduğunun da farkındayım Tess. Sence yardım edecek bir şeyler yapabilir misin?"

Tess kaşlarını çatı. Köpeği eski haline kavuşturmak için yapılması gereken çok iş olduğunu biliyordu. "Elimden geleni yapacağım fakat hiçbir şey için söz veremem."

Tess, arkasında duran tezgâhtan ince feneri almak için döndüğünde tezgâha çarptı. Fener yere yuvarlandı. Daha

almak için eğilemeden Dante yanındaydı. Çevik bir hareketle yakalayarak ona uzattı. Tess almak için uzandığında adamın başparmağının tenine dokunduğunu hissetti. Ani bir hareketle elini çekti.

“Neden benim yanımda bu kadar geriliyorsun?”

Muhtemelen tam da Dante’nin söylediği şeyin sağlaması olacak şekilde ona baktı. “Yo, gerilmiyorum.”

“Emin misin? Sıkıntılı gözüküyorsun.”

Aslında öyleydi. Muayene masasındaki gibi ihmal edilmiş ya da kötü muamele görmüş hayvanları görmeye dayanamıyordu. Hayvan, Uluslararası Hayvanları Koruma Derneği’nin poster figürü olabilirdi. Ve kişisel hayatında yolunda gitmeyen her şey de üzerinde büyük bir baskı oluştuyordu.

Ama bu adamla aynı odada olmak karşısında hissettiği duygular bile bütün yaşadıklarından daha sıkıntı vericiydi. Tanrı yardımcısı olsun fakat adama her bakışında, ikisinin cırılçıplak olduğu çok ateşli ve gerçekçi bir hayal görüyordu. Kırmızı ipek çarşafların üzerinde bütün uzuvları birbirlerine dolanmış, bedenleri terden ıslıl ıslıl parlar halde birlikteydiler.

Dante’nin iri ellerinin bedenini okşadığını, sıcacık ağzının ağılıkla boynuna yapıştığını hissedebiliyordu. Dante artık zonklamaya dönüşen kulağının altındaki hassas noktaya dişlerini geçirmişken Tess, adamın erkekliğinin bedene giriş çıkışlarını hissediyordu.

Tess gözlerini onun dumanlı amber gözlerine kilitlemiş, tüm bunları geçmişten bir anı kadar net görüyordu. Ya da aklının almadığı bir gelecek görüntüsüydü bunlar...

Kendini zorlayarak gözlerini kırpmayı başardı ve aralarındaki tuhaf bağı kopardı.

“Affedersin,” diyerek aceleyle odadan çıktı, kafası allak bullak olmuştu.

Kapıyı arkasından kapadı ve koridorda hızlı birkaç adım attı. Sonra sırtını duvara yaslayarak gözlerini kapadı ve nefes ritmini düzeltmeye çalıştı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kemikleri adeta vuruşlara tempo tutuyordu.

Boynundan göğüslerine, aşağılara ve bacaklarına kadar tüm bedeni yanıyordu. Genç kadının her hücresi Dante’nin varlığıyla adeta uyanmış, içinde dişiliğe ve özüne dair bir şeyler ayaklanmış ona doğru uzanıyordu.

Tanrım nesi vardı böyle?

Aklını kaybediyor olmalıydı. Eğer biraz akli kaldıysa Dante’yi ve hasta hayvanını muayene odasında bırakıp şu anda klinikten çıkardı.

Tabii ya! Nasıl da profesyonelce olurdu bu. Tam yetişkinlere özgü...

Onunla zaten daha önce bir kez öpüşmüştü. Şimdi ise yalnızca parmak ucuyla dokunmuştu ona ve Tess böyle aşırı bir tepki veriyordu. Peş peşe derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Nihayet kontrolünü tekrar kazandığında, yaslandığı duvardan çekildi ve muayene odasına doğru ilerlemeye başladı. Yürürken kafasından odaya girince sunabileceği mazeretleri geçiriyordu.

Kapıyı açarken, “Kusura bakma,” dedi, “telefon çaldığını sand-”

Dante’yi gördüğünde bulduğu uyduruk mazeret yarıda kaldı. Adam yere oturmuş haldeydi, öne eğilmiş ve başını ellerinin arasına almıştı. Gür saçlarının arasına soktuğu parmakları bembeyazdı. Gözlerini tamamen kapamış, kasılmış çenesinin arasından yüksek bir hırıltıyla soluk alıp veriyordu. Sanki işkence çekiyor gibiydi.

Tess, "Aman Tanrım!" diye atılarak yanına gitti. "Dante ne oldu? Sorun ne?"

Dante cevap vermedi. Belki de veremiyordu.

Çok büyük bir acı içinde olduğu belli olsa da yine de etrafına neredeyse insanüstü biçimde güçlü, karanlık ve vahşi bir tehlike hissi yayıyordu.

Onu öyle yerde gören Tess keskin bir dejavu hissi yaşadı. Bu hissi iliklerine kadar hissetmişti. Geriye doğru adım atıp 911'i aramaya hazırlandı. Sorunu - neyse artık bu sorun - Tess'in çözebileceği bir şey değildi. Ama o anda Dante'nin omuzları kasılıp büküldü ve tüm bedeni bir top halini aldı. Baş hâlâ önündeyken bir inleme sesi duyuldu. Kısık sesli ama Tess'in dayanamayacağı kadar acı dolu bir inlemeydi bu.

Dante ne olduğunu anlamamıştı.

Ölüm imgesi şimşek hızıyla gelmiş, üzerine boca edilen güneş ışığı gibi onu olduğu yere mıhlamıştı. Kesinlikle uyanıktı; daha doğrusu felce uğratacak kadar yoğun bir farkındalık durumundaydı. Yıkıcı saldırıyı tüm hisleriyle duyumsamıştı. Ölüm anını daha önce hiç uyanıkken görmemişti. Ve imge hiç o anki kadar şiddetli ve acımasız bir kuvvete sahip değildi.

Tess'in yanında durmuş ona yapmak istediklerine dair erotik hayaller kurarken bir anda, muayene odasının plastik döşemesinde kendini yerde otururken bulmuştu. Duman ve alevlerle etrafının sarıldığını hissediyordu.

Yangın her taraftan yaklaşmaya başlamıştı. Üzerine doğru siyah, yakıcı dumanlar savruluyordu. Hareket edemiyordu. Kendini kapana kısılmış ve çaresiz hissediyordu. Korkuyordu.

Çektiği acı, hissettiği umutsuzluk kadar kuvvetliydi. Hissettiği bu iki duygu ona büyük bir utanç veriyordu. Şu anda, beyninde yaşadıklarının sebep olduğu işkenceyle çığlık çığlığa bağırmamak için kendini çok zor tutuyordu. Fakat bu hayali her gördüğünde olduğu gibi kendini tuttu. Yalnızca bir an evvel bitmesi için dua ediyordu.

Tess'in dudaklarından çıkan ismini duydu, neye ihtiyacı olduğunu soruyordu. Dante cevap veremiyordu. Boğazı kupkuruydu, kül doluydu. Kendine doğru yaklaşırken genç kadının sesine yansıyan samimi kaygıyı algılayabiliyordu. Dante ona gitmesini söylemek istiyordu. Bu anla bildiği tek şekilde, yani yalnız başına mücadele etmeliydi.

Ama ansızın omzuna usulca dokunan parmakları hissetti. Tess kaskatı kesilmiş omuzlarını ve terden ıslanmış sırtını okşarken sakin ve huzurlu bir uykunun bir battaniye misali üzerine serildiğini hissetti.

Tess'in yumuşak bir sesle, "Düzeleceksin," dediğini duydu, "sana yardım etmeme izin ver Dante. Güvendesin."

Dante ömründe ilk kez gerçekten de öyle olduğunu hissetti.

BÖLÜM 16

Dante gözkapaklarını araladı. Kör edici bir baş ağrısının üzerine atlamasını bekliyordu. Hiçbir şey olmadı. Artçı şok, soğuk ter, iliğini donduran bir korku... hiçbiri yoktu.

Tepesinde uzanan çini kaplı beyaz tavana bakarak bir kere gözlerini kırptı, sonra bir kez daha... Garip bir ortamdı; taba renkli duvarlar, üzerinde yattığı açılır kapanır ufak kanepeler, karşısındaki tertipli ahşap masa ve bilgisayar masasındaki abajurdan yayılan aydınlık.

Derin bir nefes aldı. Ölüm görüntüsünden sonra alışık olduğu duman ve burun deliklerini yakan diğer cehennem kokularının hiçbirini almıyordu. Kokusunu aldığı tek şey, onu bir huzur kozasına alan tatlı baharatlı kokunun sıcaklığıydı. Büyük bedeninin sadece bir kısmını kaplayan örtüden ellerini çıkararak battaniyeyi okşadı. Krem renkli pelüş battaniye tıpkı onun gibi kokuyordu.

Tess.

Genç kadın koridordan ilerleyip odasının kapısını açarken Dante başını ona doğru çevirdi. Beyaz önlüğü çıkarmıştı. Bej rengi örgü bluzuyla çok tatlı bir görüntüsü var-

dı. Kot pantolonu üzerine sınıksız oturmuştu. Pantolonunun bluzuyla tam kavuşmadığı bir noktadan pürüzsüz teni görünüyordu. Saçlarını tutan lastik tokayı çıkarmıştı. Bal rengine kaçan kahve saçları geniş dalgalarla omuzlarına dökülüyordu.

Dante'nin doğrularak dönüşünü ve ayaklarını halı kaplı yere koyuşunu izlerken, "Selam, daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

Sesi biraz çatlak çıkmıştı ama şaşırtıcı ölçüde iyi hissediyordu. Dinlenmişti. Çok sakin hissediyordu ve bu hiç normal değildi. Ani bir refleksle dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek köpek dişlerini kontrol etti. Dişleri normal boyuttaydı. Görüşü de normaldi, keskinleşmemişti.

Değişiminin izleri - tabii değişim falan olduysa - çoktan geçmişti.

Pelüş battaniyeyi tamamen üzerinden atarken paltosunun ve botlarının üzerinde olmadığını fark etti. "Eşyalarım nerede?"

Tess, "Hemen burada," diyerek kapının yanında, üzerinde siyah deri ceket ve boğazlı botların olduğu sandaliyeyi işaret etti.

"Cep telefonun masamda. Birkaç saat önce kapadım. Umarım sakıncası yoktur. Sürekli çalıp durdu, ben de seni uyandırmasın diye kapatsam daha iyi olur diye düşündüm."

Birkaç saat mi? "Saat kaç?"

"Himm... bire çeyrek var."

Lanet olsun. Muhtemelen o çağrılar karargâhtandı. Nerede olduğunu merak etmiş olmalıydılar. Yapması gereken bazı açıklamalar olacaktı.

"Bu arada Harvard dinleniyor. Aslında oldukça ciddi olabilecek bazı sorunları var. Onu besledim, biraz sıvı ve antibiyotik takviyesi yaptım. Biraz uyumasına yardımcı olacaktır. Koridorun sonundaki yuvalardan birinin içine koydum."

Dante birkaç saniye kafasını toplayamadı. Tess'in barınak ajanını nereden tanıdığını ve ajanın ne halt etmeye uyuşturulup klinikteki yuvalardan birinde uyuduğunu merak etti. Nihayet beyni kontrolü ele aldı ve Tess'e yaklaşmak için kullandığı ufak hayvanı hatırladı.

Tess, "Sakıncası yoksa burada kalmasını tercih ederim," dedi. "Hatta belki birkaç gün. Bu arada ben de yapmam gereken testleri yapıp ihtiyaçlarıyla ilgilenebilirim."

Dante başını salladı. "Tamam. Olur."

Başını çevirerek etrafındaki ufak ofisi inceledi. Köşedeki mini buzdolabı, elektrik ocağı ve su ısıtıcısıyla donatılmış rahat bir mekândı.

Tess'in vaktinin çoğunu burada geçirdiği belliydi. "Bu benim geldiğim oda değil. Nasıl geldim buraya?"

"Muayene odasında bir çeşit nöbet geçirdin. Seni ayağa kaldırarak buraya, ofisime kadar yürümene yardım ettim. Burada daha rahat edersin diye düşündüm. Bayağı sarsılmış görünüyordun."

Dante, "Evet," diyerek elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Nöbet mi geçiriyordun?"

"Onun gibi bir şey."

"Çok sık olur mu?"

Dante omuzlarını silkti, inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet, sanırım."

Tess ona doğru giderek kanepenin koluna oturdu. "İlaç kullanıyor musun? Aslında kontrol etmek istedim fakat

ceplerini karıştırmam yanlış olur diye düşündüm. İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Ben iyiyim." Dante bugüne kadar yaşadığı en şiddetli ataktan sonra, ağrı ya da mide bulantısı olmamasına hâlâ inanamıyordu. Üstelik bu seferkini gördüğünde uyumuyordu bile. Şu anda uzun bir uykudan sonra hissettiği sersemlikten başka, lanet imgeye dair tek bir belirti bile yoktu.

"Bana... yani herhangi bir şey mi verdin... ya da bir şey mi yaptın? Bir ara ellerinin arkamda, başımın üzerinde hareket ettiğini hissettim..."

Tess'in yüzünde bir an için tuhaf bir ifade belirdi. Neredeyse paniğe kapılmış gibiydi. Sonra gözlerini kırptı ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Eğer istersen masamın çekmesinde Tylenol var. Sana biraz su da getireyim."

Genç kadın koltuktan kalkarken Dante, "Tess," diyerek hafifçe bileğini tuttu "Sen benimle mi kaldın... yani o kadar saat boyunca?"

"Elbette. Seni nasıl o halde bırakabilirdim?"

Dante kendi cehennem kâbusuyla savaşıırken, zihninde Tess'in nelere şahit olmuş olabileceğine dair çok net görüntüler belirdi. Ama genç kadın o zaman bile çılgınlık atarak kaçmamış, şimdi de ona korkuya benzer bir hisle bakmıyordu. Hatta Dante, gördüğü en kötü kâbusu onun yanındayken yaşamamanın işleri kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını düşündü.

Genç kadının dokunuşları onu yatıştırmış, rahatlatmış ve iyileştirmişti.

Dante onun sahip olduğu şefkatten şaşkın bir halde, "Benimle kaldın Tess, bana yardım ettin," dedi. "Teşekkür ederim."

Tess istediği anda bileğini Dante'nin gevşek parmaklarının arasından çekebilirdi fakat olduğu yerde kalmıştı. Mavi-yeşil gözlerinde meraklı bir bakış vardı. "Sanırım... yani artık daha iyi olduğuna göre bu kadar yeter. Saat çok geç oldu ve benim eve gitmem gerek."

Dante ona yine kaçmaya başladığını söylemek için güçlü bir arzu hissetti ama onu bir kez daha korkutmak istemiyordu. Yavaşça koltuktan kalkarak yanında durdu. Parmak uçları hâlâ birbirlerine temas ediyordu. İkisi de bu beklenmedik teması kesmek istemiyordu.

Tess sessizce, "Gitmem gerek," dedi. "Ve Dante... bu bizim aramızdaki şey... yani her neler oluyorsa, bence iyi bir fikir değil. Seninle birlikte olmak gibi bir düşüncem yok."

"Buna rağmen burada kaldın ve bana beş saat baktın."

Tess kaşlarını çatı. "Seni yalnız bırakamazdım. Yardıma ihtiyacın vardı."

"Senin neye ihtiyacın olduğunu söyle bana."

Dante parmaklarını kıvrarak elini biraz daha sıkı tuttu. Ufak ofisteki hava yine çekilmeye başlıyor gibi geldi Tess'e. Dante parmaklarının ucundan genç kadının nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Tess'in ilgisini ve arzusunu, öpüştükleri ve onu birkaç yüz şahidin ortasında baştan çıkarmaya çalıştığı gece de hissetmişti. Tess onu o gece de hatta belki dün gece de arzulamıştı. O anlamlı gözleriyle kendine bakarken vücudundan çıkan titreme ve hoş koku şu anda da arzuladığını gösteriyordu.

Dante, kanı artık kendi damarlarında akan kadına gülümserken içindeki arzu tekrar alevlenmişti.

Eğer genç kadın, bir şekilde eski erkek arkadaşının uyuş-

turucu dağıtım işlerinden haberdarsa bu onu, Dante'nin düşmanlarıyla aynı tarafa itiyordu.

Ancak şu anda Tess'in o adamı düşünmediği kesindi. Genç kadının gözleri koyulaşmış, aralık kalan dudaklarının arasından alıp verdiği solukları hızlanmıştı. Dante dirseklerini hafifçe kırarak genç kadını kendine doğru çekti. Tess hiç karşı koymadan ona yanaşmıştı.

"Seni öpmek istiyorum, Tess."

"Neden?"

Dante gülümsedi. "Neden mi? Bir bakalım... çünkü çok güzelsin ve seni çok arzuluyorum. Dahası senin de beni arzuladığını düşünüyorum."

Dante serbest elini kaldırarak yavaşça genç kadının yüzüne koydu ve tenini okşadı. Dante'nin parmaklarının ucundaki ten porselen gibi pürüzsüz ve ipek gibi yumuşacıktı. Başparmağını Tess'in dolgun dudaklarında gezdirdi.

"Tanrım, Tess. Şu anda seni tatmak için ölüyorum."

Tess gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. "Bu delilik... ben... bu hiç... normalde hiç yapacağım bir şey-"

Dante çenesinden tutarak genç kadının yüzünü kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi. Aslında niyeti, müzedeki davette yaşadıkları ateşli andan beri içinde yanan arzuyu söndürmek için dudaklarını bir an olsun dudaklarının üzerinde hissetmekti. Sonra arzusu sönecekti. Tess için hayal mi gerçek mi olduğuna karar veremeyeceği bir hayale dönüşecek ve genç kadının hayatından çıkacaktı. Oysa şu anda, tam olarak anlayamadığı bir sebepten dolayı, genç kadının kendisinin etten ve kemikten olduğunu anlamasını istiyordu.

Dante bir aptal gibi hissetti.

Çünkü aslında şu anda kadının tüm benliğini - her ye-

rini - hissetmesini, ona ait olduğunu anlamasını istiyordu.

Amacı onu sadece tatmaktı ama dilinin ucundaki his o kadar tatlıydı ki... Genç kadın onun adımlarına öyle uyum sağlıyor, öyle karşılık veriyordu ki... Dudakları daha derin daha uzun bir öpüşmeyle birleşirken kadının elleri ensesinde ve saçlarında geziniyor, onu kendine doğru bastırıyordu. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü.

Dante öpüşmeye devam ederken ellerini genç kadının gür saçlarının arasına kaydırdı. Onun yumuşaklığının, ateşinin keyfini çıkarıyordu. Onu kıyafetleriyle görmek istemiyordu, çıplak olarak altında istiyordu. İçine girerken ismini genç kadının dudaklarında duymak istiyordu.

Damarlarındaki kan tüm vücudunda ateşli bir öfkeyle dolaşıyordu. Cinsel organı duyduğu arzuyla kaskatı olmuş, tamamen uyarılmış olduğundaki boyutlarına kavuşmuştu. Ve Tanrım, daha Tess'le yeni başlıyorlardı.

Tabii bunları, sadece bir başlangıç olarak görmek istiyordu.

Dante kendine hâkim olamıyordu. Genç kadını kanepeye doğru yönlendirerek başını yastığa gelecek şekilde yatırdı.

Tess sırt üstü yatmış, arzuyla kararmış mavi gözlerini çevreleyen uzun gür kirpiklerin arasından ona bakıyordu. Ağzı hâlâ öpüşmelerinin ıslıl ıslıl izlerini taşıyordu. Dudakları koyu kırmızıya dönmüştü. Duyduğu arzuyla boynundan yukarı yükselen bir kızarıklık vardı. Göğüs uçları birer gül goncası gibi sertleşmiş, aldığı her nefesle göğsü kalktıkça ince bluzunun kumaşını zorlar hale gelmişti.

"Sen benimsin, Tess." Dante genç kadının üzerinde

dolanarak dudaklarından çenesine, oradan boynuna ve kulaklarına doğru giden bir yol takip etti. Çok güzel kokuyordu. Ona dokunmak harikaydı. Dante inledi. Burun de-likleri, Tess'in uyarıldığında yaydığı tatlı kokuyla doluydu. Hissettiği arzuyla sivrilmeye başlayan dişleri diş etlerini zorlamaya başlamıştı. Hızla atan nabzının arasından, dişlerin zonklayarak aşağı doğru geldiğini hissediyordu. "Sen benimsin Tess. Biliyorsun değil mi?"

Genç kadının sesi, ciğerlerinden çıkan bir nefes gibi çıkmıştı. Ama Dante onu gayet net duymuştu ve duyduğu kelime onu alev gibi yakmıştı.

Evet demişti.

Tanrım ne diyordu böyle?

Ne yapıyordu? Böyle öpülmeye, dokunulmaya - böyle baştan çıkarılmaya - nasıl müsaade ediyordu?

Hiç bu kadar pervasız olmamıştı Tess. Normalde yapacağı bir şey değildi bu. Şu anda pek de umursamadığı bir düzine sebepten dolayı muhtemelen tehlikeliydi de.

Hiçbir zaman böyle kolay bir kadın olmamıştı. Aksine, erkeklere hissettiği genel güvensizlikle her şeyi zorlaştırırdı genelde ama bu adamdaki bir şeyler, hissettiği korku ve güvensizliğin buhar olup uçmasını sağlıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu fakat bu adamla arasında, bildiği her şeyden daha derinlere inen bir bağ olduğunu hissediyordu. Peri masallarında rastlanan kader ve kismet kavramları artık daha anlaşılırdı. Normalde kelime hazinesinde olan kavramlar değildi bunlar ama nasıl hissetmesi gerektiğini kendine ne kadar telkin etmeye çalışırsa çalışsın, hiçbir şey şu anda yaşadıklarının ne kadar... ne kadar... doğru geldiği gerçeğini değiştiremiyordu.

Bedeni mantıklı düşünmeye çalışsa da hisleri, yaşadık-

larından şüphe etmesini imkânsız kılacak kadar güzeldi. Dante onu böyle öperken ve dokunurken, içindeki kadınlığa dair her duyguyu sanki yüz yıldır uykudaymışçasına uyandırırken bedeni de artık mantığını susturmuştu.

Adam bluzunu göğüslerine kadar kaldırdığında karşı koymadı. Dante derin bir nefes alarak eğildi ve genç kadının çıplak karnını öptü. Öpücükler ve hafif ısırıklarla sutyeninin önden kopçasına kadar ilerledi. Kopçayı açarak saten sutyeni göğüslerin üzerinden çekti.

“Tanrım, çok tatlısın.”

Sesi sert, teninin üzerindeki nefesi yakıcıydı. Göğüs uçlarına dokunmasını, ağzına almasını ve emmesini istiyordu. Dante onun zihninden geçenleri anlıyormuş gibi dilini sert göğüs uçlarından birinde gezdirmeye başladı. Birini dili ve dişleriyle çekerken diğerini avucunun ortasına almış yavaş yavaş okşuyor, Tess’i arzudan çıldırtacak hale getiriyordu.

Dante’nin bir elinin aşağıya kayarak kotunun düğmesini yokladığını hissetti. Düğmeden kurtulduktan sonra fermuarı açtı. Dante kotu kalçalarına doğru indirirken Tess kalçalarını yalayan serin havayı hissetti. Dante ağzını göğüs ucundan çekerek aşağıda uzanan pürüzsüz çıplaklığa baktı.

Müzede söylediği kelimeyi tekrarlayarak, “Enfes,” diye mırıldandı.

Elini genç kadının boynundan başlayarak yavaşça karnına doğru gezdirdi. Tess’in vücudu, sanki görünmez iplerle bu ele bağlıymış gibi elin gezindiği yerlerde yukarı kalkıyordu. Adamın elleri Tess’in en mahrem bölgesine ulaştığında, parmaklar iç çamaşırının içine daldı ve ıslak derinliği bulana kadar durmadı. Dante’nin uzun parmağı yavaşça

keşfetmeye başladığında, Tess neredeyse minnet duyguları içinde mutlu bir işkence çeker gibi gözlerini kapadı.

Dante’nin nefesi artık bir hırıltıyla çıkıyordu. “İpek gibisin, Tess. Sıcak, ıslak bir ipek gibi.”

Bunları söylerken bir parmağının ucuyla hafifçe genç kadının içine girdi. Ufacık bir istilaydı. Tess daha fazlasını istiyordu. Dante parmağını çekip biraz daha üst bölgelerde dolaşmaya başladığında, Tess inleyerek kalçalarını ona doğru kaldırdı.

Dante boğuk bir sesle, “Ne?” diye sordu. “Ne istiyorsun, Tess?”

Tess Dante’nin dokunuşları altında kıvrandı ve ona doğru uzandı. Dante tekrar eğilip onu karnından öperken elleriyle genç kadının önce pantolonunu, sonra iç çamaşırını tamamen aşağı doğru itti. Göbek deliğini öperken dilini kasıklarına doğru gezdirmeye başladı.

“Seni buradan öpmemi ister misin?” diyerek dudaklarını genç kadının tenine bastırdı. Başı aşağılara, daha duyarlı olan kasıklara doğru inerken, “Peki ya buradan?” diye sordu.

Tess, bütün bedenini bir alev dalgası kaplarken, “Lütfen,” diye mırıldandı.

Dante, “Bence...” diyerek kanepede kaydı, kendini kadının güzel bacaklarının arasına soktu ve, “bence... tam şuradan öpmemi istiyorsun,” dedi.

Tess, Dante’nin ağzını en mahrem bölgesinde ilk hissettiğinde soluğu kesildi. Dante öpüşünü diliyle ilerilere taşıyarak onu çıldırtıyordu. Tess’in hissettiği zevk giderek artıyor, şiddetleniyordu. Böyle bir arzusunun hissedilebileceğinden haberi bile yoktu ama o arzuyla yanıyordu işte ve o arzuyu tatmin edecek tek bir şey vardı.

"Lütfen" dedi, sesi kalın ve kesik çıkıyordu. "Dante, lütfen..."

"Beni içinde mi istiyorsun Tess? Çünkü benim de şu anda olmak istediğim yer orası. Senin içinde olmak, en derin noktalarında gezinmek istiyorum."

Tanrım. Tess bunu düşünürken bile orgasm olabileceğini hissetti.

"Evet," demeyi başarabildi, "Tanrım, evet. Çok istiyorum."

Dante biraz geri çekilerek gömleğini çıkardı. Tess gözlerini araladı. Gömleği çıkarırken kasılıp gevşeyen kaslı bedeni ofisin loş ışığında seyrediyordu. Çıplak gövdesi Yunan efsanelerindeki kahramanların heykellerini hatırlatıyordu. Sıkı karnından başlayıp pantolonunun bel çizgisinden aşağılara devam eden inanılmaz desenleri olan bir dövmesi vardı.

En azından Tess onların dövme olduğunu düşünüyordu. Arzuyla kararmış gözlerinin arasından geometrik desenlerin renk değiştirdiğini fark etti; koyu şarap kırmızısından, morumsu maviye ve okyanus yeşiline renk geçişleri vardı.

Tess, "Senin muhteşem," dedi. Hoşuna gittiği kadar merakı da uyanmıştı. "Tanrım Dante... dövmelerin... harika."

Bakışlarını Dante'nin yüzüne çevirdiğinde, adamın gözlerinde bir an amber rengi bir ışıltı gördüğünü sandı. Ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında... dudakları sanki daha dolgun gözüküyordu.

Dante siyah pantolonunun düğmesini ve fermuarını açarak pantolonu çıkardı. Pantolonun altına başka bir şey giymemişti. Kocaman olmuş cinsel organı pat diye ortaya

çıkmıştı. O da adamın her yeri gibi kusursuzdu. Dövmenin güzel desenlerinin, cinsel organının başlangıç noktasına kadar devam ettiğini görerek şaşırdı. Uzun cinsel organını kalın damarlar çevreliyordu.

Tess onu saatlerce seyredebilirdi ama Dante masaya uzanarak ışığı iyice kıstı. Tess bu bedenin karanlıkta gizleneceğine üzülmüştü ama bir-iki saniye içinde Dante'nin sıcak bedenini tamamen üzerinde hissetti. Gözleriyle göremediği her şeyi elleriyle keşfedebilecekti.

Dante onun üzerine çıkmış, genç kadının ayırdığı bacaklarının arasına yerleşiyordu. Adamın cinsel organı o kadar sert ve sıcaktı ki Tess sırf boyutlarını düşündüğünde bile onu daha çok arzu etmeye başlamıştı.

"Dante." Tess'in sesi nefes nefese çıkıyordu. Ona o kadar hazırды, onu öyle arzuluyordu ki... Sürüklendiği girdabın kuvvetli etkisini kırıp bir an için mantıklı düşünmek inanılmaz bir gayret gerektirmişti. "Dante, bekle. Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum, o yüzden ben... ama belki yine de korunmamız- "

Dante, "Sorun değil," dedi. Cinsel organı Tess'in en mahrem yerlerinde gezinirken eğilerek onu öptü. Dili genç kadının dudaklarının arasına kaydığında, ağzı yine genç kadının tadıyla dolmuştu.

"Benimle güvendesin Tess. İnan bana."

Normalde böyle bir şey söyleyen birine güvenecek son kişiydi ama her nasılsa Dante'ye inanması gerektiğini biliyordu. İnanılmazdı fakat kendini onun yanında güvende hissediyordu. Korunduğunu hissediyordu.

Dante dilini genç kadının ağzında biraz daha ilerleterek onu öptü. Tess kalçaları üzerinde hafifçe doğrularak

öpüşüne karşılık veriyordu. Ona daha fazla sokularak bacıklarını açıyor, istediği şeyi vermeye çalışıyordu. Dante bedenleri yavaş yavaş birleşirken derin bir nefes aldı.

Dudakları hâlâ Tess'in dudaklarındayken, "Sen benim sin," diye mırıldandı.

Tess inkâr edemiyordu.

Şu anda asla inkâr edemezdi.

Büyük bir arzuyla ona sarıldığında, Dante inleyerek derinlerine doğru girdi.

BÖLÜM 17

Şehrin diğer tarafındaki laboratuvarında, Ben Sullivan Kızıl formülüne bazı ayarlamalar yapmaya karar vermişti. En başından beri formülün son halini laboratuvarında tutmamıştı. Formülün işverenin adamları ya da başka birileri tarafından bulunma riskini almak yerine, formülü üzerinde taşımayı tercih ediyordu. Oldukça kazançlı olan bu işte devre dışı bırakılmak konusunda paranoyaktı. Bu gece erken saatlerde işvereniyle yaptığı telefon konuşmasından beri, paranoyasının aslında oldukça isabetli olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Geçen gece kulüpte olan her şeyi anlatmıştı telefonda. Kendini neredeyse yakalayan adamlardan, Kızıl'ın Ben'in son zamanlardaki en iyi müşterilerden biri olan genç üzerindeki yarattığı inanılmaz etkiye - Ben bunu 'vampirimsi bir etki' diye tarif etmeyi uygun buluyordu - kadar her şeyi açıklamıştı.

İşveren haberleri tuhaf bir tepkisizlikle dinlemiş, sakince kabul etmişti. Adam Ben'e bu detayları hiç kimseye anlatmaması talimatını vermiş ve ertesi gece bir buluşma kararlaştırmışlardı. Aylardır süren gizlilik ve belirsizlikten sonra, Ben nihayet adamla yüz yüze görüşecekti.

Randevuya on beş saatten az kalmıştı ve Ben patronla karşılaştığında, bir koza ihtiyacı olabilir ihtimaliyle kendini sağlama almaya çalışıyordu. Sonuçta Ben tam olarak kiminle muhatap olduğunu bilmiyordu ve adamın ciddi yeraltı bağlantılarının olabileceği ihtimalini göz ardı edecek kadar aptal değildi. Patronlarla âşık atabileceğini düşünüp nehri boylayan ilk Güneyli çocuk olmazdı.

Ben her iki formülü de yüklediği hafıza kartını bilgisayardan çıkardı. Formüllerden biri eski, biri de kendi güvenliği için değiştirdiği yeni formüldü. Bilgisayarında kalan her şeyi sildi ve laboratuvarından ayrıldı. Takip edilme ihtimaline karşın, ara yolları kullanarak şehre döndü ve North End'e girdi. Tess'in apartmanına çok yakın bir yerdeydi.

Tess, sırf evde olup olmadığını görmek için apartmanın önünden ne kadar sık geçtiğini bilse çok şaşırırdı. Aslında şaşırmaktan daha fazlasını hissederci, bundan emindi. Ben'in kendine karşı ne kadar takıntılı olduğunu öğrense bayağı rahatsız olurdu. Genç kadını bir türlü unutamadığı için kendine çok kızırıyordu. Ancak ayrıldıklarından beri, genç kadının onu bir adım uzakta tutmasıyla onu daha çok ister hale gelmişti. Tess'in fikrini değiştirip ona dönmesini bekleyip durmuştu fakat önceki gece onu öptüğünde, genç kadının yüzünün aldığı şekil umudunu biraz kırmıştı.

Ben kamyonetiyle köşeden döndü ve Tess'in sokağına doğru ilerlemeye başladı. Belki de bu, onun evinin önünden son geçişi olacaktı. Kendini adi bir röntgenci gibi son kez rezil ediş olacaktı.

Kırmızı ışıktaki frene basarken, evet, diye düşündü. Artık vazgeçme ve kendine bir hayat kurma vaktiydi belki de.

Ben ışığı beklerken sağ yan yoldan çıkıp önünde duran sık siyah Porsche'u gördü. Araba boş olan yolda Tess'in evinin olduğu yöne gidecekti. Sürücüye baktığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Kulüpteki adamdı bu - onu kovalayan değil, diğer adamdı. İri yarı, siyah saçlı olan... etrafına tehlikeli bir titreşim yayan...

Ve lanet olsun ki adamın yanında oturan kadın yolcuyu da tanıyordu.

Tess.

Tanrı aşkına. Tess'in bu adamla ne işi vardı? Adam Tess'i Ben'in işleriyle ilgili sorguluyor muydu ya da Ben'in arkadaşlarını ve tanıdıklarını mı kontrol ediyordu?

Hissettiği panik boğazını asit gibi yakıyordu ama Ben birden saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu fark etti. Polis ya da narkotik sorgusu için geç bir vakitti.

Ben hâlâ kırmızı yanan ışığa bakarak parmaklarını sabırsızca direksiyona vurmaya başladı. Gerçi Porsche'u kaybetmekten korktuğu falan yoktu. Arabanın nereye gittiğini biliyordu ama yine de kendi gözleriyle görmek istiyordu. Gerçekten Tess olup olmadığını teyit etmeliydi.

Nihayet yeşil yandı ve Ben gaza bastı. Kamyonet ilerlerken önündeki araba da Tess'in binasına doğru sürdü. Porche Tess'in binasının önünde durduğunda, Ben biraz geride kaldı ve farlarını söndürdü. Arabadaki sürücü şoför koltuğundan eğilerek Tess'i kendine doğru çekti ve öpmeye başladı. Ben içindeki öfkenin dalga dalga büyüdüğünü hissediyordu.

Lanet olası herif.

Öpüşmeleri uzun sürmüştü. Ben artık öfkeden köpürerek, fazla uzun, diye düşündü. Arabayı çalıştırarak ilerledi.

Porche'un önünden yavaşça ilerledi ama geçerken arabaya kesinlikle bakmadı ve sonra hızla yoluna devam etti.

Dante kafası karışık bir halde karargâha doğru ilerliyordu. Kafası öyle doluydu ki North End'den çıkarken birkaç kez yanlış yola girmiş, tekrar tekrar aynı sokaklardan geçmek zorunda kalmıştı. Zihni Tess'in kokusuyla ve tadıyla dolup taşıyordu. Tess her şeyiyle teninde ve dilinde dolaşmaya devam ediyordu. Genç kadının dokunuşlarını, kusursuz vücudunu ona yaslamasını ve kavramasını hatırlamak bile tekrar tahrik olmasına yetiyordu.

Lanet olsun.

Bu gece Tess'le arasında geçenler hiç planlamadığı ve düpedüz çılgınca şeylerdi. Ama son birkaç saattir yaşadığı şeylerden dolayı, bir damla olsun vicdan azabı çekmiyordu. Hiçbir kadına karşı böyle bir arzu hissetmemişti - ve açıkçası, karşılaştırma yapabileceği epey kadın da girmişti hayatına. Dante hissettiği arzuya, Tess'in bir Soy Eşi olduğunu ve onun kanının hâlâ damarlarında aktığını düşünerek bahaneler bulmaya çalışıyordu ama maalesef gerçeğin bundan daha derin olduğunun da farkındaydı.

Genç kadın ona açıklayamadığı ancak inkârı da mümkün olmayan bir şey yapmıştı. Gördüğü ölüm imgesinin neden olduğu işkenceyi Tess sayesinde atlattıktan sonra, tek istediği - tek ihtiyaç duyduğu - artık kadının yaydığı büyüünün derinlerine ulaşip orada kalmaktı. Ancak Tess'i altında çıplak olarak düşünmek onu daha çok gerginleştiriyordu. Artık ona sahip olunca daha fazlasını istemeye başlamıştı.

En azından kliniğe yaptığı ziyarette güzel bir şey de öğrenmişti.

Dante aracını karargâh sınırlarına soktuktan sonra, cebinden kırışık bir not kâğıdı çıkararak gösterge panelinin üzerine koydu. Tess'in çalışma masasındaki randevu defterinin arasından aldığı ve birkaç gün önce yazılan notu sayaç lambalarının loş ışığında okudu.

Ben aradı. Müzedeki davet yarın akşam yedide. Unutma!

Ben. İsim Dante'nin zihnini asit gibi yakıyordu. Müzedeki şık davette Tess'e eşlik eden adam, Ben. Muhtemelen İssizlar adına çalışan ve Kızıl'ı dağıtan pislik.

Notun altında, güney yakasına ait kodu olan bir telefon numarası vardı. Dante elindeki isim ve telefon numarasıyla pisliğin adresini internetten ya da fatura kayıtlarından bulmasının birkaç saniye alacağını biliyordu.

Porsche'u birliğin malikânesine doğru sürerek alt kattaki özel güvenli garaja girdi. Farları söndürdü ve kontağı kapadı. Önce panelin üzerinden notu, sonra yandaki torpido gözündeki *malebranche* bıçaklarından birini kavradı.

Eğimli metal elinde soğuk ve acımasız bir his uyandırıyor - aynı hissi Ben'in boynunda da uyandıracaktı. Güneşin tekrar batması ve Ben'le en sonunda resmi olarak tanışmak için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 18

Tess haftalardır ilk kez bu kadar iyi uyudu. Ama uyurken bile zihninde Dante'nin görüntüleri dönüp durmuştu. Adam bütün gece rüyalarına girip çıkmış ve ertesi sabah, alarmı altıda çalmaya fırsat bile bulamadan önce uyandığında da aklına gelen ilk şey olmuştu.

Dante.

Yirmi dakika boyunca ılık düşün altında kalmıştı ama hâlâ teninde adamın kokusunu hissedebiliyordu. Bacaklarının arasında hafif bir ağrı vardı. Bu ağrı hoşuna gidiyordu, çünkü Tess'e beraber yaptıkları şeyleri anımsatıyordu.

Adamın dokunduğu ve öptüğü her yeri hatırlıyordu.

Dante'nin keşfettiği ve kendine ait kıldığı vücudundaki her yeri...

Tess çabucak giyinerek dairesinden çıktı. Metroya giderken yalnızca Starbucks'tan kahve almak için durdu.

Kliniğe ilk giden oydu. Nora muhtemelen yedi buçuktan önce gelmezdi. Tess kliniğe arka kapıdan girdikten sonra kapıyı tekrar kilitledi. Kliniğin açılmasına daha bir iki saat vardı. Yuvaların olduğu kısıma girdiğinde, kafeslerden birinden derin bir inlemenin yükseldiğini duydu ve ciddi bir problemle karşı karşıya olduğunu hissetti.

Çantasını, anahtarlarını ve yarısı boşalmış karton kahve bardağını lavabonun yanındaki tezgâha koydu ve önceki gece Dante'nin getirdiği ufak Teriyer'in yanına gitti. Harvard iyi durumda değildi. Kafesinde yan yatmış, göğsü yavaş yavaş inip kalkıyordu. Donuk kahverengi gözleri yukarıya, kafasına doğru devrilmişti. Ağzı hafifçe açılmış, hastalıklı bir griye dönmüş dili yandan sarkmıştı.

Soluğunda kuru bir hırıltı vardı. Dün gece yaptığı kan tahlillerinin ve diğer testlerin laboratuvara gönderilmesini bile gereksiz kılan bir sestti bu... Harvard örnekler yerine ulaşmadan ölmüş olacaktı.

Tess kafesi açıp köpeğin tüylerini okşarken, "Zavallı bebeğim," dedi. Köpektaki güçsüzlüğü parmak uçlarında hissedebiliyordu. Hayata incecik bir iple tutunuyordu. Büyük ihtimalle Dante onu buraya getirmeden çok önce şansını yitirmişti.

Hayvana karşı hissettiği acıma Tess'in kalbine bir yumruk gibi oturmuştu. Ona yardım edebilirdi. Nasıl edebileceğini biliyordu...

Tess ellerini kafesten çekerek önünde kenetledi. Uzun süre önce bir karar vermişti. Bir daha asla, diye söz vermişti kendine.

Ama bu sadece yardıma muhtaç zavallı bir hayvandı, bir insan değildi. Ne acımayı ne de yardımı hak eden geçmişindeki o aşağılık adam değildi.

Gerçekten ne zararı olabilirdi ki?

Bir şeyler yapabileceğini bile bile gerçekten de orada öylece dikilip zavallı köpeğin ölmesini seyredebilir miydi?

Hayır. Yapamazdı.

"Tamam canım. Hadi bakalım," diyerek tekrar kafese uzandı.

Çok yumuşak bir hareketle Harvard'ı dışarı çıkararak küçük bedenini kollarının arasına aldı. Bir bebeği tutar gibi tutuyordu onu. Bir elini cılız karnının altından geçirmiş, diğer eliyle de ufak köpeğin ağırlığını dengeliyordu. Tess hayvanın soluk alıp verişini üzerine ve hafif ama düzenli atan kalbine yoğunlaştı. Hayvanın güçsüzlüğünü, muhtemelen aylardır yaşamını yavaş yavaş sona erdiren şikâyetlerini iyice hissetmeye başlamıştı.

Ve bir şey daha vardı - köpeğin karnının üzerindeyken parmak uçları karıncalandı. Dokunuşuyla kanseri hissettiğinde, boğazında kötü bir tat oluşmaya başlamıştı. Tümör pek büyük değildi ama ölümcüldü. Tess köpeğin midesine yapışmış ölümcül yumağı, tek amacı hayatı kurutmak olan o mavimsi öbeği zihninde görebiliyordu.

Kan akışı hızlanan Tess tümörün parmak uçlarından geçerek zihninde netleşmesini sağladı. Tamamen kanserin üzerine yoğunlaştığında, tümörün önce ortasından aydınlanmaya başlamasını sonra da parçalara ayrılmasını izledi. Onun çözüldüğünü hissetmeye başlamıştı, elini Harvard'ın midesinden ayırmadan tümörün tamamen yok olmasına odaklandı.

Açıklanamaz yeteneği o kadar kolay geri dönmüştü ki...

Benim lanetim, diye düşündü. Ama kucağının arasına kıvrılmış yumak, usulca inleyip minnetle elini yalamaya başladığında öyle düşünmek biraz zorlaşmıştı.

Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki kliniğin boş muayene odalarından birinden gelen sesi neredeyse duymuyordu. Fakat aynı ses yine geldi. Kısa süren, metalik bir sürtünme sesiydi.

Tess başını anında sesin geldiği tarafa doğru kaldırdı.

Hissettiği panikle ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Sonra bir ses daha duydu. Yerde gürültüyle ilerleyen bir ayak sesiydi bu. Duvardaki saate baktığında, Nora'nın gelmesi için vaktin çok erken olduğunu fark etmişti.

Aslında korkmasını gerektiren hiçbir şey yoktu ama kliniğin giriş bölümüne doğru ilerlerken birden hafızasında bir şeyler canlandı.

Depo odasında yanan bir ışık, kanlar içinde yerde yatan, kötü biçimde dövülmüş bir adam... Bu görüntü, son derece canlı biçimde zihninde çakıp kaybolunca Tess olduğu yerde dondu kaldı.

Tess boş köpek kulübelerinin önünden ilerlemeye devam etmeye başladı. Bir taraftan da hâlâ kucağında yatan Harvard'ı sarsmamaya çalışıyordu, "Merhaba," diye seslendi. "Birisi mi geldi?"

Girişteki resepsiyona varmadan önceki büyük muayene odasından gelen hafif bir küfür duydu.

"Ben? Sen misin?"

Ben elinde elektrikli bir tornavidayla odadan çıktı ve, "Tess, Tanrım..." dedi. "Ödümü kopardın. Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?"

Tess karşısındaki adamın kızarmış suratını ve gözlerinin altındaki siyah halkaları incelerken kaşlarını çatı. "Burada çalışıyorum. Ya sen?"

"Ben... şey..." Elindeki tornavidayı muayene odasına doğru sallayarak, "Geçen gün muayene masasındaki hidrolik kaldırıcın teklediğini fark etmiştim. Çok erken kalktım bugün ve hazır hâlâ yedek anahtarım varken yardım olsun diye tamir edeyim dedim."

Doğruydı. Masanın bir ayara ihtiyacı vardı ancak Ben'in afallamış halindeki bir şeyler Tess'i rahatsız etmiş-

ti. Tess kucağında dönmeye çalışan Harvard'ı okşayarak Ben'e doğru gitti. "Yani biz açılıncaya kadar bile bekleyemedin, öyle mi?"

Ben elini saçlarının arasında gezdirerek zaten karma-karışık olan saçlarını biraz daha karıştırdı. "Dediğim gibi uyanıktım. Ve gelip yardım edeyim dedim. Bu arada küçük dostun kim?" diye sordu Ben. "Biraz bakımsıza benziyor ama tatlı bir şey. Yeni bir hasta mı?"

Tess başını salladı. "Dün gece geldi. İyi bir durumda değildi fakat hızla toparlanacağını düşünüyorum."

Ben gülümsedi, oldukça gergin bir gülüştü bu. "Dün gece de geç saatlere kadar çalıştın mı doktor?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Ben bakışlarını ondan kaçırdı. Gülümsemesi acı bir hal almıştı.

"Ben... aramız iyi mi bilmek istiyorum. Önceki gece... davetten sonra... özür dilemek için seni aradım. Bir mesaj bıraktım sana ama geri dönmedin."

"Evet, biraz yoğunum."

"Yorgun görünüyorsun."

Adam omuzlarını silkti. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Tess yorgunluktan başka bir şeyler var, diye düşündü. Ben çok gergin gözüküyordu. Sanki iki gündür hiç uymamış gibi yorgun görünüyordu. "Son zamanlarda ne yaptığından bahsetsene. Başka bir hayvan kurtarma operasyonu falan mı var?"

Ben genç kadına sert bir bakış atarak, "Öyle bir şeyler," dedi. "Dinle, kalıp sohbet etmek isterdim ancak gerçekten gitmem gerek."

Tornavidayı bol kotunun cebine koydu ve kliniğin ön

kapısına yöneldi. Tess de onu takip etti. Aralarında daha önceleri olmayan duygusal bir soğukluk hissediyordu.

Ve Ben'in yalan söylediğini biliyordu, üstelik söylediği tek yalan klinikte bulunma sebebi de değildi.

Hızla yürümekte olan Ben'in arkasından, "Masayı onardığın için sağ ol," diye mırıldandı.

Ben yarı açtığı kapıdan çıkmadan başını çevirdi ve omzunun üzerinden Tess'e baktı. Gördüğü bakışlardaki soğukluk Tess'in suratına tokat gibi çarpmıştı. "Tabii elbette. Kendine dikkat et doktor."

İnce dolu taneleri Elise'in oturma odasının camında tıkrıyordu. Gökyüzü koyu gri, kasvetli bir görünüm kazanmıştı. Elise ikinci kattaki özel dairesinin perdelerini araladıktan sonra, aşağıda uzanan soğuk şehir sokaklarını ve havadan kaçmak için oraya buraya koşturan insan kümelerini izledi.

On sekiz yaşındaki oğlu orada, dışarıda bir yerlerdeydi.

Çocuk ortadan kaybolalı bir hafta olmuştu. Barınak civarında sayıları giderek artan, ortadan kaybolan Yeni Nesil Soylulardan biriydi oğlu. Cam'in yeraltında, korunaklı bir yerde, kendi evine gelen yolu bulana kadar ona yardım edecek ve destek olacak kendisi gibiler arasında olması için dua ediyordu.

Onun yakında eve dönmesi için dua ediyordu.

Sterling'in oğlunu eve getirmek için yaptıklarından dolayı Tanrıya şükrediyordu. Elise kayınbiraderinin kendini tamamen bu konuya adanmasını anlayamıyordu. Quentin'in hayatta olup küçük kardeşini ve ailesi için yaptıklarını görebilmesini diledi. Muhakkak ki çok şaşırır ve mahcup olurdu.

Quentin'in şu anda kendine karşı neler hissedeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kocasının çok büyük hayal kırıklığına uğrayacağından emindi. Hatta belki Elise'ten biraz nefret bile edebilirdi. Belki de oğullarının gece yarısı evden çıkıp gitmesine kendinin neden olduğunu bilse, az değil ondan bayağı bir nefret ederdi. Şayet Camden'le yaptığı o aptalca kavga olmasaydı, şayet onu saçma sapan şekilde kontrol etmeye çalışmasaydı, belki de oğlu çekip gitmeyecekti. Suçlanacak biri varsa bu kendisiydi. Şu anda oğluyla beraber geçirdikleri son saatlere dönüp onları sonsuza kadar silmek için her şeyini verirdi.

Hâlâ aşağıdaki dünyaya bakarken boğazı duyduğu pişmanlıkla yanmaya başlamıştı. Sıcacık evinde çaresiz ve işe yaramaz hissediyordu.

Rıhtım barınağındaki büyük dairesinin hemen altında Sterling'in dairesi ve yeraltı barınağı vardı. Kayınbiraderi Sterling bir Soyluydu ve dolayısıyla bir parça bile güneş ışığı olduğunda, tıpkı türünün diğer üyeleri gibi ışıktan uzak bir iç mekânda kalması gerekiyordu. Aynı kural oğlu Camden için de geçerliydi. Camden yarı kendinden - yani yarı insan - olmasına rağmen, damarlarında merhum babasının kanını taşıyordu. Çocuk babasının insanüstü güçlerini ve zayıflıklarını da taşıyordu.

Sterling hava kararana kadar Cam'i aramaya başlamazdı. Ve Elise için beklemek artık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Pencerenin önünde dolaşmaya başladı. Sterling'e, Cam'i ve barınaktan kaybolan diğer gençleri aramak konusunda yardım edebilmeyi nasıl da istiyordu.

Elise, insan türünün vampirlerle eşleşerek onlardan ço-

cuk - yalnızca erkek çocuk - doğurabilecek ender dişilerinden biri olsa da hâlâ tamamıyla bir insandı. Teni güneş ışığına karşı aşırı duyarlı değildi. Hiç fark edilmeden insanların arasında rahatça yürüyebilirdi. Gerçi bunu yapmayalı oldukça uzun bir süre, aslında 100 yıldan fazla olmuştu.

Küçük bir kız çocuğuyken barınak himayesine alınmıştı. Ailesi, 19. yüzyılda Boston'ın fakir semtlerinden birinde sefalet içinde ölünce kendi güvenliği ve iyiliği için barınağa getirilmişti. Reşit olduğunda Quentin Chase'in Soy Eşi olmuştu. Sevgili eşini kaybedeli daha beş kısa yıl geçmişti fakat onu öyle özliyordu ki...

Şimdi Camden'i de kaybedebilirdi.

Hayır. Bu düşünceyi aklına getirmek dahi istemiyordu. Bu düşünceye bir saniye bile dayanamıyordu.

Belki de yapabileceği bir şeyler vardı. Elise üzeri yağmur damlalarıyla dolu pencereye yaklaştı. Dışarı bakarken nefesi camın üzerinde buğu oluşturmıştı. Oğlunun nerede olduğunu bilmeme düşüncesine katlanamıyordu.

Ani bir kararla arkasını dönerek camdan uzaklaştı ve dolabına doğru gitti. Birçok kıstır giymediği paltosunu çıkardı. Uzun yünden ve mavi renkli paltoyu beyaz dul kıyafetinin üzerine geçirdi. Palto ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Elise ayağına soluk renkli bir çift deri bot geçirerek kararını değiştirmeden önce dairesinden çıktı.

Merdivenlerden inerek sokak seviyesindeki dış kapıya geldi. Kapının kilidini açmak için gereken doğru güvenlik şifresini bulana kadar birkaç yanlış deneme yaptı. En son ne zaman barınak sınırlarından çıktığını hatırlamıyordu bile. Dış dünya ona acıdan başka hiçbir şey ifade etmiyordu ancak belki şu anda ona dayanabilirdi.

Camden için her şeye dayanabilirdi.